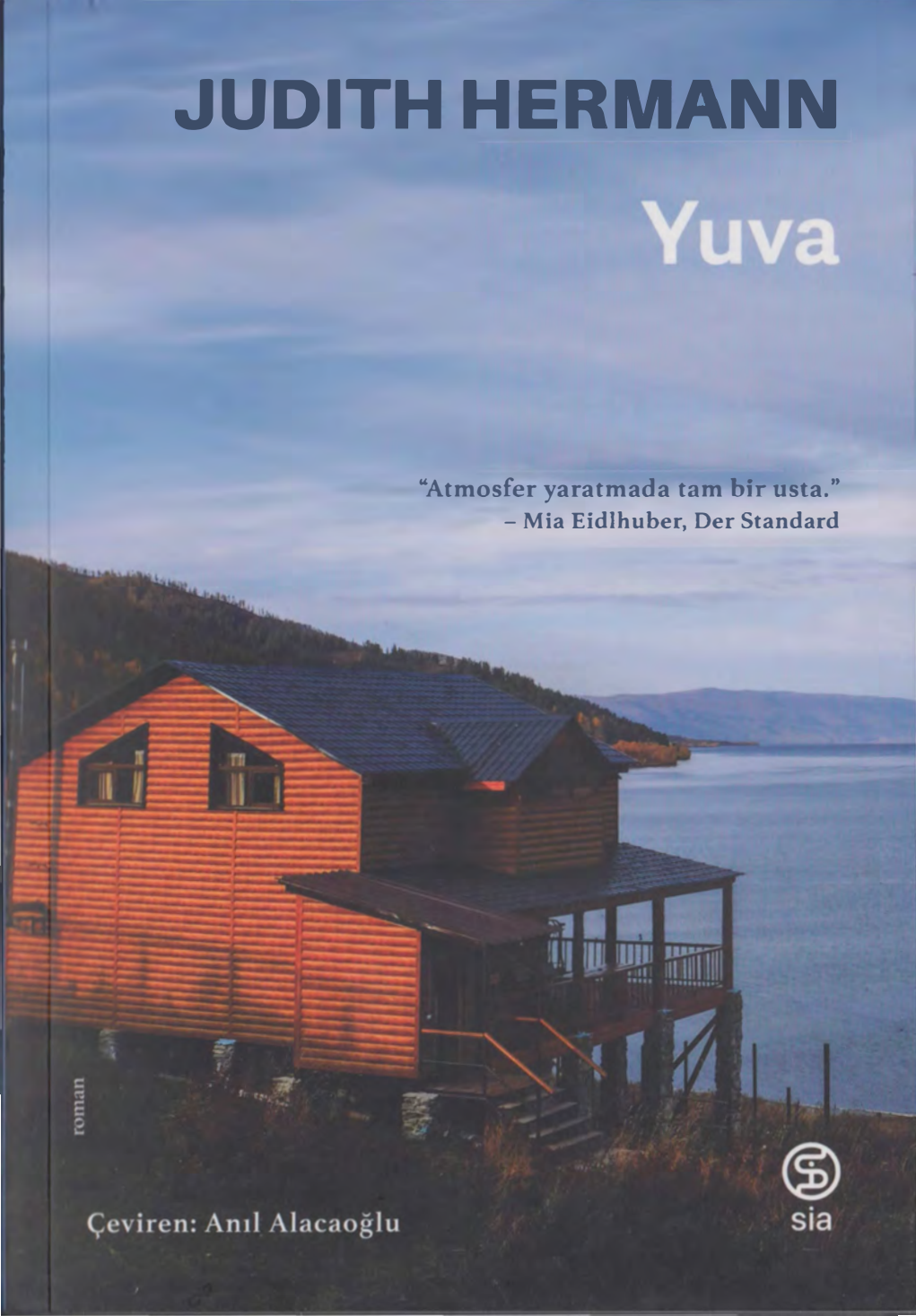
JUDITH HERMANN

Yuva

"Atmosfer yaratmada tam bir usta."
– Mia Eidlhuber, Der Standard

roman

Çeviren: Anıl Alacaoğlu

sia

Judith Hermann

Judith Hermann 1970'te Berlin'de doğdu. Gazetecilik eğitimi gördü. New York'ta gazeteci olarak çalıştı. On yedi dile çevrilen 1998'de yayımlanmış ilk öykü kitabı *Yaz Evi, Daha Sonra* (çev. İlknur Özdemir) büyük ilgi gördü. 2003'te *Nichts als Gespenter* adlı ikinci öykü kitabı yayımlandı, bazı öyküleri 2007'de filme uyarlandı. 2009'da aynı temaya ve kişiye odaklanan beş öyküden oluşan Alice kitabı ses getirdi. 2014'te ilk romanı *Aller Liebe Anfang*, 2016'da da Danimarka'daki Blixen Öykü Ödülü'nü kazandığı son öykü kitabı *Lettipark* yayımlandı. Son romanı *Yuva* ile 2021'de Rheingau Ödülü'nü, 2022'de de LiteraTour Nord ve Bremen Edebiyat Ödüllerini kazanmıştır. Kariyerinde Hugo Ball, Kleist, Friedrich Hölderlin'in anılarına verilen ödülleri de kazanan Judith Hermann, halen Berlin'de yaşamaktadır.

Anıl Alacaoğlu

1989'da Akhisar'da doğdu. Ege Üniversitesi'nde Alman Dili ve Edebiyatı öğrenimi gördü. 2009'da ilk kitabı *Üçüncü Sınıf Kadın*, 2021'de öykü kitabı *Başka Yasalar* yayımlandı. Alacaoğlu bugüne dek Michael Ende, E.T.A. Hoffmann, Gustav Meyrink, Stefan Zweig, Gerhart Hauptmann, Joseph Roth, Frank Schätzing, G. E. Lessing, Bodo Kirchhoff, Sibylle Berg, Sebastian Fitzek, Ulrich Alexander Boschwitz ve Elfriede Jelinek gibi yazarlardan çeviriler yaptı.

Sia Kitap: 207
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 24
Roman

Özgün Adı: *Daheim*
Yuva
Judith Hermann
Almanca aslından çeviren: *Anıl Alacaoğlu*

© S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main, 2021
© Sia Kitap, 2021

Bu çevirinin Türkçe yayın hakkı Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

GOETHE INSTITUT *Bu kitabın çevirisi Goethe-Institut tarafından verilen yardımla desteklenmiştir.*

1. Basım: Ocak 2023
ISBN 978-625-8129-44-1
Yayıncı Sertifika No: 45101

Genel Yayın Yönetmeni: *İlknur Özdemir*
Editör: *Mert Tanaydın*
Son Okuma: *Müge Karahan*
Kapak Tasarımı: *Yeşim Ercan Aydın*
Grafik Tasarımı ve Uygulama: *Yeşim Ercan Aydın*
Kapak Görseli: © *Stockerplus / Shutterstock*

Baskı ve Cilt:
Optimum Basım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 39295
Tel: 0(212) 463 71 25 Küçükçekmece - İstanbul
Sertifika No: 41707

Sia Kitap, Günötesi Yayıncılık İletişim Ltd. Şti.'nin tescilli bir markasıdır.

SİA KİTAP
Feneryolu Mah. Bağdat Cad. No: 115/2
C Blok D: 2 Kadıköy - İstanbul 34724
Tel: 0(216) 550 1881 Faks: 0(216) 337 81 81

www.siakitap.com.tr | bilgi@siakitap.com

Judith Hermann

YUVA

Almanca aslından çeviren:
Anıl Alacaoğlu

K. ve B.'ye,
sevgi ve dostlukla

O zamanlar, neredeyse otuz yıl önceki o yaz, batıda, denizden epey uzakta yaşıyordum. Orta büyüklükteki bir şehrin yerleşime yeni açılmış bir bölgesinde tek odalı bir dairede oturuyor, sigara fabrikasında çalışıyordum. İş basitti, sigara kâğıdına sarılmış tütün çubuğunun kesiciye doğru dümdüz ilerlemesine dikkat etmem gerekiyordu, hepsi buydu; aslında bu işi makine yapıyordu, çubuğun yanından geçtiği bir sensör vardı, çubuk düz ilerlemediğinde makine duruyordu. (Duvara çarpan biri gibi korkunç bir sarsıntıyla duruyordu.) Bu sensör çoğu zaman çalışmıyordu, o yüzden ben makinenin yanında duruyor, çubuğu kontrol ediyor, yamuk ilerlediğinde düzeltiyordum. Yediden on ikiye kadar, yarım saatlik bir öğle yemeği molası, sonra üç saat daha. Sık sık başka yerlere bakıyordum. Çubuğun kesilip sigaraya dönüştüğü, içinden binlerce sigaranın döküldüğü kesiciye bakıyordum, tüm bu sigaraları şehirdeki insanlar içecekti. İşten önce. Molalarda. Yemekten sonra. Tartışma sırasında. Sevişirken ve seviştikten sonra.

Sigara.

Sigara fabrikasındaki iş fena değildi. İlişkilerden uzak duruyordum ya da başka bir deyişle ilişki kurmuyordum. Kulak tıkacı takıyordum, diğer fabrika işçileri takmıyorlardı, buradaki korkunç gürültünün ortasında birbirleriyle konuşmakta ısrarcıydılar, kulağımdaki tıkaçlar yüzünden onları anlayamıyordum ama birbirlerine bağırmalarını izliyordum. Yüzleri kızarıp parıldıyordu, boyunlarındaki tendonlar belirginleşiyor, güçlü ve güzel görünüyorlardı. El kol hareketleriyle anlaşıyorlardı, sikişi, başarısızlığı, öfkeyi, bir şeyin sonunu, zaferi belirten kesin ve özlü jestleri vardı.

Kahkahalar atıyor, birbirlerini işaret ediyor, gülerken bacaklarına vurup ellerinin tersiyle gözyaşlarını siliyorlardı. Çoğu epey güzeldi, biçimsiz önlüklerine, tüylü bezden başlıklarına rağmen, fabrikanın hepimizi bitkin yaratıklara dönüştüren sıcaklığına rağmen.

Öğle yemeği molasında afiyet olsun demen gerekiyordu. Afiyet olsun, asansörde, koridorda, kantinde, yemek kuyruğunda. Ben afiyet olsun demekten hoşlanmıyordum, gün geldi göze battım, vardiya şefinin ofisine çağrıldım.

Vardiya şefi masasında oturuyordu, sandalyesini bir ileri bir geri sürerek beni baştan aşağı süzdü, gördüğü şey çok da ilgisini çekmedi. Bir şeyleri zaten hep biliyormuş gibi başını salladı, can sıkıntısıyla esnedi.

Esneyerek, burada âdettir, dedi.

Neden bahsettiğinizi anlamıyorum, dedim.

Gayet iyi anlıyorsunuz, dedi.

Elbette anlıyordum. Bu fabrikada kalmaya, ömrümü burada geçirmeye niyetim yoktu, afiyet olsun lafına katlanamıyordum.

Bak, dedi, çok basit. Eğer afiyet olsun diyemeyeceksen kapı dışarı edilirsin.

Mevzu bu söz değildi, mevzu kurallar ve otoriteydi. Bir an için aniden sen demeye başlamasını düşündüm, ofisine, zamanını öldürdüğü odaya hâkim olan sıcaklığı düşündüm; dik dik birbirimizin yüzüne baktık.

Sonra gitmeme izin verdi.

Akşamları çoğunlukla beşinci kattaki balkonumda oturuyordum. Önceki kiracılardan biri saksılarını burada bırakmıştı, saksılarda daha önce hiç görmediğim bitkiler büyüyordu. Kibrit başı büyüklüğünde beyaz çiçekleri olan ince, yeşil saplar, onları hiç sulamı-

yordum, yine de oradaydılar. Yere yapay çim serilmişti, katlanan bir masa ve tek bir sandalye vardı, balkon şehrin çıkışındaki karayoluna ve benzin istasyonuna bakıyordu.

Bu manzarayı çok seviyordum.

Benzin istasyonunun mavi ışıklı tabelası, gelip geçen arabalar, folyoya sarılmış hüzünlü buketlerle dolu stantlar, kapının önünde mangal kömürü çuvalları. İnsanların arabalarından inişleri, benzin alışları, benzin pompasındaki dijital rakamların tıkır tıkır değişmesini izlerken hayallere dalışları, içeriye girişleri, gazeteleri karıştırışları, bira, çikolata ve naneli şeker alışları. Bütün bu insanların uzun bir yolculuğa çıktıklarını, depoyu doldurduklarını, gerçekten uzaklara gitmek istediklerini hayal ediyordum, buradan geçen insanlar, onlara yol sorsan omuzlarını kaldırır, ah, ben buralı değilim, ben de bilmiyorum, derler. Kusura bakma.

Balkondaki tek sandalyede oturuyordum, ayaklarımı masaya uzatıyor, fabrikada üretilen sigaralardan içiyordum, külleri korkuluğun üzerinden döküyor, izmariti bir kola kutusuna atıyordum, o zamanlar çok sigara içiyordum. O yaz çok sıcaktı, geç saatlere kadar, hava nihayet kararana kadar iç çamaşırlarımla dışarıda oturuyordum. Dairelerde bir bir ışıklar yanıyordu, karayolundaki arabaların farları parlıyordu, güneş gidiyor, sıcak kalıyordu. Sıcaklık azalmıyordu, evlerin arasına yerleşmiş, değişmiyordu. Aşağıdaki benzin istasyonuna gidip dondurma almayı âdet edinmiştim. Üstüme askılı elbisemi, ayağıma parmak arası terliklerimi geçiriyor, yanıma anahtar ve bozuk para alıp aşağı iniyordum, hiç asansöre binmiyordum, havasız ve pis merdivenlerden iniyor, merdiven boşluğunda ışığı hiç yakmıyordum. Dışarısı daha sıcak oluyordu, asfalt sıcaktan eriyordu, bütün pencereler açıktı, televizyonun sesi duyulabiliyordu, tartışmalar, çarpılan kapılar. Arabalar ağır çekimde benzin pompalarına

doğru gidiyor, insanlar uykudaymış gibi arabalarına benzin dolduruyordu. Ön kapı kendi kendine açılıyordu, içerisi aydınlık ve serindi. Hep radyo çalıyordu. Dondurma dolabını açıyor, açık dolabın önünde olabildiğince uzun süre duruyor, sonra bir Moskova dondurması alıyordum. Sadece Moskova dondurması, asla başka bir şey değil ama her seferinde karar veremiyormuş gibi yapıyordum. Kasada benim bugünkü yaşımda bir kadın oturuyordu, şaşırtıcıydı ama kitap okuyordu, ödeme alması gerektiğinde kitabı son derece isteksizce kenara koyması beni etkilemişti. Her akşam kasada aynı kadın vardı, tüm yaz boyunca hiç kişisel bir sohbetimiz olmadı.

Bahsetmek istediğim akşam kasada iki kişi vardı, depoyu doldurmuş, bir sürü cips, meyankökü şekeri ve tütün almışlardı, kollarım, açık dondurma dolabının kuru soğuğuna dirseklerime kadar gömülene dek dolabın başında beklemeyi düşünmüştüm ama sonunda dolabın kapağını kapatıp sıraya girdim. Giriş kapısı vızıldayarak açıldı, içeri yaşlı bir adam girdi. Üstünde sade ve şık, siyah bir takım elbise vardı, saçları tamamen ağarmış, yüzü ahşap gibi aşınmıştı, resmî bir cenaze töreninden geliyor gibiydi. Gözucuyla içeri girdiğini gördüm, hemen arkamda sıraya girdi ve gözlerini doğrudan çıplak kürekkemiklerimin ortasına dikti. Bakışını hissedebiliyordum, öne doğru bir adım attım. Bir süre bekledi, sonra dirseğime dokundu, ben de arkama döndüm.

Kısasınız, dedi. Tam aradığım gibi.

Sesini çok net hatırlıyorum, çok kısıktı, yaşlı bir adama göre epey tiz ve pürüzlü bir sesti. Belki hafif bir Güney aksanı vardı. Vurgulamak isterim ki söylediği şey kulağa imalı gelmiyordu. Müstehcen değildi. Sadece tuhaftı, hiçbir anlamı yoktu. O zamanlar kısa değildim. Bugün kısa değilim, o zamanlar da değildim,

bir metre altmış yedi santimim. Kısa mı bu? Hayır, bunu ona da söyledim.

İki elini birden kaldırdı, avuç içleri bana dönüktü, elleri nasırlı ve temizdi.

Hayır, gerçekten değilsiniz, tabii ki. Kısa değilsiniz. Gayet normalsiniz. Ama benim numaram için yeterince kısasınız. Ayaklarınız tam olması gerektiği gibi, omuzlarınız dar. Yeni bir asistana ihtiyacım var. Siz doğru kişi gibi görünüyorsunuz.

Dediği buydu.

Ne için doğru asistan, dedim.

Sormak istemiyordum ama sordum, onunla konuşmak istemiyordum ama ben farkına bile varmadan konuşmaya başlamıştık işte.

Kutum için, dedi. Testereyle kesilen bakire. Kesilecek bir asistan. Ben sihirbazım.

Cips, bira ve tütün alan insanlar bir anda ortadan kaybolmuşlardı, buhar olup uçmuşlardı, kasadaki kadın bize bakıyordu, sıradaki lütfen, dedi. Hadi. Sıradaki. Sıra sizde. Bir Moskova dondurması, başka bir şey.

Hayır, teşekkürler, dedim. Affedersiniz. Başka bir şey yok, hepsi bu.

Dondurmamı ödedim. Yaşlı adam arkamda durmaya devam ediyordu, büyük bir inatla dibimde durmaya devam ediyordu.

Size biraz eşlik edebilir miyim, dedi.

Önce ödeme yapmanız gerekmiyor mu?

Ah, hayır, ben benzin almadım. Sizi pencereden gördüm, buradan geçiyordum ki sizi keşfettim. İçeriye bu yüzden girdim.

Kasadaki kadın dosdoğru bize bakıyordu. Bakışından hiçbir şey okunmuyordu, her halükârda bana yardım edemezdi. Yine

kitabını açıp yana döndü, sağ omzu bize dönüktü, içine kapanmış, kitabını okuyordu, biz de birlikte dışarı çıktık. Yaşlı bir adama göre hızlı yürüyordu, dans eder gibi kıvraktı, benden daha kısa ve biraz kamburdu, sihirbaza benzemiyordu.

Tamam, dedim. Bana kesinlikle eşlik edemezsiniz.

Peki, dedi. Ama bir düşünür müsünüz? Çok basit. Bir kutunun içine yatmanız gerekiyor, ben sizi testereyle keseceğim –rol icabı yani– sonra sizi yine birleştireceğim. Prova yapabiliriz. Bana gelin, prova yaparız.

Söylediği her şeyi elleriyle gösterdi, kutuyu, testereyle kesişini, birleştirişini. Testereyle kesilen bakire numarasını biliyordum, televizyonda görmüştüm. Çok eski bir numaraydı, gerçekten herkes biliyordu.

Ah, emin değilim, dedim.

Evet, anlıyorum, dedi. Endişelenmeyin. Karım da yanımızda olacak. Dikkat edecek, hiçbir şey olmayacak. Sizin sadece uzanmanız gerekiyor. Belki bir de kırmızı bir elbise giymeniz gerekecek. Gerçekten hiç zor değil.

Hiçbir şey demedim, adam bana değil yüksek binaların aydınlık pencerelerine bakıyor, sabırla ve uysalca gülümsüyordu. Takım elbisesi göz alıcı derecede temizdi, özenle ütülenmişti, muhtemelen ısmarlamaydı, ayağında yılan derisinden sivri burunlu ayakkabılar vardı ve bu ayakkabılar onda şüphe uyandıran tek şeydi, tuhaf ayakkabılardı, ayrıca tozluydular.

Elleri şimdi pantolonunun cebindeydi, bana her şeyi göstermişti.

Belli ki hiç sıcaklamıyordu.

Rahat görünüyordu.

Siz bir düşünün, dedi. Sakin kafayla. Sonra bize gelin. Stein Caddesi, yedi numara. Aslında hep evdeyiz.

Düşüneceğim, dedim.

Arkamı dönüp gittim, onu orada öylece bıraktım. Evime doğru yürümedim, başka bir yöne doğru yürüdüm, nerede yaşadığımı bilmesine gerek yok diye düşündüm. Moskova dondurmamın paketini açtım ama o arada erimeye yüz tutmuştu, dağılıyordu, fırlatıp attım.

Bir hafta boyunca düşündüm. Bir hafta boyunca günde sekiz saat makinemin başında durup düşündüm. Gece yarılarını geçene kadar balkonumda oturup her zamankinden daha çok sigara içerek düşündüm, düşünmek acayip yorucuydu. Yedi gün sonra pes ettim, şehir haritasında Stein Caddesi'ni aradım. Şehrin öbür ucunda oturuyordu, yerleşime yeni açılan bu bölgede ne işi olduğu, neden ütülü takım elbisesi ve yılan derisi ayakkabılarıyla buralarda dolandığı muammaydı. Ne giymem gerektiğine karar vermem biraz zaman aldı, o zamanlar bir kırmızı, bir de mavi elbisem vardı, önce kırmızıyı giydim, sonra çıkarıp mavide karar kıldım. Saçlarımı taradım, uzun süre aynanın karşısında durdum, mutfak masasına oturdum, sonra yine ayağa kalkıp gittim. Gitsem mi gitmesem mi diye daha fazla düşünmek istemediğim için gittim.

Otobüse binmem gerekti, sonra bir ikincisine; tek katlı evlerle dolu bir caddede epey yürümem gerekti, evlerin önünde beyaz boyalı çitler vardı, taraçalarında balkon salıncakları, dokuma hasırdan tentelerin altındaki kil saksılarda açelyalar, kısacık kesilmiş çimlerin üstünde fıskiyeler, fıskiyelerin yarattığı gökkuşağı gibi su perdeleri. Açık garajlardaki arabalar ustalıkla yığılmış odunların önüne park edilmiş, yollara çakıl serpilmişti. Burada yaşayan insanlar yoksul değildi, zengin değildi, bir şeyleri vardı, düşündüm,

benim hiçbir şeyim yoktu. Yanımda çantam vardı, evet, çantamda cüzdanım, anahtarım, sigaram, çakmağım vardı ama hepsi buydu. O zamanlar bu kadarına ihtiyaç duyuyordum ya da daha fazlasına ihtiyaç duymadığımı sanıyordum. İstesem orta büyüklükteki bu şehirden ânında bir başkasına gidebileceğimi sanıyordum.

Sihirbazın evi caddenin sonundaydı, diğer evlerden farklı görünmüyordu. Tek katlı evin arkasında dağlar başlıyor, cadde bitiyordu, katırtırnaklarının arasında kaybolan bir patikaya dönüşüyordu. Garajda araba yoktu. Odun yoktu. Bahçede yaprakları koyu renkli, neredeyse siyah ağaçlar vardı. Pencerelerin jaluzileri aşağı indirilmişti, muhtemelen sıcak yüzünden. Evin önünde dikildim, fikir değiştirmek istemiş olabilirim; sonunda evde kimsenin olmayacağını umdum. Ama sonra kapı açıldı, adam çıktı. Sihirbaz, ayağında yılan derisi ayakkabıları, üstünde kumaş pantolonu ve atletiyle dışarı çıktı. Beni görmüştü. Kollarını açarak bana doğru geldi, sevindiği belliydi.

İçeri girin. Buyurun! Düşünmüşsünüz, harika. Gerçekten çok güzel. Kararınızı vermişsiniz. Beni mutlu ettiniz.

Ben de içeri girdim.

Nasıl karşı koyabilirdim ki?

Sihirbazın arkasından eve girdim. Bana kapıyı tuttu, arkamdan kapıyı dikkatle kapattı. Koridor dardı, bana boş bir gardırobun üstündeki bir askıyı gösterdi, askıya asmak istediğim hiçbir şeyim yoktu. Beni salona yönlendirdi. Salondaki geniş pencere bahçeye bakıyordu, buradaki jaluziler yukarıya çekilmişti ama veranda kapıları kapalıydı. Odanın ortasında, iki sehpanın üstünde duran bir kutu vardı, kutunun etrafında da üç sandalye, sandalyelerden birinde bir kadın oturuyordu. Kocasından daha yaşlı görü-

nüyordu. Epey zarif bir kadındı, üstünde Kraliçe Victoria'nınki gibi yüksek ve kapalı yakalı ipek bir bluz vardı, saçlarıysa bluzun aksine çelik yünü gibi görünüyordu. Kısa, karmakarışık, metalik. Ben içeri girince ayağa kalktı, ellerini nedense arkasında birleştirdi, gülümsemiyordu.

Kocasına, yeterince kısa değil, dedi.

Kocası da, tam o boyda, dedi. Sen de hak vereceksin.

Kadını çok kaba buldum ve neden siz yapmıyorsunuz demekten kendimi alamadım. Şu asistanlığı yani. Siz yeterince kısasınız. Neden kendinizi testereyle kestirmiyorsunuz.

Sol elini sırtından çekti, gözlerini kısıp olmaz der gibi elini salladı.

Ben çok yaşlıyım. İnsanlar böyle bir şey görmek istemiyorlar.

Adam, öyle, dedi. Haklı. Oturun. Soğuk çay içiyoruz. Geleceğinizi biliyordum. Emindim. Biraz bekledim ama düşüneceğinizi, sonra da geleceğinizi biliyordum. Hava gerçekten çok sıcak. Bir şeyler içelim, sonra başlarız.

Soğuk çay içtik. Üçümüz kutunun etrafında oturduk ve pencere eşiğindeki bir sürahide hazır duran soğuk çaydan içtik, yanında da üç bardak vardı; gerçekten de geleceğimi biliyor gibiydiler. Soğuk çay limonlu ve naneli, biraz da şekerliydi. Buz küpleri vardı. Sihirbazın karısı buz küpünü dişiyle parçalıyor, buz küpü inanılmaz yüksek bir sesle çatırdıyordu, kadın biri bitince yenisini alıyordu. Sandalyesinde oturuyor, yaşlı bir çocuk gibi bacaklarını sallıyordu, neredeyse cüceydi. Başını yana eğip yüzüme baktı.

Ne yapıyorsunuz, dedi.

Sigara fabrikasında çalışıyorum, dedim.

Sigara içiyor musunuz, dedi.

Evet, dedim.

Aileniz var mı?

Hayır.

Sizi bekleyen hiç kimse yok o halde. Sorumlu olduğunuz biri.

Açıkça söyledim, hayır, sorumlu olduğum biri yok.

Ya anne babanız.

Artık yoklar.

Annem vardı ve abim vardı ama onu ilgilendirmediğini düşündüm. Neden sorumlu olduğum birileri var mı diye soruyordu bilmiyordum ve içimden, burada olduğumu herhangi birine söyleyip söylemediğimi sorarsa kalkıp giderim diye geçirdim. Ama başka bir şey sormadı. Kocasına baktı, kocası kendine has o nazik tavrıyla gülümseyip başını salladı.

Bir gemiye bineceğiz, dedi, birlikte. Üçümüz – karım, ben ve siz. Kruvaziyere. MS Aurora. Siz dış kamarada kalacaksınız, lombozun önünde durup denize bakarak sigara içebilirsiniz. Haftada üç gösteri yapacağız. Gemi Singapur'a gidip gelecek. Üç ay sürecek. Ne dersiniz?

Ne diyeceğimi bilemedim. Salonda etrafıma bakındım, oda boştu, bana bu insanlarla ilgili fikir verecek kişisel hiçbir şey yoktu, ne duvarlarda fotoğraf ne büfelerde biblo; yalnızca oturduğumuz sandalyeler ve şu kutu. Kutu biraz yıpranmıştı, mavi cilalı kâğıt ve gümüş rengi küçük yıldızlarla kaplanmıştı, ortasında bir yarık vardı, sol ucunda bir, sağ ucunda iki delik görünüyordu. Hepsi buydu. Tüm bunlar otuz yıl önceydi ama bu kutu otuz yıl önce de gülünçtü.

Yaşlı adam kutuya bakışımı izledi.

Hazır mısınız, dedi. Biraz daha içmek ister misiniz?

Hazırım, dedim. Denemek istiyorum.

Harika, dedi. Hemen başlarız. Hemen.

Ayağa kalktı, sandalyesini kutunun yanına koydu.

Gösteride bir merdiven olacak, dedi. Gösteriye uygun küçük

bir merdiven. Siz merdivene çıkacaksınız, ben kutuyu açacağım, siz içine gireceksiniz.

Parmak arası terliklerimi çıkarıp yalınayak sandalyeye çıktım.

Korkuyor olmalısınız, dedi.

Korkmuyorum, dedim. Neden korkayım ki?

Kutuyu açtı, içinde güzelce katlanmış bir örtü vardı, bir ucunda kırışık bir yastık, diğer ucunda siyah rugan ayakkabılı iki ayak maketi vardı.

Önce kutuyu, sonra maketleri gösterdi.

Elbette burası önü, burası arkası. İçine uzanıp başınızı delikten çıkaracaksınız. Güzel başınız dışarıda kalacak. Ayaklarınızla maketleri dışarı itip biraz oynatacaksınız, sonra ben kutuyu kapatacağım, siz de bacaklarınızı kutunun yarısına kadar çekeceksiniz. Tamam mı?

Sonra sustu, anlayıp anlamadığımdan emin değildi.

Tamam, dedim. Devam edin.

En iyisi bacaklarınızı yana çekin, dedi. Kutu dar, affınızı rica ediyorum, uzun sürmeyecek. Sizi testereyle keseceğim. Büyü yapacağım, yüzü kızardı, zarif ve gururlu bir kızarıklıktı, sonra sizi yine özgür bırakacağım. Bu kadar.

Kutuya girip uzandım, başımı delikten çıkardım. Kırışık yastık şaşırtıcı derecede rahattı. Acaba önceden kim yatmıştı? Maketleri ayaklarımla kutunun dışına ittim. Sihirbaz kutuyu kapattı. Bacaklarımı çektim, o sırada dizime bir kıymık battı. Kutu sallanıyordu, vücudumu sıcak bastı. Karısı bizi dikkatle izliyordu. Bir kuzgun gibi gözlerini kırpıştırıyordu.

Sihirbaz, evet, dedi. Hazırsınız. Bacaklarınızı yarıya kadar çektiniz.

Çektim, dedim.

Kutunun altından ince bir sac plaka çıkardı, sacı titretti, bir

kukla tiyatrosunda uzaklardan gelen gök gürültüsü gibi bir ses çıktı.

Gösteri sırasında biraz daha etkileyici olmaya çalışacağız, dedi. Bu sadece bir prova, siz nasıl olduğunu görün diye. Her şey yolunda mı?

Her şey yolunda, dedim.

Sacı bir kez daha titretti, sonra kutunun ortasındaki yarığa doğru tuttu, sacı yarıktan geçirip kesiyormuş gibi yaptı. Tenekeyi çıplak ayak tabanlarımda hissedebiliyordum, soğuktu, gıdıklandım.

Gösteri sırasında sis olacak, dedi. Bir de müzik. Işıkla bir şeyler yapıyoruz, göz alıcı görünsün diye. Anlıyor musunuz?

Hı hı, dedim.

Sırtüstü yatıyordum, ellerimi karnımda birleştirmiş, dizlerimi yana çekmiştim. Kabuğuna çekilen bir salyangoz ya da tostoparlak olabilen şu örümceklerden biri gibi büzülmek kendimi bildim bileli becerebildiğim bir şeydi. Kutunun içi rahatsızdı, yorucu değildi, yine de rahatsızdı, bir an bayılacağımı, soğuk çayıma bir şey koyduklarını, yeniden kendime geldiğimde diri diri gömülmüş olacağımı düşündüm. Sonra gerçekten ikiye bölündüğümü düşündüm – bedenimin değil, daha ziyade zihnimin. Belki kalbimin. Kalbim ikiye bölünmüştü, oradaydım ve bambaşka bir yerdeydim. Çok uzaklarda başka bir yerde. Sonra geçti. Geçip gitti, öyle bir hızla geçip gitti ki yanıldığımı düşündüm.

Sacı kutunun içinden çıkardı, kapağı yukarı kaldırdı, gerindim, rugan ayakkabılı korkunç maketleri içeri çekip kutudan çıktım. Sandalyesine basarak yere indim. Tüm bunları dışarıdan izledim, bunun herhangi birini etkileyebileceğini hayal dahi edemiyordum, bir çocuğun doğum günü için hazırlanmış bir gösteri gibiydi. Ya da bir akıl hastanesi için.

Kadın, kendinizi nasıl hissediyorsunuz, dedi.

Nasıl hissetmeliyim ki, dedim. Öncekinden farklı değil. Kendimi iyi hissediyorum. Bunu neden sordunuz.

Bakışlarını kaçırdı.

Öylesine, dedi.

Ama küçük de olsa bir şeyler ilave etmelisiniz, dedi. Öylece kutuya girip çıkamazsınız. Bir duruşunuz olmalı, ciddiye almalısınız.

Kutuya törensel bir havayla girmem gerektiğini mi söylüyorsunuz, dedim. Aynı şekilde törensel bir havayla çıkmam.

Kocası, öyle yapar, dedi.

Belli ki kendini müdahale etmek zorunda hissetmişti. İyi yapacağından eminim, insanlar heyecanlanacak, dedi. Sevecekler.

Yeniden sandalyeme oturdum. Şaşırtıcıydı ama bir süre daha birlikte oturduk, çok konuşmadık. Kadın sakinleşmişti, ben de sakinleşmiştim. Bahçeye baktık, rüzgâr ağaçların arasından geçip siyah yapraklarını çekiştiriyordu, artık yaprak gibi değil de daha ziyade su gibi, koyu yeşil, siyah su gibi görünüyorlardı. Üçümüz de oraya bakıyorduk. Bahçe muhtemelen sihirbaz ve karısının değildi, muhtemelen ev de onların değildi. Sadece geçici olarak buradaydılar, belli bir yerde yaşamıyorlardı, gemilerde seyahat halindeydiler, kutuları ve ıvır zıvırlarıyla. Sonuç olarak, muhtemelen gezgindiler.

Oda o kadar sessizdi ki birden sağır oldum sandım. Öksürdüm, kendi öksürüğümü duydum.

Başka nasıl numaralar yapıyorsunuz, dedim.

Sihirbaz başını öyle kibarca salladı ki neredeyse acı vericiydi.

Ah, dedi, kart numaraları. Renkli mendiller. Sayılar. Bir de düşünce okuma. Düşünce okuyabiliyorum.

Tavşan yok mu, dedim. Beyaz fareler. Güvercinler.

Başını salladı.

Hayır. Tavşanlar, beyaz fareler yok. Tavşanların, beyaz farelerin ve güvercinlerin MS Aurora'ya alınması yasak.

Yüzüme baktı. Yüzüne baktım. Kutusu şaka gibiydi ama adamda bir hareketsizlik, bir sertlik vardı. Hiçbir şey düşünmemeye çalıştım, yeterince hızlı olmamaktan korktum. Muhtemelen onun için yeterince hızlı değildim.

Daha önce bir gemide uzun süre bulundunuz mu, dedi. Daha önce gemiyle yolculuk ettiniz mi?

Hayır, hiç.

Gemi yolculuğunun kendine has bir tarafı vardır. Çok beğeneceksiniz. Rahatlatıcıdır, deniz manzarası, her sabah, her akşam, günbatımlarında ve gündoğumlarında – bir lütuftur.

Kuru ellerini uzattı.

Kabul edin, dedi. Bizimle gelin. Eşyalarınızı toplamanız için bir haftanız var, yedi gün sonra yola çıkacağız. Pazartesi günü öğlen on ikide tren istasyonunda olmanız gerek, limana kadar trenle yarım günlük bir yolumuz var, akşam gemiye bineceğiz. O zamana kadar uyuyup dinlenebilir, huzurla kahvenizi içebilir, bavulunuzu hazırlayabilirsiniz. Sonra yolculuğa çıkacağız.

Derin bir nefes aldım. Ona elimi uzattım, el sıkışı hafifti ve hiç ısrarcı değildi. Karısı ayağa kalktı. Bir şey söyleyecek sandım ama bir şey demedi, öylece durdu, gözleri çakaleriği gibi siyah maviydi. İrisinin etrafında hiç beyazlık yoktu, o zaman bunu tuhaf bulmamıştım. Bana elini uzatmamasına şaşırmamıştım.

Sonraki hafta eşyalarımı topladım. Her gün küçük bir şeyi bavuluma koyuyordum, bunca eşyam olması şaşırtıcıydı. Sigara fabrikasına gittim, kulağıma kulaklığımı takıp işimi yaptım, tütün çubukları beş gün boyunca kesiciye doğru sorunsuz ilerledi.

Afiyet olsun demedim ama diyormuş gibi yaptım, sessizce söyledim. Şu vardiya şefine gidip ona işi bırakacağımı, MS Aurora'yla ve bir sihirbazın asistanı olarak Singapur'a gideceğimi söylemeyi düşündüm; bu ofiste henüz hiç kimsenin Singapur kelimesini söylemediğinden emindim, aynı şekilde bana inanmayacağından da emindim. Ona söylemeden de gidebilirim diye düşündüm ve sonunda kimseye bir şey söylemedim.

Akşamları balkonda oturuyordum. Arabalar benzin pompalarına yanaşıyor, duruyor, sonra yine karayoluna dönüyorlardı, gaza basıp gidiyorlardı. Arkalarından bakıyordum. Aşağıdaki benzin istasyonuna bakıyordum, yaşlı adamın kesin yine geleceğini, beni gözleyeceğini, emin olmak isteyeceğini düşündüm. Ama gelmedi ya da ben onu görmedim.

Yolculuk sabahı erken kalktım. Bir kahve içtim, sonra bir kahve daha, gökyüzü kümülüslerle kaplıydı, hava çok sıcak ve boğucuydu, hiç rüzgâr esmiyordu, fırtına öncesinde olduğu gibi. Kahve fincanını yıkadım, şofbeni kapattım, yatağımı topladım. Bütün fişleri prizlerden çıkardım, boş buzdolabının da fişini çektim, ana vanayı kapattım. Bavulumu koridora, kapının yanına koydum, balkona çıkıp bir sigara yaktım. Yağmur yağsın diye bekledim. Öğlene doğru ilk damlalar düştü, asfalttan buhar çıktı, etrafa ıslak toz ve bitki kokusu yayıldı.

Evet.

Bu kadar, sana anlatmak istediğim buydu.

Testereyle kesilen bakire hikâyesini aslında unutmuştum. Ancak şimdi hatırladım, neredeyse otuz yıl sonra, polder* kıyısındaki ev yüzünden, Mimi ve Arild yüzünden ve sansar kapanı yüzünden hatırladım. Kapanın önünde duruyordum, sihirbazın kutusu gece gördüğün ve sabah unuttuğun rüyadan çıkmış bir imge gibi bana geri döndü. Aniden, kolayca. Suya batan, bir şey tarafından yukarıya itilen ve su yüzeyine çıkan bir nesne gibi.

Yüzen bir nesne.

Bir mantar. Ya da bir ip gibi.

Singapur'a gitmedim. Başka bir yolculuk yaptım. Otis'le tanıştım, evlendik ve bir kızımız oldu, Ann. Ann büyüdü, Otis ve ben ayrıldık. Neredeyse bir yıldır kırsalda, doğu sahilinde, abimin yakınında yaşıyorum. Abim gençken çok seyahat ederdi, bu sahilde takılı kaldı, bir bar açıp kendine bir ev aldı. Onun yanında çalışıyorum. Yanına da taşınabilirdim, evi büyük, bir sürü odası var ve evde yalnızca iki kişiler. Ama ev köyün tam ortasında, köy bana yabancı, bunun dışında abimle birlikte yaşamam imkânsız. Birlikte çalışıyor olmak yeterli, farklı sebeplerden olsa da ikimiz de aynı şeyi, yalnız kalmayı tercih ederiz.

Köyün dışında bir ev kiraladım. Etrafında başka ev yok, bakımsız ve küçük bir ev, polder bendinde son bulan, taş döşenmemiş, kumlu bir yolun üzerinde. Tarlalar ve otlaklar evin önünden ufka kadar uzanıyor, hemen ardında dar bir nehir akıyor. Bir kanal. Kanal, suyu iç kısımdan poldere aktarıyor, su polderden denize doğru akıyor, su kahverengi ve çamurlu ama

* Bentler yardımıyla denizden kazanılan ekime elverişli toprak. (ç.n.)

sazlıklarda bir sürü kuş var, sakarmekeler, misk fareleri ve kızböcekleri var.

Evde bir mutfak, bir banyo, iki oda var, biri üst, diğeri alt katta. Üst kattaki odayı kullanmıyorum, alt kattakinde uyuyorum, odanın tek penceresi çayıra ve suya bakıyor. Hayatımda ilk kez müstakil bir evde oturuyorum.

Müstakil bir evde yalnız yaşıyorum.

Başlarda, ilk gecelerde ve ocak ayında, bu evde bebek gibi uyuyordum. Gece yarısına doğru yatağıma gidiyor, on beş dakika kadar kitap okuyor, pencereyi yukarıdan açıp ışığı kapatıyordum. Perde yoktu, tümüyle ve kömür karası kış karanlığı. Ev çatırdıyor, genleşiyordu. Anında uykuya dalıyordum.

Sonra, dört ya da beş hafta sonra, bir şubat gecesi soğuktan uyandım. Oda buz gibiydi, dışarıda, aralık pencereyi sarsan bir rüzgâr vardı. Rüzgâr can sıkıcı derecede yüksek bir sesle esiyordu, neredeyse fiziksel olarak bahçede gibiydi, şarkı söylüyordu. Yerimden kalkıp pencereyi kapattım, soğuk pek değişmedi, rüzgâr hâlâ evin içindeydi. Odadan koridora çıktım. Ev kapısı ardına kadar açıktı, ahşap döşemede solgun yapraklar hışırdıyordu. Kapının önündeki gece öyle karanlıktı ki ev sanki bir uzay istasyonu, gece de evrendi. Yalınayak yaprakların üstünden geçtim, ürkütücüydü. Kapıyı kapattım, daha önce hiç olmadığı kadar ağırdı, tarif edilemez bir dirence karşı tüm gücümle kapıya yaslandım.

Yatağa döndüğümde kapıyı güzelce kilitlediğimden emindim.

Ertesi sabah Otis'e yazdım. *Bu gece ev kapısı ardına kadar açıktı, kapıyı kapatıp yatağa döndüm* yazdım ama bu kadar basit değildi.

Korkmaya başladım. Ya da başka bir deyişle o geceden itibaren durumu ciddiye almaya başladım, bu ciddiyetin yalnızlığın bedeli olduğunu düşünüyordum. Yatak odasının kapısına bir sürgü taktım. Sürgü elbette utanç verici, aşağılayıcıydı – yatak odasını sürgüleyen, yaşlanan bir kadın. Ama korku daha büyüktü, ayrıca o andan itibaren sürgüyü görüp yorum yapabilecek herhangi birini yatak odama sokmaya hiç niyetim yoktu. İnternetten birkaç tane biber gazı sipariş ettim. Otis bana boş bir kurusıkı tabanca vermişti, ne olur ne olmaz diye, tabancayı yatağımın altına sakladım, biber gazı ve çakıyla birlikte, pencerenin eşiğine Amerikan el feneri koydum, birinin kafatasını kıracak kadar büyüktü. Yine de uykuya dalmak zordu. Uyanık yatıyor, her şeye kulak kabartıyordum – rüzgâra, yağmura, evin inleyişine, bahçedeki dalların çatırdayışına, kanalın çağıldayışına. Buzdolabının mutfakta çalışmaya başladığını duyuyordum. Bir şeyin çatı kirişini duyulmayacak bir sesle ve bıkkınlıkla tırmaladığını duyuyordum. Ama yine de bir an geliyor, uykuya dalıyordum, aralıksız sekiz saat uyuyordum, uyandığımda dışarısı apaydınlık oluyordu, pencereden bakınca suyu görmek beni mutlu ediyordu.

Otis'e yazdım. Şöyle yazdım – *Otis, kış yakında bitecek. Günler uzayacak, ben de dışarı çıkıp her yeri göreceğim. Kendime bir bisiklet aldım. Yaptıklarımı anlatırım!*

O ilk ocak ve şubat ayında abimin barı hâlâ açılmamıştı, geç saatlere kadar yataktan çıkmıyor, geç kahvaltı ediyor, öğlen yürüyüşe çıkıyordum. Her şey gri ve sessizdi, pamuk gibi yumuşacık bir kış sessizliği vardı, köydeki dükkânlar kapalıydı, camlarına gazete kâğıdı yapıştırılmıştı, sahil boştu, büfelerin kapılarına fırtına dalgalarına karşı tahtalar çakılmıştı, tenis kortları ıssızdı ve uzaktaki

adalar sisli havada birer gölge gibi görünüyordu. Deniz kenarından olabildiğince batıya ilerliyor, sonra dönüyordum. Bazı akşamlar abime uğruyordum. İkimiz için yemek yapıyordum, birlikte yiyorduk. Yirmi yaşında bir kızla aşk yaşamaya başlamıştı, kız onu mahvediyordu, abim sürekli kızdan bahsediyordu, konuşurken heyecanlı, tutarsız ve manikti.

Kızın adı Nike'ydi.

Yurtta büyümüş çocuklar gibiydi, bilmediği şey yoktu. Abim Sascha altmışına yaklaşıyordu ve daha önce hiç âşık olmamıştı, onu bu halde görmek tuhaftı. Nike'nin ona çektirdiği acıları anlatıyordu, bu acılar ona seçkin, değerli şeyler gibi görünüyordu, olası duyguların çeşitliliği karşısında şaşkınlığa uğruyordu. Sonsuz derinlikleri karşısında. Ondan hiç değilse yemek yerken ceketini çıkarmasını istedim, isteksizce çıkardı, önüne koyduğum her şeyi yiyip içti –salata, çorba, çikolatalı puding– ama ne yiyip içtiğinin farkında bile değildi. Aralarda sigara yaktı, arka arkaya bir sürü küçük bira içti. Onunla barı hakkında konuşmaya, orada ne iş yapacağımı, benden ne beklediğini öğrenmeye çalıştım ama barıyla hiç ilgilenmedi. Benimle de ilgilenmiyordu, Otis ya da Ann'le de, birkaç yıldır görüşmemiştik, havadan sudan da olsa bir şeyler sorabilirdi. Ama sormadı. Nike'yle ilgileniyordu, o kadar. Sigara içerken ceketini yine giydi ve onunla buluşmak, kendisine acı çektirmek için telaşla çıktı.

Koridordayken, yalnız kalabilir misin, dedi.

Ona evin kapısını açık bulduğumdan bahsetmiştim. Biber gazından, Otis'in kurusıkı tabancasından, bıçaktan ve yatak odamın kapısındaki sürgüden bahsetmemiştim.

Bunu her seferinde söylüyordu. Yalnız kalabilir misin? İdare edebiliyor musun?

Tabii ki idare edebiliyorum, dedim.

İdare edemiyorum desem ne yapardı acaba. Korkuyorum. Burada kalsan, yanımda kalsan güzel olur desem.

Tabii ki bunu hiç söylemedim.

Mart ayında, yolun biraz aşağısında bulunan, benimki hariç civardaki tek evin ışıkları, akşam çökerken beklenmedik bir anda yandı. Girişe kirli bir araba park edildi. Bir kadın evle garaj arasında defalarca gidip geldi, ağaçların arasına ipler gerip üstlerine kuştüyü yorganlar astı. Işıklar geç bir saatte söndü, kadın sabah daha gün doğmadan önce yine dışarıdaydı, camları temizledi. Sonraki günlerde yaprakları süpürdü, altınçanakları budadı, odun kesti, garajın kapısını parlak bir öküz kanı kırmızısına boyadı. Bir hafta sonra bana geldi. Avucunun içiyle mutfak camına iki kez vurdu, ben de içeri davet ettim.

Mimi'yi.

Sevgili Otis. Onu içeri almadan edemezdim. Hiç şansım yoktu.

Kalın telli, siyah, uzun saçları vardı, aralarda da parlak gümüş rengi bukleler, saçlarını arkadan dağınık bir şekilde toplamıştı. Ayağında lastik çizme, üstünde kalçasına doladığı bir urganla beline kadar çektiği yeşil bir önlük vardı. Benden birkaç yaş daha büyüktü. Çizmelerini koridorda bırakıp kırmızı çoraplarıyla mutfağa geldi. Ona çay ikram ettim, akşam yemeğine ve sonrasına kadar kaldı. Masadaki her şeye dokunuyordu, gerçekten her şeye – okuma gözlüğüme, kulaklığıma, mumlarıma, bitmeyen kış akşamlarında üstlerine gazete yazılarından ve fotoğraflardan kolajlar yaptığım kartpostallara, defterime, kalemime. Limonlara.

Cevizlere. İnanılmaz meraklıydı, öyle değilmiş gibi davranmıyordu bile. Pencereye vurduğunda okuduğum kitabı havaya kaldırıp, Gerbrand Bakker, dedi, hiç bilmiyorum, sayfalarını karıştırıp kapağını kapattı, ilgisizce yerine koydu. Sonunda buralı olduğu anlaşıldı, burada doğmuş, bir süre buradan uzak kalmıştı, çocuğu yoktu, üç evliliği Otis'le evliliğimiz gibi başarısızlıkla sonuçlanmıştı, Mimi de geldiği yere dönmek istemişti. Abimi tanıyordu, bir zaman önce onunla bir ilişkisi olduğunu ima etti. Heykeltıraş ve ressamdı. Çok uzun zamandır kile ve tuvale elini bile sürmediğini söyledi ama şimdi yine köklerine dönmüştü ve yanıp tutuşuyordu.

Söylediği buydu. Yanıp tutuşuyorum.

Bunu birkaç kez vurguladı, oldukça memnun olduğunu da ekledi.

Oldukça memnun ifadesi aklımı uzun süre kurcaladı.

Senin köklerin nerede, dedi.

Ah, sanırım benim köküm yok, dedim.

Tanrım, dedim. Bana öyle bakma. Bu çok normal. Bazı insanların kökleri vardır, bazılarının yoktur.

Kaşlarını kaldırdı, dudağını büzdü, başka bir şey söylemedi. Gözleri büyük değildi, taş rengiydi, yüzü yuvarlaktı, biraz köylü yüzü gibiydi. Çocuksu. Eter gibi keskin bir şey kokuyordu, ilk başta anlamadım, sonradan fark ettim – çay ağacı yağı kokuyordu.

Daha sonra yine geldi, bir kez daha denedi. Ya abin, dedi. Abinin kökleri var mı? Bu sahile kök salıp salmadığını mı kastediyorsun?

Kök sözcüğünün tınısı kulağıma komik geldi. Sorusunu bir süre düşündüm, sonunda, sanırım abim buraya –geçici olarak– kök saldı, dedim. Sanırım o da benim kadar köksüz. Ama öyle değilmiş gibi davranmak hoşuna gidiyor.

Anlamış gibi göründü. Bir an tereddüt etti, sonra belki de en başından beri sormak istediği şeyi sordu, kocam ve çocuğum var mı diye sordu.

Kocam şehirde, dedim. Kızımız büyüdü, seyahat ediyor, ara sıra kısa mesajlar yolluyor, bağlantılar gönderiyor. Uydu telefonu üzerinden.

Mimi kibarca, elektronik kartpostallar, dedi. Bir bakıma.

Evet, dedim, öyle de denebilir. Güneydeydi, şimdi kuzeye doğru ilerliyor, son bağlantı Kuzey Avrupa Ovası'ndandı. Belki buraya uğrar. Belki.

Ann'ın buraya uğramayacağından hayli emindim. En azından yakında değil, öngörülebilir bir tarihte değil. Konuyu derinleştirmek istemedim, Mimi de bunu anladı, üstüne düşmedi, başka şeylerden konuşmaya başladı, havadan, bu bölgeden, önümüzdeki sezondan, turistlerden. Bir kadeh şaraba hayır diyemem, dedi, ben de ikimiz için bir şişe şarap açtım, birlikte içtik, yüzünde büyük bir rahatlık ifadesiyle hızlı hızlı içti. Saat gece yarısını geçince kalkıp gitti, neredeyse yedi saattir bendeydi. Koridorda lastik çizmelerini giyip, burada olmana sevindim, dedi. Bir komşum olmasına.

Burada yalnızken tedirgin oluyor mu, diye sordum.

Burada yalnızken korkuyor musun, dedim, tabii ki neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi yüzüme baktı.

Korku mu. Neden?

Başını iki yana salladı. Hayır, korkmuyormuş. Yazları kapısı açık uyuyormuş. Burada ona kim ne yapsınmış ki. Hem niye. Kimse bir şey yapmazmış.

Evimin kapısının bir gece yarısı kendi kendine ardına kadar açıldığını söyledim, can sıkıcıydı, kışın ortasında, bu yüzden sordum.

Mimi neşeli bir sesle doğu rüzgârı yüzünden olduğunu söyledi. Doğu rüzgârı kapıları açar, endişelenme. Doğu rüzgârına alışman gerekecek.

Geceye karışıp gözden kayboldu.

Eve geri döndüm, kadehleri yıkadım, onun oturduğu sandalyeyi masadaki yerine çektim. Otis'e yazdım – *bu akşamdan itibaren, tüm kış olduğum gibi yalnız değilim artık. Planladığımdan farklı, değil mi? Adı Mimi, bence onu tanısan sağlam biri derdin.*

O ilkbaharda, haftada beş gün abimin barında çalıştım. Bar limandaydı, köyün dışında.

Shell.

Direkler üstünde duran bir baraka. Abimin bu barakayı nasıl aldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, o da bunu anlatmak istemiyordu, öyle veya böyle kendini iyi hissettiği, Mimi'nin sözleriyle ifade edecek olursam, barakadan oldukça memnun olduğu belliydi. Abim bildiğim kadarıyla hayatı boyunca hiçbir şeyle gerçekten ilgilenmemişti, hiçbir şeye bağlanmamış, hiçbir şey öğrenmemişti, iyi olduğu hiçbir şey yok gibiydi. Numaracıydı, her şeyi becerebilecekmiş gibi davranmakta üstüne yoktu ve bar işletmek vaziyeti kurtarmak için iyi bir çözüm gibi görünüyordu. Baraka aydınlık ve büyüktü, sade döşenmişti, yedi masası, bir bar tezgâhı ve güzel bir manzarası vardı, abim yazın verandaya beş masa daha koyabiliriz dedi. Bahar geç geldi, yapacak pek bir şey yoktu. Ara sıra birkaç turist geliyordu, sessiz çiftler, suratsız kuşbilimciler, gruplar halinde yaşlı kadınlar, çok kalmayan, bir dilim pasta yiyip bir çay içtikten sonra giden insanlar. Abim bütün gün kahve makinesinin arkasında, bir bar taburesinde oturuyor, cep telefonu üzerinden

Nike'yle iletişim kuruyordu. Ona paragraf uzunluğunda mesajlar atıyordu. Nike ya hiç cevap vermiyor ya da abimin anlamadığı kısaltmalar kullanıyordu.

PY
SS
OMG

Bu ne demek dedi. PY. SS. OMG.

Bu kısaltmaları Ann'dan biliyordum.

Sanırım plan yok demek. Bu da seni seviyorum.

Abim ağır ağır OMG dedi. Ah. Oh mein Gott, Aman Tanrım.

Onu bar taburesinde bırakıp aşağıdaki depoya, barakanın arkasındaki konteynere indim. Ondan uzaklaşabildiğim için mutluydum. İçecekleri düzenledim, eksikleri tamamladım, siparişleri not ettim. Hava biraz daha ısınınca barakanın etrafındaki inatçı çalıları budadım, Kärcher yıkama makinesiyle verandadaki kalasları temizledim. Çorba pişirip dondurdum. Hafta sonu için balık siparişi verdim. Rafları sildim, bardakları yıkayıp parlattım. Abim kahve makinesinin başında oturup tüm bunları yaparken beni izledi. Barı hiç umurumda değildi, bunu bildiğinden emin değildim. Ben yapacak bir işim olsun istiyordum, para kazanmam lazımdı, hepsi buydu.

Abim, sezon açılınca, tekneler limanda suya indirilince burası tıklım tıklım dolacak, dedi. Sonra müdavimler gelecek. Kaptanlar. Zor müşteriler olan kaptanlar. Göreceksin.

Evet, dedim.

Görünüşe göre henüz kimse gelmiyor, dedim.

Ortalığı toplamaya devam ettim, molalarda verandaya çıkıp kitabımı okudum. Abim aşağı inip yanıma oturdu.

Doderer, dedi, *Strudelhofsteig.*

Von Doderer, dedim, *Die Strudlhofstiege.**

O konuştu. Ben okudum. Arada bir önümüzden hızlı hızlı soluyan köpekleriyle birlikte insanlar geçiyordu, köpeklerini çalılıklara işetiyorlardı.

Abim, Tanrım, dedi. İnsanlardan nefret ediyorum.

Güneş battı. İçeri girdim, tereyağlı ve tuzlu çavdar ekmeği yedim.

Abim Mimi'yle tanıştığım için mutlu değildi. Mimi'yle bir ilişki yaşamış olmak canını sıkıyordu ve bizim görüşüyor olmamız, onu bugün hâlâ Mimi'yle birlikte olsa nasıl olacağını hayal etmeye zorluyordu. İri göğüslü, siyah saçlı, gümüş bukleli, beli urganlı, kısa parmaklı, geniş elli, sert tırnaklı, tırnakları midye kabuğu gibi oluklu bu heybetli kadın her sabah yatağında yanında yatıyor olsa nasıl olurdu. Mimi'nin bir zamanlar güzel olduğunu bilmemi istiyordu. Eskiden.

Gerçekten muhteşem bir fiziği vardı, dedi. O göz alıcı, kalın telli saçları. Gerçekten müthiş görünüyordu.

Hepimiz öyleydik, dedim.

Abim başını inatla iki yana salladı. O hâlâ iyi göründüğünü düşünüyordu. Uzun boylu ve zayıftı, hep genç kalan bir tarafı vardı ama saçları dökülüyordu, gözleri kanlanmış, irisi matlaşmıştı, kaşlarından derin deniz balıklarının duyargaları gibi tele benzeyen kıllar çıkıyordu. Diş etleri çekilmişti, çenesinin altında hindi-

* Avusturyalı yazar Heimito von Doderer'in 1951'de yayımlanan romanı *Die Strudlhofstiege oder Melzer und die Tiefe der Jahre* [Strudlhof Merdiveni ya da Melzer ve Yılların Derinliği]. (ç.n.)

lerinkini andıran sarkık bir deri vardı. Bunları ona söylemek gibi bir niyetim yoktu.

Abim, Mimi'yi ilk randevularında, büyüdüğü malikâneden aldığını söyledi, büyük çiftlik sahiplerinin, yüzlerce yıldır nüfuzu olan insanların malikânesiymiş, o zamanlar Mimi ailesini ziyarete gitmiş. Mimi onun arabasına binmiş, o da sürmüş, on dakika sonra Mimi durmasını söylemiş, o da durmuş, Mimi arabadan inip kusmuş.

Abim Mimi'nin hendekte kıçüstü kaydığını, sazlıklara kustuğunu söyledi. Heyecandan fenalaştı. Sen hiç bir erkekle çıktığın için heyecandan fenalaştın mı? Onu o denli inanılmaz, o denli şahane bulduğun için fenalaştın mı?

Cevabımla ilgilenmedi.

Geceyi Mimi'nin yanında geçirdiğini söyledi, sabah Mimi'nin annesi yatağına domuz pastırmalı omlet ve koca bir demlikle çay getirmiş ama sonrasında abimi ahıra yollamış, domuzları beslemelerine yardım etmesi gerekiyormuş. Domuzlar kendilerinden geçmişler. Onu köpek gibi pantolon paçalarından yakalayıp birbirlerinin kuyruklarını ısırmışlar, birbirlerinin kuyruklarını koparmışlar. Her yer domuz kanına bulanmış, tam bir kâbusmuş.

Abim bu işler için uygun olmadığını söyledi. Tahammül edemedim. Bu domuzlar bugün hâlâ var. Çiftlik bugün hâlâ var. Şaşırtıcı aslında. Bu dünyada kim hâlâ domuz eti yemek ister ki. Kim kurumuş, çoraklaşmış bir tarlayı sürmek ister ki. Bu işleri Mimi'nin erkek kardeşi yapıyor. Bu işlerle o ilgileniyor. Arild. Mimi sana kardeşi Arild'den bahsetti mi?

Mimi sabahları ve akşamları uğramaya devam ediyordu. Gitgide daha samimi oluyorduk, benim evimin önünde sabah güneşinde oturuyor, çay içiyorduk. Taşların arasından çıkan çimleri

yoluyor, onları yolacak diye kendini paralıyordu. Bana evimin önündeki hendekte bulunan kızılağaçların tarla manzarasını çerçeveleyebileceğini söyledi. Boş alanları dikey çizgilerle ayırmamız gerektiğini. Bana siyah siyah parıldayan tarlanın üzerindeki bulutların süt pembesi ve portakal rengi olanlarını gösterdi, şunu görüyor musun, dedi, otlaklar ve hendekler, otlaklar kırkyama yorgan, hendekler de dikiş yeri.

Baksana, dedi.

Bana şehirdeki hayatımı sordu, Otis'in ne iş yaptığını, Ann'ı, bazı sorulardan kaçındım, bazılarından kaçınmadım. Dinledi, epey hızlı anlıyordu ama sonra konuyu değiştirip havadan sudan, alelade şeylerden söz etmeye başladı. Ona abimle beraber olduğu dönemi sordum, uzun süre cevap vermedi, sonra beni ilgilendirdiğinden emin olmadığını söyledi, onu haklı buldum. Onunla olmak rahatlatıcıydı. Akşamları bisikletle gezmeye giderken beni de çağırıyordu, üstünde yaşlı bir çiftçi gibi kambur oturduğu, yine de uzun turlar attığı, lastikleri çamurlu, feci derecede harap, gıcırdayan bir bisikleti vardı. İç bent boyunca ilerliyor, bendin üstünden geçiyor, su kenarından geri dönüyorduk. Bana met ve cezri açıkladı, küçük gelgit, büyük gelgit ve Wasserkante* sözcüklerini. Beni limandaki taşkın göstergesine götürüp 1967'de burada olsaydık suyun boyumuzu ne kadar geçeceğini açıkladı.

Etrafı işaret ederek, elli yıl içinde burası artık olmayacak, dedi. Hepsi gidecek.

Senin gelgit takvimin var mı? dedi. Eğer burada hayatta kalmak istiyorsan bir gelgit takvimin olmalı. Başımıza ne geleceğini bilemeyiz ama gelgit takvimi bilir. 6 Eylül'de sular çekildi mi?

---

* Almancada "su kenarı" anlamına gelse de özellikle Kuzey Almanya ve Hollanda sahillerini ifade etmek için kullanılır. (ç.n.)

12.10'da, sonra gelgit takviminde yazan bilgi kendi bilgisiymiş gibi muzafferane başını salladı.

Bana tuvallerini batırdığı yerleri gösterdi. Bir teknik geliştirmişti – tuvali sağlam bir çerçeve üzerine geriyor, tuzlu bataklığın kıyısında çamura yatırıyordu, gelgitin birkaç kez üstünden geçmesini bekliyor, sonra geri dönüp ne yakaladığına, suyun tuvalin üstüne ne yapıştırdığına bakıyordu. Onu alıp ondan bir şeyler yaptığını söylüyordu. Bazen sadece bir tutam esmer su yosunu oluyordu. Bazen de süline kabukları. Yengeç kıskacı, ay denizanası, saman, kaya midyesi ve çalı karidesi. Çökelti ve plankton. Ama bir keresinde fosilleşmiş bir deniz kestanesiydi, başka bir seferindeyse kusursuz bir deniz yıldızı, martın sonlarında bir sabah bir balığın konturü, bir gölge, belirsiz ve solgun, bir mağara resmi. Mimi çift sıra kazıklardan oluşan dalgakıranın üstünden geçip deniz yükseldiğinde su altında kalan çamurlu zemine indi, kazıkların arasından uzanan çalılıklara hiç takılmadı. Gidip ağını toplayan bir balıkçı gibi tuvalini aldı. Ben sahilde bir aşağı bir yukarı yürüyor, midyeler ayaklarımın altında gıcırdayıp kırılırken onu izliyordum. Üstünde kırmızı bir yün palto vardı, paltosu solgun gökyüzü ve koyu kahverengi çamurun karşısında parıldıyordu, narin ve şaşkın kuşların ayak izleri çamurda kesişiyordu. Kolyeli büyük yağmurcunlar. Kızılbacaklar. Poyraz kuşları. Kılıçgagalar.

Uzun zamandır deniz kenarına gelmemiştim, belki en son Ann ve Otis'le on beş yıl önce. Ann denizi çok sevmişti. Kumulların arasına oturup gözlerimi yumdum.

Otis'e çamurdaki tuvali, üzerindeki izleri, Mimi'nin coşkusunu, Wadden Denizi'nin bir sembol, boşluğunun bir merkez olduğu şeklindeki ifadesini yazdım. *Gelgit aralığı, suyun yükselişiyle alçalışının aritmetik ortalamasıdır. Merkezcil kuvvet bir cismin*

dairesel hareket etmesi için gerekli olan kuvvettir. Eşitsizlik, tek bir gelgite ait gelgit değerinin, ilgili ortalama değerden astronomik sapmasıdır. Zaman eşitsizlikleriyle yükseklik eşitsizlikleri birbirinden ayrılır, yazdım.

Hakkında biraz daha okumalıyım, sonra daha fazlasını yazarım, yazdım.

Sevgili Otis, yazdım. *Buraya geldiğimden beri artık sabahları ballı darjeeling çayı değil sütlü assam çayı içiyorum. Ya sen? Ann ve ben gittiğimizden ve yapayalnız kaldığından beri sen ne içiyorsun?*

Mimi nisan sonunda bana ilk kez erkek kardeşi Arild'den bahsetti.

Arild çiftçi, dedi. Çiftliği o devraldı, araziyi ve domuzları. Atalarının başlattığı şeyi sürdürme görevini üstlendi ama çıtayı yükseltti. Ailemizin birkaç yüz domuzu vardı, Arild'de neredeyse bin tane var.

Ara verip yüzüme baktı, bu bilginin üzerine bir şey dememi bekledi. Diyecek bir şeyim yoktu. Ona abimin bana domuzlardan bahsettiğini söylemedim.

Mimi, Arild'in ahırları genişlettiğini, gübre silosu kurduğunu, çiftliği modernleştirdiğini söyledi. Çok kısa bir süre içerisinde onu kendisiyle ailesi arasında seçim yapmak zorunda bırakan bir kadınla evlendi ve bu kadını seçti. Ailesini değil bir Furia'yı seçti.

Mimi bunu böyle ifade etti. Karısını ilk gördüğümde eve gidip azı dişleri olan bir Hetaera çizdim, dedi. Ahtapot kolları ve azı dişleri olan. Bir Hetaera çizmem gerekiyordu ve gerekeni yaptım.

Arild ailesini yıllarca uzak tutmuştu. Anne babasının ve kardeşinin eve girmesini yasaklamıştı, kendi çıkarını düşünmüş, herkesin kalbini kırmıştı. Ama bu kadın geçen sonbaharda ansızın çekip gitmişti. Eşyalarını toplamış, ertesi gün ortadan kaybolmuştu, herkes nefesini tutmuştu. Beklemişlerdi ama kadın geri dönmemişti, şimdi, dedi Mimi, yine çiftliğe gitmek mümkün. Belki yine Arild'le konuşmak da mümkün olabilir. Onunla vakit geçirmek.

Kardeşimi seviyorum, dedi. O kraldı. Hâlâ kral.

Mayıs başında, boş akşamlarımdan birinde oraya gittik. Hava sıcaktı, tarlalar şimdiden yabani papatya, kuru toprak ve tuz kokuyordu. Aslında her zaman olduğu gibi bisikletle bir tur atmak, deniz kıyısına gidip sahilden geri dönmek istemiştik ama Mimi eski bentten geçen yolda her zamanki rotamızı bozdu.

Rotayı bozacağını belki önceden biliyordu.

Tarlanın kıyısında bisikletinden indi, tarlanın öbür ucunda, uzun kavakların gölgesinde, yuvasındaki bir hayvan gibi görünen çiftliği işaret ederek, burası bizim arazimiz, dedi. Burası Arild'in çiftliği. Hadi uğrayıp onunla birer içki içelim.

Yüzü ciddiydi ve alev alev yanıyordu. Bisikletini kararlı bir tavırla hendekten geçirip taze kanola saplarının arasında ilerletti. Tüm bahar boyunca yağmur yağmamıştı, toprak aşı boyası rengindeydi, derin çatlaklar ve yarıklarla doluydu, Mimi'nin sandaletlerinin altından duman gibi toz kalkıyordu. Ama kanolalar çiçeklenmişti, çiçekler parlak sarıydı ve sapları güçlüydü. Mimi tam kararını vermişken yeterince hızlı ilerleyemiyordu. Ben de peşinden tökezleyerek gidiyordum, terlemiştim, Arild'le içki içmek istediğimden, dahası tüm bunlarla baş edebileceğimden hiç emin değildim. Mimi yıllardır çiftliğe gelmemişti. Besbelli kökleri vardı ve kendinden geçmişti.

Çiftlik sessizdi. Ayak altında hiçbir şey yoktu, her yer derli toplu, aşırı temiz, neredeyse ölüydü. Artık birbirimizle konuşmuyorduk, fısıldamıyorduk bile. Mimi bisikletini ambara soktu, sol elini sabırsızca sallayarak peşinden gelmemi istedi. Yavru kara kediler, tozlu saman balyalarının arasından başlarını uzattı. Penceresiz ek yapıdan domuzların sesini duyabiliyordum, yüksek ve tiz bir sesle ciyaklayışlarını. Ambarın içinden, ağılların ortasından geçtik, arka kapıdan çıktık. Arild mutfağın açık duran sineklikli kapısının önündeydi. Bizi daha kanola tarlasındayken görmüş olmalıydı, belki de bize ateş etmeyi düşünmüştü. Yeni uyanmış gibi görünüyordu, saçının bir yanı dağınıktı, yanağında yastık izi vardı. Elmacıkkemikleri Mimi'ninkiler gibi çıkık ve genişti ama Arild'in yüzünde, ondan birkaç yaş büyük olmasına rağmen Mimi'de olmayan derin kırışıklıklar görülüyordu, gözleri o kadar küçüktü ki sanki onları saklamak istiyor gibiydi. Altına kot pantolon, üstüne güzel, yıkanmış flanel gömlek giymişti, bilekleri çalı gibi sarı sarı kıllarla kaplıydı. Ellerini pantolon cebinden çıkarıp kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. Başını iki yana salladı, sonra arkasına dönüp mutfakta gözden kayboldu. Bu Mimi için onu takip etmesi yönünde açık bir çağrıydı.

Bir davet.

Mutfak da çiftlik kadar derli topluydu. Lavaboda, üstünde Manchester United amblemi olan tek bir fincan vardı, bir kahve makinesi, ocağın üstünde tarım aletleri takvimi, hepsi buydu, olabilecek diğer her şey mutfak dolaplarına yerleştirilmişti. Mutfağın ortasında geniş bir aileye yetecek büyüklükte bir masa duruyordu, masanın baş ucundaki ahşabın yıpranmışlığı Arild'in yerini belli ediyordu. Mimi tam karşısındaki sandalyeye oturdu, epey uzağına. Ben bir süre nereye oturacağımı bilemedim, sonra ikisinin ortasındaki sandalyede karar kıldım. Arild bekledi. Ziyaretimizi

nasıl karşıladığı belli değildi. Dolaplardan birini açıp üç bardak çıkardı, bardakları buz hokeyi topunu buzda kaydırır gibi masanın üzerinde kaydırdı. Dolaptan bir teneke kutu çıkarıp yanına koydu.

Kayısı likörü, dedi.

Koridorda gözden kayboldu, çekmecelerin açılıp kapandığını duyduk, sonra buruşuk bir çikolata paketiyle geri döndü, onu da bardaklar gibi masanın üzerinde kaydırdı.

Kadınlar çikolata sever, dedi. Öyle değil mi?

Çikolata paketi Mimi'nin kucağına düştü, başını eğip pakete baktı, sonunda ağırbaşlılıkla paketi alıp önüne koydu.

Arild oturdu. Silaj ve tıraş kolonyası kokuyordu. Gömlek cebinden bir paket sigara çıkardı, pakete vurup içinden bir sigara çekti, bir rüzgâr çakmağıyla sigarayı yaktı, baş ve işaretparmağının arasında tutarak bir nefes çekip dumanı üfledi. Böyle sigara içen birini görmeyeli uzun zaman olmuştu. Şaşkınlığımı hafif, soğukkanlı bir gülümsemeyle karşıladı, sonra bana da bir tane ikram etti.

Hayır, teşekkürler, dedim.

Mimi boğazını temizledi.

Kibarca, etraf düzenli, dedi. Belki birazcık boş.

Masanın ucunda dimdik oturuyordu, yanakları küçük bir kızın yanakları gibi kızarmıştı, alnında ter damlaları vardı. Çikolata paketini biraz daha öteye itti, hırkasını çıkarıp bardağı havaya kaldırdı.

Şerefe, dedi.

Arild, şerefe, dedi. Ev boş, doğru. Öyle olmalıydı. Başka yolu yoktu.

Bardağını havaya kaldırdı, sandalyesini geri itip yaslandı, bacaklarını abartılı derecede açıp kavgaya girecekmiş gibi sırtını

kamburlaştırdı. Başıyla bahçeye bakan pencereyi işaret edip Mimi'ye, köpek kulübende hayat nasıl gidiyor, dedi.

Belli ki Mimi bu soruya ne yanıt vereceğini bilmiyordu.

Bu durum Arild'i sakinleştirmiş gibiydi. İçkisini bir dikişte bitirip hemen yenisini doldurdu. Beni ancak o an fark etmiş gibi aniden vahşi ve şaşkın bir bakış attı; bir şeyler daha sormak, sesini bir kez daha kullanmak istediği belliydi ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. İkinci bardağı bitirip Mimi'ye ve bana da doldurdu. Dördüncü likörden sonra bize evi gezdirecek duruma geldiğini hissetti. Gösterecek pek bir şey yoktu. Salonda deri bir koltuk, karşısında da bir televizyon vardı, televizyonda filler Serengeti'de ağır ağır ilerliyordu. Koltuğun üstünde kahverengi bir battaniye, hemen önünde, yerde, bir televizyon dergisi, üstünde de bir tüp ayak kremi duruyordu. Mutfağın yanındaki küçük odada, koli yığınının üstünde duran bir bilgisayarın ekran koruyucusunda yıldızlar parıldıyordu. Hepsi buydu. Diğer tüm odalar şu kolilerin biri ikisi dışında boştu. Sanki bir suç mahalliymiş, kan gölüne dönmüş ve koca bir ekip gelip tüm izleri yok etmiş gibi eve bir boşluk hâkimdi.

Tabula rasa.

Arild etkileyici bir tabula rasa yapmıştı.

Mutfağa geri dönüp likör içmeye devam ettik. Arild ambardan bira da getirdi, kara kediler temkinli adımlarla Arild'in peşinden koridora geldiler, Arild bu şartlar altında umursamadığını ama aslında evde kedilere yer olmadığını söyledi. Mimi mutfak penceresine gidip güneşin bendin arkasına doğru ilerleyişini huşu içinde izledi, yarasalar kuru yaprakları hışırdayan kavakların arasından tereddütle havalandılar. Domuzlar delirmişçesine bağırıyorlardı. Mimi üst kata çıkıp yukarıdaki odaları karıştırdı, Arild ve ben kulak kabarttık, o domuzlara, ben Mimi'nin adımla-

rına; sonra öne doğru eğilip elimi boynuna doladım. Bunu hangi kelimeyle ifade edebilirim bilmiyorum – taciz mi ilgi mi, sadece yaptım, o da boyun eğdi. Böyle bir şey yapacağımı, işin buraya varacağını önceden biliyormuş gibi elimin baskısına boyun eğdi, boyun eğmediğini, sindiğini ancak sonra akıl edebildim.

Mimi elinde bir pikapla aşağı indi. Pikabı en büyük odaya kurdu, arkasından plaklarla dolu bir kutuyu içeriye sürükledi. Arild bütün pencereleri açtı. Ayakkabılarımızı çıkardık, Mimi önce John Lee Hooker'ın, sonra J.J. Cale'in plağını taktı, *After Midnight*, topuzunu sabırsızlıkla çözüp siyah beyaz saçlarını yaydı. *After Midnight we gonna let it all hang down, after midnight we gonna chugalug and shout, soul gonna be peaches and cream.** Arild ayağında çoraplar, sol elinde bira şişesiyle dans etti, bir ayı gibi dans ediyordu. Beni odanın köşesine itti, kemer tokasını çözdü, bilekleri kıllıydı, diz çöktüm, daha önce birinin bana böyle dokunduğunu hatırlamıyordum. Bu tür şeylerin benden böyle talep edildiğini – doğrudan, neredeyse duygusuzca. Müzik o kadar yüksekti ki kesin kasabadan bile duyulabiliyordu. Dışarıdan yavaşça bir araba geçti, farları bir deniz fenerinin ışığı gibi odayı taradı. Mimi deri koltuğa uzanıp çıplak ayaklarını çaprazladı, tam bir şeytan çıkarma ayini, dedi, şeytanın keçileri, cehennemin bütün köpekleri, bunun olabileceğini kim düşünebilirdi ki. Kimin aklına gelirdi.

Ben biraz dinleneceğim, dedi. Siz bana bakmayın, benim birazcık dinlenmem, gözlerimi bir süre kapatmam lazım, eminim siz iyisinizdir.

Sizce de kükürt kokmuyor mu, dedi.

Memnuniyetle iç geçirdi, alt dudağını sarkıtıp önüne düşen saçlarını üfledi, televizyon dergisiyle yellenip yana döndü. Kedi-

* (İng.) Gece yarısından sonra her şeyi salacağız, gece yarısından sonra içkileri dikip bağıracağız, ruhlarımız dört köşe olacak. (ç.n.)

ler pencere eşiğinde oturuyorlardı, patilerini kaldırıp pençelerini açtılar, uzun uzun temizlenip kuyruklarını özenle etraflarına doladılar.

Hava aydınlanırken geri döndük. Güneş yükseliyor, tarlalardan duman çıkıyordu, yarasalar kavaklarda baş aşağı asılı duruyordu, köy yolu solgun kırmızı ışıkta uçsuz bucaksız bir şerit gibi görünüyordu. Arild bize ambara kadar eşlik etti, benim için bisikletimi dışarı çıkardı, bana bir öpücük verdi, çikolata paketini de Mimi'nin göğsüne bastırdı.

Ahıra gidiyorum, dedi.

Sesi çok hoşnut geliyordu. Hayal ettim – ahırın kapısını açışını, kıpkırmızı ve sarhoş, bin domuzunun karşısına çıkışını, onları selamlayışını hayal ettim.

Mimi gülümsedi.

Bizden bu kadar Arild, dedi. Hoşça kal. Görüşürüz.

Uzun uzun esneyip gerindi, etrafına bakınıp günü gözden geçirdi. Her şey pırıl pırıldı.

Bisikletlerimize binip yola çıktık, dönüp arkamıza bakmadık.

Mimi, güzeller öpücüğü, şişmanlar çikolatayı kapar, dedi, bu hep böyle olmuştur, böyle olması gerekir.

Bu konuda uzlaşamadık. Benim bisikletten inmem, bisikleti biraz itmem gerekti, daha fazla süremedim.

Gördün mü, dedi Mimi. Bizde böyle. Kırsalda. Biraz olsun hoşuna gitti mi?

Birkaç hafta sonra hayvan evime taşındı. O gece tavan arasında hızla koşturup yalıtım malzemesini ek yerlerinden söküşüyle

uyandım, ahşabı tırmalıyor, oradan oraya koşup duruyordu, sesine bakılırsa kocaman bir şeydi. Belki tüm kış hatta tüm bahar evdeydi ve uzun uykusundan şimdi uyanmıştı. En azından bir hayvan olduğunu biliyordum, şubatta ev kapısını açık bulmamdan daha az tedirgin ediciydi. Bir sandalyeye çıkıp tavana yumruk attım, hemen kaçtığını duyabiliyordum. Bekledim. Tavan arasının başka bir köşesini karıştırmaya başladı. Daha sonra tavan kirişinin arasındaki yarıklardan odaya küçük bir şey döküldü, ertesi sabah bunun dışkı olduğunu fark ettim. Dışkıyı bir bardağa koyup Mimi'ye götürdüm. Bir büyüteç çıkarıp dışkıya baktı, bardağı salladı, dışkıyı keyifle, dört bir yandan inceledi.

Bu sansar boku, dedi. Ondan kolay kolay kurtulamazsın. Arild'i ara, o ne yapılacağını bilir.

Arild'i böyle bir sebepten aramak istediğimden emin değildim. Bekleyip görmek istedim ama sonra günler geçti, sansar geceleri âdeta kendinden geçiyordu, sürekli odaya düşen pislikler beni rahatsız etti, ayrıca çok gürültülüydü. Ben de Arild'i aradım. Düşündüğümden daha kolaydı.

Evimde bir sansar var, dedim.

Bende bir sansar kapanı var, dedi. Getiririm.

Akşam geldi, sansar kapanını evin arkasına, sundurmanın altına kurduk, sansarın tavan arasına oradaki padavraların arasından girip çıktığını düşünüyordum. Yatak odamın penceresinden iki metre ötedeydi, sansarın üstten açık penceremden yanlışlıkla içeri girebileceğini hayal etmeye başlamıştım bile, sonra evin içinde olacaktı. Benim odamda. İçeriden sürgülediğim odamda. Sansar kapanı, iki yanında iki açıklık, ortasında yemin üstüne yerleştirildiği bir düzenek bulunan ince uzun bir kutuydu. Sansar kapana girince düzenek çalışıyor, iki kapak girişin ve çıkışın önüne birer

giyotin gibi düşüyordu. Kapan tamamen normaldi, yine de kendine ait bir atmosferi, cinneti ve öfkeyi çağrıştıran bir aurası vardı.

Arild kapanı kurdu, ben de onu izledim. Düzeneğin üstüne, dediğine göre cinsiyet hormonuna buladığı kalın bir domuz yağı parçası koydu. Bunu soğukkanlılıkla söyledi. Mimi'yi sormadı, çiftliğinde geçirdiğimiz geceden tek kelime olsun bahsetmedi, ben de bahsetmedim. Kapanı dikkatle gerdi, ayağa kalktı ve ellerini pantolonuna sildi.

Sansarın içine girmesinin çok uzun sürmeyeceğini düşünüyorum, dedi.

Ben de sansar içine girince ne yapayım dedim.

Beni ara, ben gelir alırım.

Sansarı ne yapacaksın.

Bir süre düşünceli düşünceli yüzüme baktı, sonunda, onu katledeceğim, dedi.

Belli ki katletmek sözcüğünün benim için öldürmek sözcüğünden daha basit olduğunu varsayıyordu.

Gece boyunca uyanık kalıp kapanın kapanma sesini duymayı bekledim. 3.45'te kapandı. Düzenek harekete geçti ve kapaklar indi. Kapandaki hayvan dakikalarca süren, korkunç bir öfke nöbeti geçirdi, sonra sessizleşti, kıpırdamaz oldu. Bir süre daha uyanık yatmaya devam ettim. Gün doğarken uyuyakaldım ve ancak öğleden önce uyandım. Arild'i aramadan önce bir kahve içtim, bir elma yedim, sonra bir kahve daha içtim. Aslında hiçbir şey yiyemiyordum ama aynı zamanda onu aramadan önce mideme bir şey girmesi gerektiğini düşünüyordum. Elimde cep telefonuyla evin arkasına, sundurmanın altına yürüdüm. Kapan köşesinde duruyordu, kapakları kapalıydı. Ayağımla hafifçe dürttüm, hiçbir şey kımıldamadı, kulak kesildim ama sessizdi.

Arild'i aradım, telefona neredeyse hemen cevap verdi.

Kapanın önündeyim, dedim, kapakları kapalı. İçinde bir şey var.

On beş dakikaya oradayım, dedi.

On dakika sonra eski bir Mercedes'le girişe geldi, arabadan indi, kapıyı açık bıraktı, selam vermeden yanımdan geçip evin arkasına doğru gitti ve kapanın hemen önünde durdu. Heyecanlı bir hali vardı. Görünüşe göre ahırdan geliyordu, üstünde kirli, mavi bir tulum, ayağında her tarafı pisliğe bulanmış ayakkabılar vardı, kesif, güçlü bir koku yayıyordu, saçını tarayacak vakti olmamıştı. O hayvan yakalayan bir avcıydı. Yanında bir el feneri, bir de balyoz vardı. Onu karşı konulmaz buldum.

Tamam, dedi. Sakin ol. Yavaşça yapacağım.

Kapanın tepesinde bir delik vardı, altında da parmaklık. İçindeki her ne olursa olsun insanın yüzüne atlamadan delikten içeri bakılabiliyordu. Arild deliğin kapağını açtı. Hiçbir şey görülmüyordu, sansar çok küçük olmalıydı. Bir köşeye sinmiş olmalıydı. Yan yana çömelip kapanın her yanını inceledik, Arild el fenerinin ışığını içeri tuttu.

Köşede bize bakan bir çift göz parıldıyordu.

Arild yavaşça, sanırım bu bir sansar değil, dedi. Daha doğrusu değil. Kedi olabilir.

Kapanın bir yanını kararlılıkla açtı, kedi şimşek gibi fırladı, alacalı ve beyaz, görkemli bir şans kedisiydi,* güzel görünüyordu, biz hayranlıkla bakamadan kaçıp gitti. Tarladan ok gibi fırladı, hasat arabasının altına girip ortadan kayboldu.

Ayağa kalkıp dizlerimizdeki tozu silktik.

---

* Almancada üç renkli kedilere şans kedisi (*Glückskatze*) denir, eskiden üç renkli kedilerin sahiplerine şans, yaşadıkları eve bereket getirdiğine inanılırdı. (ç.n.)

Arild, bir dahakine, dedi. Önce kahve içelim. Bir sigara içelim. Sansarı yakalayacağım. Lanet olası hayvanın işini bitireceğim, sana söz veriyorum.

Önümden yürüyüp eve doğru ilerledi, peşinden gittim, peşinden giderken aklıma yine sihirbazın kutusu geldi. Kolayca, rüyamda gördüğüm bir şey gibi. Bu kapanın bana en başından beri ne hatırlattığını fark ettim – şehri, yalnızlığı, otuz yıl önceki o günü. Balkondaki sıcağı, benzin istasyonunu, sihirbazı, sihirbazın kutusuna yattığımı, onun da beni testereyle ortadan ikiye böldüğünü.

Otis'e bunların hiçbirini yazmıyorum. Arild'in çiftliğini, domuzları, Mimi'nin köklerini, hiçbirini. *Bir atmaca her akşam tarlanın kenarındaki üç hasat arabasından birine konuyor, hep ortadakinin sağ tekerleğine konuyor,* yazıyorum.

Tekneler limanda suya indirildi, kaptanlar öğleden itibaren Shell'e gelip bira içiyorlar, yanında da sert içkiler. Düpedüz aptallar, hepsi öyle, yazıyorum.

Abim aklını yitirmiş olabilir. Bence artık birkaç tahtası eksik, yazıyorum.

Ama sonra ne yazacağımı bilemiyor, Otis'i arıyorum. Sesini duymak istiyorum, ona kapandan bahsetmek istiyorum. Otis artık kocam değil, en azından kanuna göre, biz de birçok bakımdan artık çift değiliz, yine de ona kocam deme ya da onun kocam olduğunu düşünme alışkanlığımdan vazgeçemiyorum. Duygusal değil, basit bir şey. Bizim bir çocuğumuz var, biz evliydik, bu bizim ilk evliliğimizdi, benim için sonuncusu olacak, onun için de öyle olacağını düşünüyorum. Otis ve ben evliliği ciddiye almıştık.

Hafızam zayıf. Kısa bir süre önce olanları yarı yarıya hatırlıyorum, uzun süre önce olanlarınsa ayrıntılarını hemen hemen unuttum. Detayları değil, daha ziyade ruh hallerini, mevsimleri, ışığı ya da sıcaklığı hatırlıyorum. Filanca gün filanca kişiyle yürüyüşe çıktığımı hatırlıyorum. Baharda, yağmurdan sonra park yolları çamurluydu, su birikintilerinin etrafından dolaşmak zorunda kalmıştık. Ama ne konuşmuştuk. Dahası kiminle yürüyüşe çıkmıştım. Filanca hikâyeyi okudum, severek okudum ama özetini anlatamam. Bir çocuk vardı. Bir evde geçiyordu. Bir anne, bir

çocuk, bir de kar fırtınasında eve giren tek kollu bir hırsız vardı; anne, rolünü unuttuğum birini bekliyordu, sonrası nasıldı söyleyemem. Yine de bu hikâyenin beni ne kadar duygulandırdığını ve avuttuğunu çok iyi hatırlıyorum.

Otis'in hafızası öyle iyidir ki âdeta bir bozukluk gibidir. Hafızası kendi hayatıyla ilgili ne kadar iyi emin değilim, ketumdur, kendinden bahsetmeyi sevmez. Bense ona her şeyi anlatırdım – ondan önceki hayatıma dair hatırlayabildiğim her şeyi ve onunla geçirdiğim yıllarda o yanımda değilken yaşadıklarımı. Başıma gelenleri – karşılaşmalar, diyaloglar, bakışlar; dışarıda geçirdiğin bir günün akşamı eve gelip de anlattığın türden şeyler. Otis hepsini hatırlardı.

Otis'i arayıp ona sansar kapanından bahsediyorum. Kapanı görünce ansızın sihirbazın kutusunu hatırladığımdan – bir travma, bir döküntü. Üç cümle sonra lafımı bölüp şu kutu mavi cilalı kâğıtla ve gümüş rengi küçük yıldızlarla kaplanmıştı demesi beni şaşırtmıyor. Singapur'a gidebilirdin ama benzin istasyonu manzaralı, tek odalı dairende kalmayı tercih ettin. Benzin istasyonu manzarasını daha çok seviyordun.

İkimiz de dayanamayıp gülüyoruz.

Singapur'a gitseydim tanışmayacaktık, diyorum. Tanışabilelim diye gitmedim. Tanışmasaydık Ann dünyaya gelmeyecekti.

Otis, doğru, öyle, diyor.

Bunu tereddütle söylüyor.

Ama gitmeme nedenin bu değildi, diyor. Benimle ilgili, hele de Ann'la ilgili hiçbir şey bilmiyordun. Singapur'a gitseydin şimdi bendin arkasındaki o küflü, harabe, karanlık evde oturuyor olmayacaktın.

Ev ne küflü ne karanlık ne de harabe Otis.

Fark etmez. Hayvanlar için kapan kurmak zorunda kalmayacaktın. Bir site apartmanının 17. katındaki bir süitte yatağına uzanıp yassı kâselerde yasemin çiçeği çayı içebilirdin. Malezya'nın akşam göğüne bakabilirdin, eminim geri dönmezdin. Singapur'da kalırdın. Şu an bulunduğun yerde olmak yerine. Sahi, tüm gün ne yapıyorsun.

Otis dünyanın, tahminine göre küflü, karanlık ve harabe bir evin bulunduğu bu köşesiyle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Burada hiç bulunmadığı halde burayı fazla gri, fazla ıssız, fazla vasat buluyor. Basit. O seyahat edecek olsa güneye, sıcak yerlere gider; tropiklerin, gür ormanların, mavi dağların ve vahşi, köpüklü bir denizin hayalini kurar.

Çalışıyorum, diyorum. Her zamanki gibi. *Shell*'de çalışıyorum. Katlanılır bir iş. Sekiz saat uyumaya çalışıyorum, güne başlamadan önce yatağımda çay içmek için zaman ayırıyorum. İşe gidiyorum, kendime yiyecek bir şeyler hazırlıyorum, kitabımı okuyorum. Burası yavaş yavaş ısınıyor, met zamanlarında bazen yüzmeye gidiyorum. Tabii ayarlayabilirsem. İşe bisikletle gidip eve bisikletle dönüyorum.

Evet ama kiminle konuşuyorsun, diyor. Biriyle konuşman gerek. Abinle konuşamazsın. Abinle kimse konuşamaz.

Mimi'yle konuşuyorum, diyorum. Sana bahsettiğim şu komşumla. İyi biri, tanısan severdin, onunla konuşabiliyorum. Sabahları uğruyor, akşamları da. Akşam geldiğinde birlikte iki kadeh şarap içiyoruz, birbirimize bir şeyler anlatıyoruz. İçi dışı bir. Burada doğmuş, kendini kırsala bağlı hissediyor. Bu sayede ben de biraz öyle hissediyorum.

Otis beni taklit ediyor. İçi dışı bir. Mimi. Nasıl bir isim bu böyle.

Eski bir isim. Buralarda kullanılıyor.

Ya abin? diyor. Abin nasıl?

Abim kendini mahvediyor, diyorum. Yirmi yaşında çatlak bir kız onu parmağında oynatıyor. Abim âşık.

Otis bir şey demiyor. Susuyor, sonra, şu saçma sansar kapanını kim kurdu, diyor.

Mimi'nin erkek kardeşi, diyorum.

Otis, ha, diyor. Anlaşıldı.

Otis toplamayı sever. Ona istifçi diyecek insanlar da vardır, öyle veya böyle, belki de aynı kapıya çıkıyordur. Otis görünüşte değersiz şeyleri toplar. Ya da tam aksi – bir değeri olan ve değerini aniden kaybeden şeyleri. Değersizleşenleri. Yıpranmış kap kacakları, kapaksız tencereleri, şemsiyeleri, çatal bıçak takımlarını, havluları, film rulolarını, katlanan sandalyeleri, posta pullarını, gazeteleri, kibrit kutularını. Otis bu şeylerin sokakta ortalığa saçılmasına, yol kenarındaki kutulara bırakılmasına, kutuların içinde çürümesine dayanamaz. Onları eve getirir, temizler, bir düzene sokar ve saklar.

Onları kurtarır.

Ayrıca kıyamet koparsa kullanacağımızı düşündüğü şeyleri toplar. Medeniyet sınırlarına ulaşıp sınırlarını aşmak zorunda kalırsa – ki Otis yıllardır o zamanın çoktan geldiğine inanıyor. Elektriğin kırk sekiz saatten uzun bir süre kesilmesini, insanların yağmalamaya, birbirlerine saldırmaya, birbirlerini öldürmeye başlamasını bekliyor; aşağı yukarı kırk sekiz saat sonra böyle olacağını biliyor. Otis bu ihtimale karşı jeneratör topluyor. Akü, batarya, tulumba, tulumba kolu, cam ve halat. El feneri. İlaç, su fıçısı, solar radyo, takım taklavat, keçeli çizme, pamuklu ceket, çivi, tel ve telsiz. Bu şeyleri kendisi için, Ann ve benim için ve diğer insanlar için topluyor. Diğer insanların felakete hiçbir şekilde

hazırlıklı olmadığından, sanki hiç felaket yokmuş gibi, dünyanın bu kısmında barış garanti altındaymış gibi yaşadıklarından emin.

Otis ve ben hiç aynı evde yaşamadık. Ann gelince aynı apartmanda iki daire tuttuk – biri Ann ve benim için, biri Otis için. Otis'in dairesi kendisi dışında hiç kimsenin yaşayabileceği bir yer değildi, hâlâ değil. Onun dairesi bir depo, tuhaf, deli işi bir arşiv. Eşyalarla dolu rafların arasında dar bir yol var, eşyalar üst üste yığılmış, istiflenmiş, çok azı düzenli, her yerden bir şeyler uzanıyor, ev evden ziyade kunduz yuvasına benziyor. Ann babasının evinde olmayı severdi. Ben de hep Ann'ın raftan bir şeyi çekeceğinden ve her şeyin üstüne yığılacağından korkardım, tuhaf bir şekilde böyle bir şey hiç olmadı. Otis'in toplayıcılığı, Ann'ın evden ayrılırken içinde yalnızca diş fırçasının, cep telefonunun, tişörtlerin ve cep telefonu kaybolursa diye bir adres defterinin bulunduğu bir sırt çantasından başka hiçbir şey almak istememesine yol açtı. Otis'in toplayıcılığı, su kenarındaki bu evde, yatak odamda bir yatağın, çatı katında olmaz ya olur da Ann ziyaretime gelirse diye ikinci bir yatağın bulunmasına yol açtı. Mutfakta bir masanın ve üç sandalyenin. Fazlası değil. Evimin Stein Caddesi'ndeki şu tek katlı ev kadar, sihirbazın ve karısının evi kadar kişiliksiz olduğunu fark ediyorum. Arild'in evi kadar boş ama farklı bir şekilde. Şehirden ayrılırken her şeyi dağıttım, manevi değeri olan şeyleri de Otis'e verdim, hepsi de Ann'a ait. Küçük bir bavul, içinde Ann'ın bebekken giydiği küçücük gömlekler, pofuduk angora manşetli el örgüsü küçücük ceketler, bu eşyalarda hâlâ Ann'ın bebeklik kokusu var. Ucunda emziğinin takılı olduğu, rengârenk tahta boncuklardan yapılmış, bol bol kemirilmiş kolye, ilk koşu ayakkabısı, çocukken çizdiği resimlerinin olduğu dosya; üç dişli bir aslan çizmeyi tercih etmişti, yıldızlar ve gezegenler arasında süzülürken beni, Otis'i ve kendini çizmeyi. İçinde süt dişlerinin olduğu kutu,

feci karnelerinin sıralandığı klasör, on yaşına geldiğinde yatağından attığı küçük kirpi. Tüm bunları bir kutuya koyup Otis'e verdim, o da gözlemlediğim kadarıyla çatlak fincanlardan, kırık çerçevelerden daha fazla önemli bulmadan arşivine koydu. Belki de doğru tutum budur.

Otis hâlâ eski dairesinde yaşıyor. Olur da ölürse karısı olarak arşiviyle ilgilenmek mecburiyetinde kalmamam için boşandık. Ann'la ortak dairemizi devraldı, arşivini genişletti, dairemin kapısı ancak birazcık aralanacak kadar açılabiliyor, Otis'in en arka odaya nasıl ulaştığı benim için bir muamma. Yine de toplamaya devam ediyor. Ara sıra bir şeyleri sattığı ya da bağışladığı da oluyor ama verdiğinden çok daha fazlasını buluyor. Elinde neler olduğunu tam olarak biliyor. Ondan bir el feneri iste, biraz zaman alır, sonra bir el fenerin olur. Bataryalı, çalışır durumda ve sapasağlam. Ondan tekne için branda iste, şiltesinin altından çekip çıkarır. Menteşeye mi ihtiyacın var. Baltaya. Gaz lambasına. İnsülin şıringasına, ilkyardım çantasına, pusulaya ve hangi mantarların yenilebilir, hangilerinin yenilmez olduğuyla ilgili bir kitaba. Haritaya. Yakacak oduna. Bunların hepsi. Otis'te hepsi var, sana verir. Yine de ben koleksiyonunun acıyla dolu olduğunu, hayatın onun yanından geçip gittiğini düşünüyorum.

Otis, bu aralar hangi kitabı okuyorsun, diyor.

Turgenyev, diyorum, *Avcının Notları.* Uzun zamandır okuduğum en güzel kitap, seversin. Ya sen. Sen ne okuyorsun?

Hiçbir şey okumuyorum, diyor. İnternette bir şeyler izliyorum.

Cevabı biliyordum. İnternette bir şey izlediğini, o sırada yatağında uzandığını biliyorum, sesinden anlayabiliyorum. Bir süredir hep yatağında yatıyor; rafların, yığınların, eşyalardan

oluşmuş yapıların, kumaşların ve kâğıtların arasındaki, arşivinin merkezindeki dar şiltede, dizüstü bilgisayarını açar, bir trenin Özbekistan'dan geçtiği filmler izler. Uçakların kısa pistlerde havalandığı. Helikopterlerin Bering Denizi'nin üstünde döndüğü filmler. Bütün ülkelerin hükümetlerinin aslında kendi çıkarlarının peşinde koştuğunu, sermayenin insanları yiyip bitirdiğini, dünyanın sonunun geldiğini ve bizim tüm bunların ortasında sıkışıp kaldığımızı düşünen insanların konuşmalarını dinler. Odanın perdeleri kapalıdır, yatağının üstünde, dağılmış bir ordunun demirbaşlarından, duvara monte edilmiş bir lamba yanar, zamanında bir savaş alanında askerî bir çadırda yanmış bir ampul. Otis için bu kadarı yeterlidir. Bu filmleri izlerken rezene çayı içer, çayın yanında peksimet yer, toz yüzünden alerji hapı kullanır. Çok uyur. Odanın dört karanlık köşesinde küçücük, kahverengimsi güveler dolanır, güvelere vuracak olursan oracıkta toza dönüşürler. Bir süreç yaşanmaz. Ortada bir beden, çürüyecek bir beden yoktur. Güveler tozdan oluşurlar. Güveler tozdur.

Otis gibi insanların, hayatlarına ancak bir felaket anlam kazandıracakmış, hayat ancak ciddi bir durum yaşayınca başlayacakmış gibi, hayatları boyunca bir felaket beklediklerini düşünüyorum. Otis kesinlikle her bakımdan ve daima en kötüsüne hazırlıklı olmamız gerektiğini sık sık söylerdi. Güvende olduğumuz yanılgısına asla ama asla kapılmamalıyız.

Ann, yine de ben canım ne isterse onu yapacağım, dedi.

Otis'in onu terk etme ihtimalime en başından beri hazırlıklı olması beni uzun süre zorladı ama onu terk ettiğimde de ayrılığı kolaylaştırdı. Ann gideli çok olmamıştı ki onu terk ettim, Ann yeterince büyüyünce ayrıldık.

Otis uyarırcasına, şu Mimi'nin kardeşinin adı ne, diyor.

Arild. Adı Arild.

Peki bu Arild ne yapıyor. Ne işle meşgul.

Boğazımı temizliyorum. Çiftçi, domuz yetiştiriyor, diyorum. İçinde domuzların yaşadığı ahırları ve bir çiftliği var.

Otis, böyle biriyle mi görüşüyorsun, diyor.

Onunla görüşüyorum demedim, diyorum. Sansar kapanını kurdu, hepsi bu. Sansar şimdiye kadar tuzağa düşmedi, düşeceğini de sanmıyorum.

Otis'e Arild'den bahsetmek anlamsız. Buradaki herhangi birinden bahsetmek; artık hayatı paylaşmıyoruz, artık ona anlattıklarımı hatırlamak, arşivlemek zorunda değil. Bu da kötü bir şey değil. Zaman zaman Otis'in hafızasının, insanlar hakkında bir şeyler bilmek gücü beraberinde getirdiği için bu denli iyi olduğu izlenimine kapıldığım oldu.

Yağmur yağıyor, diyorum. Çamaşırları toplamam lazım. Aklım sende Otis. İnternette bu kadar çok şey izleme. Eskisi gibi yine bir kitap oku. Basit bir kitap oku. Hamsun'un *Victoria*'sını oku. Kendine iyi bak.

Sonra kapatıyoruz. Ona sihirbaz kutusu anısının canlı olduğunu, kendine has bir malzemeden yapılmış gibi hissedilebilir olduğunu anlatmak isterdim. Yalnızca kutuyu değil, bir anda diğer her şeyi de hatırlamıştım – kaşındıran örtüyü, başımı çıkardığım deliğin altındaki yastığın dolgusunu, içinde fosilleşmiş midye kabukları olan terrazo kaplama pencere denizliğini, soğuk çayın tadını, kadının biber ve sirkeyi andıran keskin kokusunu. Kendimi hatırlamıştım. Kutuya girdiğimde üstümde olan elbiseyi, ip askılı, beyaz puanlı, diz boyu, mavi elbiseyi. Saçlarımı – düz, kısa,

kahverengi. Yine de bu anı bir yabancının, hiç tanışmadığım, hiç karşılaşmadığım birinin anısıydı. Kimdi o kadın. Nereden gelmiş, MS Aurora onsuz denize açıldıktan sonra nereye gitmişti, dahası neden böyle bir şeye kalkışmıştı, neden bir kutuya yatmış, kendini ikiye böldürmüştü.

Otis, demek isterdim. Fısıldamak isterdim.

Otis. O kadın neden hiçbir şeyden korkmuyordu.

Seksten sonra bazen böyle şeyler hakkında konuşabilirsin. Yatakta birlikte yatarken açık pencerenin önündeki perdenin altından rüzgâr eser. Güven dolusundur, sadece başkalarına değil, hayatın kendisine karşı; hemen hemen her şey dinmiştir, kendi hislerine dalarsın. Otis ve ben eskiden seviştikten sonra yatakta kaldığımız saatlerde sık sık böyle sohbet ederdik. Dilsiz, sağır bir körlükle sarmalanmış halde, güvenle ve şefkatle. Yataktan kalkmadan, giyinmeden, ayrılmadan önce. Artık aynı yatağı paylaşmıyoruz, bu sohbetler geçmişte kaldı ve zamanında bir işe yarayıp yaramadığı, herhangi bir şeye yol açıp açmadığı belirsizliğini koruyor.

Elbette yağmur yağmıyor. Buraya geldiğimden beri bir kez bile yağmadı, aslında artık yağmıyor, Otis de bunu biliyor. Çamaşırlar ipte, kuru ve sertler. Onları toplayıp eve götürüyorum. Ürken sülünler çayırın kıyısındaki çalılıktan fırlıyorlar, kanat çırpışları kulağa mekanik ve sert geliyor. O öğlen, Singapur'a gitmediğim o öğlen yağmur yağmıştı, bardaktan boşanırcasına, uzun uzun, bir yaz yağmuruydu, hatırlıyorum. Çok iyi hatırlıyorum.

Nike çocukken bir kutuya kapatılıyormuş. Onu kutuya öz annesi kapatıyormuş, bazen bir saatliğine, bazen bir günlüğüne. Duruma bağlı olarak. Nike'nin annesinin keyfine, bir şey yapmak, bir yere gitmek zorunda olup olmamasına, misafirinin gelmesine, rahatsız edilmek istememesine bağlı olarak. Nike'nin davranışlarına, söyleneni yaptı mı yoksa itiraz edip söyleneni yapmadı mı, buna bağlı olarak. Belki de ağlamasına, bir tür direnç gösterip başka bir şey yapmak istemesine bağlı olarak. Kendi istediği bir şey.

Kutu Nike'nin annesinin evinde, muhtemelen Nike'nin sözde çocuk odası olan ama içinde kutudan başka hiçbir şeyin bulunmadığı bir odada duruyormuş. Bir sandalye varmış, pencerenin önünde bir jaluzi, pencerede bir resim, paraşütle uçan bir tilki. Kutu genişmiş, en azından Nike'nin on iki yaşına geldiğinde bile girebileceği kadar; ilk kez ne zaman kapatıldığı belli değilmiş, muhtemelen daha küçük bir çocukken, bir buçuk yaşındayken, sonuncusunda on iki yaşındaymış. Kutu kaba keresteden yapılmış, kalasların arasındaki açıklıklar Nike'nin nefes almasına, dışarıyı görebilmesine olanak tanıyormuş. Kutunun içinde bir uyku tulumu, uyku tulumuna benzeyen bir şey varmış. Nike uzun süre içeride kalınca annesi arada bir kapağı açar, ona yiyecek bir şey verir, kutuyu tekrar kapatır, asma kilitle kilitlermiş. Nike orada günlerce kaldıktan sonra kutuyu kendisi temizlemek, dışkısından kurtulmak, her şeyi sıcak suyla yıkamak zorunda kalırmış.

Nike yan yatıp ellerini yanağının altına yastık yapınca bir budak deliğinden pencereyi, cama çizilmiş, paraşütle uçan tilkiyi ve dış dünyayı görebiliyormuş.

Diğer pencereleri.

Yüksek binaların üstündeki gökyüzünü.

Ayı.

Epey uzaktaki kuşları, küçücük, siyah kuşları; bulutlu gökyüzünde değişken bir karalama.

Tilkinin bir ismi varmış, Nike ismini söylemiyor. Tilki hareket edebiliyor, paraşütle yükselip alçalabiliyormuş, Nike'nin yanına, kutuya gelip sonra çıkıyormuş. Çok sessiz olabiliyor, fısıldayabiliyormuş. Özgürmüş. Tilkiyi pencereye çizen Nike değilmiş, başka bir zamanda başka bir çocukmuş.

Bir gün, Nike sekiz yaşındayken, kutuda bir deste oyun kartı varmış. Skip-Bo. Biri onu oraya koymuş, muhtemelen Nike sakinleşsin, kutunun gitgide artan darlığından başka bir şey düşünebilsin diye. Kutuda kaldığı süreler gitgide uzuyor, kutuya gireceğinin habercisi dayaklar gitgide artıyormuş. Destede 1'den 12'ye kadar renkli setler halinde 144 kart ve 18 joker kartı varmış. Nike ne yazabiliyor ne hesap yapabiliyormuş, rakamları bilmiyor, okuyamıyormuş. Ama biri ona kendi adını yazmayı öğretmiş, Skip-Bo destesindeki I'yı tanımış, 1 ve 2 rakamlarının da nasıl göründüklerini bir yerlerden biliyormuş, gerisini kendi çıkarmış. Kartları budak deliğinden vuran ışığa tutuyormuş, yan dönüp bacaklarını topluyor, ağzını budak deliğine dayayıp nefes alıyormuş. Kartları deste yapıp parmağıyla kaydırıyormuş. Bir keresinde binaların üstünde gökkuşağı oluşmuş, tüm etkileyiciliğiyle siyah gökyüzünde kıvrılıyormuş. Kartlar bu gökkuşağıyla aynı renkteymiş. Kartlar bir kutunun içindeki gökkuşağıymış.

Abim bana Nike'yi anlatıyor, Nike'nin ona anlattıklarını bana anlatıyor. Ya da zaman zaman Nike'nin yaptığı imalardan, parça parça anlattığı şeylerden kendince çıkardıklarını.

Sanırım çocukken bir kutuya kapatılmış, diyor. Sanırım annesi onu başka adamlara satmış. Annesi akıl hastasıymış. Nike'nin dünyada olduğunu kimse bilmiyormuş. Kimse bunu bilmiyormuş.

Abim Nike'yi köydeki köprüde bulmuş, yağmurda ıslanmış kedi gibiymiş. Abim geceleri etrafta geziniyormuş, ona gecenin bir yarısı rastlamış. Nike, *Çapa* ismindeki barda çalışıyormuş, abimin oraya girişi yasaklanmış, *Çapa*'daki insanlar artık onun palavralarını, atıp tutmalarını dinlemek istemiyorlarmış, o yüzden mekâna girmesini yasaklamışlar. Nike'nin orada çalıştığını biliyormuş, Nike çalışırken gelip tezgâhın önüne oturabilmeyi çok istermiş, Nike dikkatini çekmiş – bisikletiyle köyün içinden geçişiyle, bir deri bir kemikliğiyle, muhtemelen cuma günleri pazar yerinde çadır kuran Hint'ten aldığı bir ceketle, üstünde Charles Manson'ın portresi olan kapüşonlu ceketiyle dikkatini çekmiş. Nike bisikletinin gidonuna plastik çiçekler dolamış. Lotus. Sık sık ve nedensizce zile basıyormuş, belli ki zilin sesinden zevk alıyormuş. Saçları diken dikenmiş, soğukta bile bir masa dansçısı gibi yüksek topuklu ayakkabılar giyiyormuş, aşırı hassas bir hayvanı çağrıştıran bir yanı varmış, abimin dikkatini çekmesine şaşmamalı. Ama gece vakti köprüde karşılaşmaları tesadüfmüş. Nike paydos etmiş. Sezonluk garson odasının anahtarını kaybettiğini, nereye gideceğini bilmediğini iddia etmiş, abim de onu kendi evine götürmüş.

Hayatım boyunca, diyor abim, hiç böyle bir şey yaşamadım. Sevgi. Şefkat. Zor ama hayat ışığım sönmeden önce böyle bir şey yaşayabildiğim için mutluyum. Minnettarım.

Ne tür bir sevgi ve şefkatten bahsettiğini tam olarak bilmiyorum. Muhtemelen Nike'yle aralarındaki sevgi ve şefkatten değil, kendisinin ona duyduğu sevgi ve şefkatten söz ediyor. Başka bir insan için duyduğu. Hayatına giren tüm kadınlara söylediğinin aynısını ona da söylüyor –sana dünyayı göstermek istiyorum bebeğim– ama Nike'ye söylerken söylediğinde ciddi, Nike ise, dünya beni ilgilendirmiyor, diyor. Dünyan beni ilgilendirmiyor. Abimi küçük görüyor gibi. Onun özünü görüyor – palavracının, aylağın teki.

Abime, bana hiçbir şey gösteremezsin, diyor. Ufacık bir şey bile. *Nada.** Şansına küs. Kendini ciddiye alma.

Belli ki kutuda geçirdiği yıllar ona birkaç şey öğretmiş.

Nike bazen ortadan kayboluyor, günlerce ulaşılamıyor, sonra ansızın gecenin üçünde abimin penceresinin önünde bitiyor, cama vurup bağırıyor, kalk ihtiyar, ışıkları aç, zulayı çıkar ve bu gecelerde onunla yatıyor. Abim Nike'den kirli garson pantolonunu çıkarmasını istiyor, Nike çıkarmıyor, abim ondan cep telefonunu kapatmasını istiyor, Nike sesini sonuna kadar açıp kendini kavunların, portakalların ve limonların bir anda ekranda belirip bir anda yok olduğu oyunlara kaptırıyor. Abim ışığı kapatmak istiyor, Nike, ışığı kapatırsan hemen şimdi eve giderim, diyor. Abim pes ediyor. Nike bazen uyuyakalıyor. Abimin her zaman son derece temiz olan yatağında kızartma yağı ve sigara kokan üniformasıyla yatıyor, cep telefonu elinden kayıyor, gözleri kapanıyor. Tam olarak uykuya dalmadan önce nöbet geçiriyor, abim, bunun başka bir adı olamaz, diyor. Kıvranıyor. Dilini dışarı çıkarıp gövdesini arkaya doğru öyle bir eğiyor ki insan kaburgaları kırılacak sanıyor. Hızlı hızlı, telaşla nefes alıp veriyor, boşluğa uzanıp abimin anlamadığı bir dilde konuşuyor. Gözleri hep kapalı oluyor, şakaklarında boncuk boncuk terler birikiyor. Bir süre böyle devam ediyor, sonra kesiliyor ve derin uykuya dalıyor. Horlamaya başlıyor, yastığın her yerine salyaları akıyor, iri gözbebekleri gözkapaklarının ardında bir sağa bir sola dönüp duruyor.

Abim, belki bu bir tür ön sevişmedir, diyor. Bir yakınlaşma biçimi. Onunla ilgilenmem mi gerek? Eğer cinselliği böyle görüyorsa olabilir. Bununla ilgili bir şey söyleyebilirsin, senin aklına bir şey geliyordur.

(İsp.) Hiçbir şey. (ç.n.)

Aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Tanrı aşkına, diyorum. Aklıma ne gelebilir.

Abim hayatı boyunca kadınlarla ilgilenmedi. Bir sürü sevgilisi oldu, bazılarıyla tanıştım, tamamen farklı kesimlerden kadınlardı, taksi şoförü, kuaför, dişlerinde ruj olan bir televizyon spikeri, biyolog, mimar, veteriner. Hepsini şutladı, zaten hiçbiri de onunla ilgilenmiyordu. Abim erkeklerle de ilgilenmiyor, kendisiyle yeterince meşgul, hepsi bu. Neden tam da Nike'nin onu elinde tuttuğuna, abimi ona, onu abime bağlayan şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok; bildiğim kadarıyla abim ve ben çocukken bir kutuya kapatılmadık. Belki bu sorunun bir cevabı vardır ama belki de yoktur, sadece böyledir.

Aklıma gelen tek şey, senin altmış yaşında olduğun, onun da yirmi bir yaşında olduğu, diyorum. Ann'la yaşıt. Ann'dan biraz daha küçük.

Abim vakarla, altmışıma daha çok var, diyor. Neden abartıyorsun. Olsa olsa ellilerimin ortasındayım. Kendimi o yaşta hissetmiyorum, bunların bir önemi de yok.

Nike'nin uyurken bir müren gibi göründüğünü söylüyor. Birkaç dişi eksikmiş, çenesinin alt kısmı çökük, üstü çıkıntılıymış, gözleri birbirine fazla yakınmış, uyuyan bir müren yavrusuna benziyormuş ve saçları –bunu üstüne basa basa söyledi– karanlıkta parlıyormuş.

Nike abimden onu şehre götürmesini istiyor. Kozmetik mağazasına, bir Vietnamlının tırnak stüdyosuna ve diğer adamlara. Kozmetik mağazasında yaptığı alışverişi –Miel Dore el kremi, vanilyalı deodorant, X-lash maskara ve tek kullanımlık tıraş bıçağı– ona ödetiyor, Nike tırnak stüdyosunda, ısırılmış tırnaklarının üzerine takma tırnak yapıştırtırken abimi dışarıda bekletiyor. Abim

stüdyonun önünde arabada oturup vitrinden gözünü alamıyor, Nike'nin elini masanın üzerinden Vietnamlı kadına uzatışındaki zarafete hayran kalıp yine Nike'nin, Vietnamlının pekinez cinsi köpeğine masanın altından tekme atışına hayret ediyor. Nike kendine gümüş rengi tırnaklar taktırtıyor, payetlerle süslü tırnaklar. Abim beklerken beni arıyor, idare edebiliyor musun, diyor, umarım çok meşgul değilsindir, halledersin sen, yarım saate gelirim, cevap beklemeden telefonu kapatıyor. Nike stüdyodan çıkıp arabaya biniyor, abime sanki bir taksi şoförüymüş gibi şehirden çıkış yolunu gösteriyor. Onu karavanlara götürmesini istiyor. Abimi şasilerine Rottweiler cinsi köpeklerin zincirlendiği karavanların önünde bekletiyor, köpekler zincirleri öyle bir kudurganlıkla çekiştiriyorlar ki salyaları havada uçuyor, abimin ön camına sıçrıyor. Köpüklü salyaları. Abim Nike'nin bu karavanlarda ne yaptığını bilmediğini söylüyor. Karavanlar hiçliğin ortasında, Nike'yi her seferinde başka bir karavana götürüyor. Nike pırıl pırıl saçlarını dikiz aynasında düzeltiyor, arabadan iniyor, yüksek topuklu ayakkabılarıyla çamurun içinden geçerken dengesi bozulmuyor –karavanlar artık yağmur yağmadığı halde hep çamura, toprağın kendisinden gelmiş olması gereken bir bataklığa batıyor– Nike Rottweiler'lardan korkmuyor. Kapıyı çalıyor, kapı açılıyor, içeri giriyor, kapı kapanıyor. Yirmi dakika içeride kalıyor, bazen otuz. Sonra çıkıyor.

Abim, içeride ne yaptığını bana söyleyebilir misin, diyor.

Bunu ciddi ciddi soruyor olamazsın, diyorum.

Ciddiyim, diyor.

Şu kutuyla mı ilgili, diyor. On iki yıl boyunca şu kutuya kapatıldığı için mi?

Yüzüme bakıyor, bunu bana ciddi ciddi sorduğunu, neredeyse umutsuz bir ciddiyetle sorduğunu anlayabiliyorum. Gözlerinin

altında torbalar var, cildi kül renginde, geniş ellerine derisini pul pul eden bir liken yayılmış. Artık uyumuyor. Uzun bir süredir sarhoş olmadı ama şimdi yine içiyor, günde bir paketten fazla sigara içiyor, yakında yetmişine basacakmış gibi görünüyor.

Elimde olmadan, belki içeride biriyle bir el Skip-Bo oynuyordur, diyorum.

Otis, Skip-Bo adında bir oyun biliyor musun? Texas'ta biri tasarlamış, aslında adı Spite ve Malice, yani İnat ve Kötülük olan bir oyunun bir çeşidiymiş, böyle bir oyunun adını Skip-Bo olarak değiştirmek kim bilir kimin aklına geldi. Hiç oynadın mı? Kedi ile Fare. Iki kişiyle oynanan bir iskambil oyunu. Sen ve ben, biz hiç birlikte iskambil oynamadık, sadece Ann ve ben birlikte iskambil oynadık, bugün bu yüzden pişmanım. Birçok şeyden pişmanım ve eminim, sen hiçbir şeyden pişman değilsindir ama belki de yanılıyorumdur. Yaz bana. Ne okuduğunu, ne bulduğunu, neyi elden çıkardığını, neyi elde tuttuğunu anlat, yalnızım ve seni çok özlüyorum. Ann'dan haber geldi, koordinatlarını yolladı, https://t1p.de/a9os, *selam söylüyor, hep onu düşünüyorum, umarım iyidir,* yazıyorum.

Abimle bardayken Nike hakkında konuşmuyoruz. Barda abimi kendi haline, kahve makinesinin arkasındaki yerinde bir başına bırakabiliyorum, bar taburesinde türünün son örneği, tüyleri yoluk yoluk, yaşlı bir kuş gibi oturuyor. Nike'nin ona gönderdiği şifreli mesajları çözecek vaktim yok, meşgulüm ve bundan memnunum. Biten çorbaların yerine yenisini yapmam, tabaklara ringa balığı yerleştirmem, domateslerin üzerine tere serpmem, fıçıdan bira çekmem gerekiyor, sipariş almam, kasaya geçmem, masaları toplamam, örtülerini değiştirmem gerekiyor, ilk sıcak dalgası geliyor, abim verandaya beş masa daha koydu ve iş ikiye katlandı.

Boş şişe kasalarını barakanın arkasındaki merdivenden indirip konteynerdeki buzhaneye götürmem, boş şişeleri dolularıyla değiştirmem, kasaları yine yukarıya, barakaya taşımam gerekiyor. Buzhanedeki soğutma sistemi tüm gücüyle çalışıp uğulduyor, uğultusu *Shining* filminde mutfaktaki uğultuya benziyor, bana bu filmi hatırlatan, soğuktur belki de. Küçük çocuğu, sağ elinin işaretparmağı ağzında fısıldayışını, uçsuz bucaksız koridorları, kana bulanmış asansör kapılarının önünde duran ikizleri, karla kaplı ormanın üstünde gezinen kameranın dönüşünü. Belki de abimle birlikte tuhaf bir durumda bulunduğum hissidir. Kasaları kaldırıp yanından geçerek tezgâhın arkasına götürüyorum, kasaları boşaltıyorum, abim gözünü bile kırpmıyor.

Omzumun üstünden, bulaşık makinesini çalıştırır mısın, diyorum.

Hemen, diyor.

Hiç dinlemiyor. Bedeni burada ama kendisi değil. Derin bir kuyuya doğru eğilir gibi cep telefonuna doğru eğiliyor, kocaman işaretparmağı klavyenin üzerinde geziniyor. Cep telefonu titriyor, sesi bozuk bir tıraş makinesininki gibi.

Bana cehenneme kadar yolun var yazmış, diyor.

Sascha, diyorum. Şu telefonu pencereden fırlat at. Fırlat gitsin.

Yürüyüp gidiyorum, merdivenden inip verandaya dönüyorum, siparişleri alıyorum. İnsanlarda dinmek bilmeyen bir açlık, dinmek bilmeyen bir susuzluk var, her seferinde yiyip içebileceklerinden daha fazlasını sipariş ediyorlar, ölçüsüzler, güzel manzaranın karşısında bu güzel manzarayı son kez görüyorlarmış gibi oturuyorlar. Yelkenliler. Katamaranlar, parçalanmış yengeç tekneleri, yatlar. Güneşte ağarmış iskeleler, soluk yeşil, bozkırlaşmış çayırlar, bendin üzerindeki koyunlar, dalgalanan su, siyah iskele babalarının üzerinde tüylerini kabartıp rüzgârda kurutan kara-

bataklar. Bunların hepsi – bir daha hiç olmayacakmış gibi. Otis olsa buna felaket öncesi ölçüsüzlük derdi, kıyamet önsezisi, haklı olabileceğini düşünüyorum. Paydos saatinden sonra yüzünü ve tavrını hatırlayabildiğim, hatırlamak isteyebileceğim çok az kişi var. Pek yok, aslında hiç yok.

Kaptanlar, ardında abimin bar taburesinde oturduğu pencereye endişeyle bakıyorlar, bazıları düzenli olarak geliyor, abimle şakalaşmaya alışkınlar, onun rastgele söyleyiverdiği kibirli sözlerine alışkınlar. Abim kibar değil. İnsanları, onlar hakkında ne düşündüğü konusunda muallakta bırakmıyor, bu da kaptanların hoşuna gidiyor, bundan etkileniyorlar. Yukarıdaki pencereye bakıp fısıldaşıyorlar, patronun nesi var. Eskisi gibi değil. Bizden hiç hoşlanmıyor.

Omzumu kaldırıp yine indiriyorum.

Onlara patronun aşk acısı çektiğini söyleyebilirim ama abime böyle bir kötülük yapmıyorum.

Barın kapalı olduğu günlerde onu ziyarete gittiğimde ve haziran başında açan güllerini budarken Nike hakkında konuşuyoruz. Abimin evinin etrafı on yıllardır Oklahoma gülleriyle çevrili, bu güller fazlasıyla görkemli, kokuları öyle güçlü ki insan sadece yanından geçerken bile alabiliyor. Güllerin yeniden açabilmeleri için budanması, solgun olanların kesilmesi gerektiğini biliyorum. Şanslıysan güller kasıma kadar dayanır; ilkbaharda gövdesinin acımasızca budanması gerekir, ne kadar çok budarsan yıl boyunca o kadar çok çiçek açar. Bunu bana Otis öğretti. Bitkilerin bu özelliğinin mecazi anlamda da anlaşılabileceğini ona hiç söylemedim, Otis de bana söylemedi.

Abimin Oklahoma güllerine iyi bakıyorum. Evin etrafında dolaşıp onları suluyorum; artık yağmur yağmadığı için bahçe-

nin sulanması gerekiyor, sert zemin yumuşayana, su bir tahtanın üzerindeymiş gibi olduğu yerde kalmayana kadar bir hortumla suluyorum. Sonra solgun çiçekleri kesip dallardaki kahverengi yaprakları topluyorum. Güller parlak kırmızı, koyu kırmızı, soluk kırmızı; en çok soluk kırmızı olanlar kokuyor. Abim bir gölge gibi peşimden geliyor. Çalıdan çalıya beni takip edip sürekli konuşuyor. Nike'yi bırakması gerektiğinden ve bırakamadığından bahsediyor. Ona güven duymanın bir anlamı olduğunu, sadece onun yanında, onun dostu olmak istediğini göstermek istediğinden.

Onu asla bir kutuya kapatmazdım, diyor.

Güllerin üstüne eğiliyorum, gözlerimi kapatıp kokularına odaklanıyorum. Karanfiller. Yağlı limon otu, yonca, biraz da tere ve bal kokusu.

Belki de hiçbir zaman bir kutuya kapatılmamıştır, diyorum. Belki sana bunu dinlemek isteyeceğini düşündüğü için anlatmıştır.

Evet, diyor abim, olabilir. Ama böyle korkunç bir hikâyeyi neden dinlemek isteyeyim ki.

Yani. Neden.

Ben bütün gülleri budadıktan sonra evin önündeki ağacın altına oturup sütlü Türk kahvesi içiyoruz. Yan yana oturup gülleri, güllerin akşam karanlığıyla birlikte artan esrarengiz pırıltılarını izliyoruz. Sivrisinekler başımızın üstünde dans ediyor, yaprak kıpırdamıyor, güneş evin üstünde, sonunda çatının arkasına düşüyor. Bu sıcak daha haftalarca sürecek, yağmur yok, serinlik yok, ufukta bir son yok.

Abim, güller, diyor.

Ben, vay be, diyorum.

Havanın doğru düzgün kararması geç saatleri buluyor. Akşam çökünce civardaki bahçelerde çim fıskiyeleri çalışmaya başlıyor,

Nike gidonuna ezilmiş lotus doladığı bisikletiyle yoldan aşağı iniyor. Etrafta ondan başka kimse olmadığı halde zili çalıyor, bahçe kapısından geçiyor, bisikletinden inip onu yolun ortasına bırakıyor, yanımızdan geçip evin etrafından dolaşıyor, arka taraftan mutfağa giriyor, sanki biz orada değilmişiz gibi. Sanki burası onun eviymiş gibi, biz de tek kelime etmeden kalkıp peşinden gidiyoruz.

Abimin evi mobilyalı. Ona evi satan kadının sinirleri her şeyi toplamayı, paketlemeyi, yanına almayı ya da hacimli atık aracı alsın diye yola çıkarmayı kaldırmamış veya öyle bir gücü yokmuş, abime evi içindeki her şeyle birlikte almasını teklif etmiş, o da bu teklifi kabul etmiş.

Ah, problem değil, demiş. Evi olduğu gibi alıyorum.

Ev âdeta bir müze. Geçen yüzyılın başlarından kalma mobilyalarla, kısa boylu insanlar için abanoz ağacından yapılmış ağır yataklarla, sandıklarla, kör aynalı dolaplarla, altın varaklı, sfenks başlı, tozlu divanlarla, kurt yeniği çerçevelerin içindeki solgun fotoğraflarla dolu, ölüler diyarı gibi bir atmosferi var. Beş kollu şamdanlar, Luksor ve Giza Piramitleri nin renkli gravürleri ve bir sürü tiktaklı saat; abim saatleri hiç kurmaz, yine de sürekli tiktak ederler, ev havada süzülen tiktak tiktiktaktak tiktaktiklerle dolu. Tik. Tak. Saatlere tahammül edemiyorum ama abim diğer hiçbir şeyden rahatsız olmadığı gibi onlardan da olmuyor, iki odayı boşalttı, diğerlerini olduğu gibi bıraktı. Bu odaların garip bir şekilde ona aidiyet hissi verdiğini söylüyor. Sanki bu odalarda onun da ataları varmış gibi, sanki o da bir soya aitmiş gibi. Bazen fotoğraflardaki bu insanların kim olduğunu, Mısır'a ne zaman gittiklerini, hangi bayramlarda toplu fotoğraf çektirdiklerini bildiğini hayal ediyormuş.

Nike saatlerden ve mobilyalardan bu evdeki diğer her şeyden olduğu kadar rahatsız oluyor, ona göre abimin evi tutuşturup yakması, yerine yenisini inşa etmesi gerek. Mutfaktaki masanın baş ucuna oturuyor, hemen garson bluzunun düğmelerini açıyor, hızlı bir hareketle bluzu çıkarıyor, iç çamaşırıyla öylece oturuyor, aşırı derecede zayıf, üstünde süt beyazı göğüslerini örten dolgulu bir sutyen var, saçları gerçekten de tuhaf, katırtırnağı gibi, diken diken ve aksi, bir Medusa'nın saçları gibi; gözkapakları altın rengine boyanmış, rimelli kirpikleri kalın birer sinek bacağı gibi. Profilinde yüzünden büsbütün farklı bir ifade var, yüzü eksik ve çaresiz görünüyor, profiliyse cesur ve kibirli.

İşte, karşınızda güneş, diyor. Başlıyoruz.

Abim, Nike hayatına girdiğinden beri evde hep cips ve kola bulunduruyor. Nike'den önce böyle şeyleri eve sokmazdı, şimdiyse yıllardır kilerde birkaç kasa kola, mutfak rafında paket paket tuz ve sirke aromalı cips var. Hem gururlu hem alçakgönüllü bir tavırla masaya bir paket cips koyuyor, Nike cipsi kendine doğru çekip üstüne yumruğunu indiriyor. Paket patlıyor, Nike ise cips toz haline gelene kadar yumruklamaya devam ediyor, sonra tozu avucuna döküp avucunu ağzına dayıyor. Abim beni önceden uyarmıştı – çok az dişi olduğu için böyle yapıyormuş. Nike masanın üzerindeki rafta asılı duran kupaları işaret ediyor, kupaların üstüne isimler yazdırılmış, birileri uydurmuş bunu: aile kupalarını.

Nike, sen kimsin, diyor.

Ben – Theda'yım, diyorum.

Tamam, diyor. Bekle. Ben de Alma yım.

Theda kupasıyla Alma kupasını askıdan alıyor, bana kola dolduruyor, kendine de kola dolduruyor, kendi kupasını ağzına kadar doldurup taşırıyor.

Özür dilerim, diyor. Ah. Siktir. Berbat ettim. Özür dilerim.

Abim, bir şey olmaz, diyor. Olur öyle şeyler.

Masayı bir kez, sonra ikinci kez siliyor.

Nike'ye bakıp gülümsüyor, bana bakıp gülümsüyor.

Nike kupasını zarafetle kaldırıp bana doğrultuyor, şerefe Theda, diyor.

Çocuk gibi, büyük yudumlar alıp gluk gluk sesler çıkararak içiyor. Geğiriyor, kupayı düşürüyor, kırıkları topuklu ayakkabısının topuğuyla sandalyenin altına itiyor, memnuniyetle iç geçirip, Alma en kötüsünü atlattı, diyor. Sonra Hello Kitty çantasından birkaç şey çıkarıyor, bir armonika kutusu, sigara, vanilya aromalı dudak kremi, ahududu şekeri, cep telefonu ve Skip-Bo oyunu. Oyun kartları paket ipiyle sarılmış, inanılmaz derecede yıpranmış, papirüsten yapılmışlar, suda kalmış gibi görünüyorlar. Köşeleri kırılıp parçalanmış, gökkuşağı renkleri solmuş. Nike kartları odaklanarak özenle karıyor, sonra dağıtıyor. On beşer tane. Kartlara dokunmak bana zor geliyor, dokunursam elektrik çarpacakmış gibi bir hisse kapılıyorum, küçük küçük iğneler batıyor, parmaklarım karıncalanıyor, kartlarda bir titreşim, rahatsız edici bir enerji var. Kartları masanın üzerine yayıp işaretparmağımın ucuyla ileri geri itiyorum.

Abim, Nike'nin uyulmasını istediği oyun kurallarını anlamış gibi görünüyor. Bu kuralların Skip-Bo'yla hiçbir ilgisi yok, hiçbir mantığı olmadan kartları birbirimize uzatıyoruz, üst üste koyuyoruz, birikenleri yeniden dağıtıp bir şeyleri sayıyoruz, önce saat yönünde, sonra ters yönde oynuyoruz. Oynuyoruzu oynuyoruz.

Arada bir abim bana, dörtlüleri atman lazım, diyor. Jokere dikkat etmen gerek, bizim ne yaptığımıza da bir bak.

Tamam, diyorum.

Pardon, diyorum. Pek anlamıyorum.

Nike beni uyarmıyor. Bir mürebbiye gibi dimdik oturuyor, kartları elinde yelpaze gibi tutup ahududu şekerlerini emiyor, bazen başını eğip abime bakıyor, bakışları sert, tuhaf bir şekilde anaç bir yanı var.

Ağzını açtığın anda yalan söyleyebilirsin, diyor.

Sonra yine kartlarına bakıyor. Şimdilik daha fazlasını veremem, deyip havaya öpücük atıyor, kartını zarifçe önüne koyuyor, her eli kazanıyor.

Ben kazandım, diyor. Siz kaybettiniz. Bu kadar.

Bütün kartları kendine doğru çekiyor, tırnaklarını ahşap masaya vurup tıkırdıyor, kartları üst üste koyup ipi etrafına sarıyor, sonra yine çantasına koyuyor. Bana yanaşıyor, soğuk, beyaz omzunu benimkine dayayıp cep telefonuyla fotoğrafımızı çekiyor, pudra gibi kokuyor, ahududu aroması, cips ve sigara dumanı. Benim kızım olacak yaşta olduğunun farkında olmadığını düşünüyorum, tabii ki Ann'dan haberi yok, diye geçiriyorum içimden.

Bana fotoğrafı gösteriyor. Bir program yüklemiş, göründüğümüz gibi görünmüyoruz, kulaklarımızın üstünde beyaz tüyler var, gözlerimiz uzaylı gözü gibi, başımızın etrafında da spiraller uçuşuyor.

Theda ve ben, diyor sevecenlikle.

Abime, senin fotoğrafını çekmenin bir anlamı yok, diyor.

Abim, bu fotoğraflardan karavanlarda da çekiyor musun, diyor. Kendini ve karavandaki insanları da çekiyor musun? Fotoğrafa ben de bakabilir miyim?

Bakamazsın, diyor.

Abim, neden, diyor. Neden bana göstermiyorsun? Neden karavanlarda ne yaptığını bana söylemiyorsun?

Nike, avucunu yalarsın, diyor.

Abim, seni bir daha götürmemi istediğinde sana bunu hatırlatırım, diyor.

Nike inleyip saçlarını çimmiş gibi yoluyor. Elleriyle kulaklarını kapatıp ağzını ve gözlerini kocaman açıyor. Tıpkı Munch'un *Çığlık* tablosundaki figüre benziyor.

Onu rahat bırak, diyorum. Tanrım. Rahat bırak.

Nike bir süre daha bu pozisyonda kalıyor, elleri kulaklarında, ağzı açık, ta ki abimin anladığından emin olana kadar. Kalan birkaç dişi siyah oltu taşından yapılmış boncuklar gibi. Armonika kutusunu açıyor, hiçbir şey demeden bana içindekini, bir kurbağanın mükemmelen korunmuş iskeletini gösteriyor, kutuyu tekrar kapatıyor, alaycı ve bilgiç bir ifadeyle başını sallıyor, sonra köşedeki sobanın önünde dans ediyor. Country müzik çalıp sırtı bize dönük dans ediyor, kollarını büküp ellerini ensesinde birleştiriyor, düz kalçasını ağır ağır sallıyor.

Abim onu izliyor. Birası bittikçe yenisini açıp arka arkaya sigara içiyor. Şarkıya eşlik ediyor:

Come along with me and we will get away from it all
We'll go through the mountain past the shining waterfall
The only sound we'll hear at night will be the whipporwill
*And the chirpin' of the crickets on Chinky Pin Hill**

Sanki Nike'yi gözden kaçırmam mümkünmüş gibi, sanki görüntüsü önümden geçip gidebilirmiş gibi bana onu gösteriyor. Nike kendisinin yarattığı bir şeymiş gibi onu gösteriyor. Nike'nin abime cehenneme kadar yolun var demesine şaşırmıyorum.

Johnny Cash anısına yayımlanan bir albümde, Cash'in şiirinden uyarlama bir şarkı. (İng.) Gel benimle ve her şeyden uzaklaşalım / Dağa doğru gideriz parıldayan çağlayanı geçerek / Gece duyacağımız tek ses çobanaldatanın sesi olur / Ve de Çin İğnesi Tepesi ndeki ağustosböceklerinin cırlaması. (ç.n.)

Bana doğru eğilip, böyle gecelerde mutfağın bir sığınak olduğunu hayal ediyorum, diyor, sanki dışarıda kıyamet kopmuş, yalnızca biz kalmışız gibi – Nike ve ben. Chinky Pin Hill'de bir başımızayız. Bu hayalin beni ne kadar mutlu ettiğini sana anlatamam.

Bir şey demiyorum. Gül makasımı alıyorum, Theda kupasını yıkayıp askıdaki yerine asıyorum. Theda kimdi, şimdi nerede?

Benden bu kadar, diyorum.

Abim tekrarlıyor, benden bu kadar. Sahi, sen ne zamandan beri böyle konuşuyorsun? Mimi böyle konuşur.

Aynen, diyorum.

Aynen ne demek, diyor.

Yoklarcasına bana bakıyor, doğrudan ve aslında bugün ilk kez. Gözlerini kırpıştırıyor.

Pekâlâ burada da kalabilirsin. Yukarıda. Yukarıdaki sayısız yataktan birinde yatabilirsin. Theda'nın yatağında. Alma'nın.

Hayal ediyorum – yukarıda yatsam nasıl olurdu. Şu yataklardan birine uzansam, nemli battaniyeyi üstüme çekip Nike'nin alt kattaki mutfakta bir tavus kuşu gibi ciyaklayışını dinlesem. Dönüş yolunu hayal ediyorum – gecenin karanlığında yolu, sessiz evi, odamın penceresinin önündeki siyah suyu.

Teşekkürler, diyorum. Ama eve gitmeyi tercih ederim, uyumaya ihtiyacım var. Senin de uyumaya ihtiyacın var.

Eve, diyor abim uzatarak. Eve. Kulağa nasıl geliyor?

Gayet normal. Gayet normal geliyor.

Burada kendini evindeymiş gibi hissediyor musun? Orada yani. Polder kıyısındaki evde.

Öyle olsa ne olacak, diyorum.

Nike'ye iyi geceler diliyorum ama beni duymuyor. Ya da tepki vermiyor. Kuzinenin olduğu köşede dans ediyor, cep telefonu başının üstünde, dans ederken kendi videosunu çekiyor, abim

dikkatle kadraja girmek isteyince Nike cep telefonunu indirip, ah, lütfen, diyor. Lütfen. Videoyu mahvetme ihtiyar.

Mutfaktan bahçeye çıkıp kapıyı arkamdan çekiyorum. Gece ılık, sokak lambaları çoktan sönmüş, herkes uykuda, gökyüzü berrak ve yıldızlarla dolu. Köyden çıkıp karanlık asfalt yolda yürüyorum, tek tük çiftlikler düzlükte miskin miskin duruyorlar. Bu dünya benim dünyam, çünkü şu anda buradayım, hepsi bu – belki abime bu cevabı verebilirdim. Hendekler kurumuş, etraflarını böğürtlenler bürümüş, gece hayvanları çalıları hışırdatıyor, ağustosböcekleri ötüyor. Tarlalarda buruk bir faselya ve yonca kokusu var, bir de gübre ve sıcak katran kokusu, tarlalar uçsuz bucaksız, çok büyükler. Çayırlarda atlar yan yana duruyor, başlarını eğmiş burunlarından soluyorlar. Nehrin üstündeki köprünün korkulukları beyaz beyaz parıldıyor, su kıpırtısız, uzayan bir gölge gibi, soğuk bir çizgi. Bu köprüden yürümek, nehri geçmek, sanki karşı kıyıda bambaşka bir yer varmış gibi anlamlı geliyor. Gözün görebildiği alandaki tek ışık Mimi'nin evinde yanıyor. Mimi hâlâ uyanık. Sokaktan, alçak penceresinden içeriye bakıyorum, iç çamaşırlarıyla koltukta oturuyor, yukarıdan topladığı saçlarının ortasına kırmızı bir marangoz kalemi sokmuş, görünüşe göre pencereden bakan herkesin onu bu haliyle görebilecek olması umurunda değil. Masada bir şişe şarap var, yanında da yarı dolu bir kadeh. Mimi kucağına koyduğu bir şeyi yoğuruyor, bir parça kil. Kendini tamamen kaptırmış. O kadar dalmış ki dışarıda durduğumu, ona baktığımı ve onu öylece bırakıp gittiğimi fark etmiyor, oysa onunla bir kadeh şarap içmek isterdim. Ona abimin, Nike'yle bir sığınakta olduklarını hayal ettiğini anlatmak isterdim, Mimi'nin bu konuda ne diyeceğini, ne düşüneceğini öğrenmek isterdim.

Evime gidip kapıyı açıyorum, olduğum yerde durup koridora kulak kabartıyorum. Hayvan evde mi diye anlamaya çalışıyorum; ben yokken buraya biri geldi mi diye, herhangi biri, aklımda kim var ve neden, söyleyemem.

Ann mı?

Otis mi?

Arild mi?

Hayvan ya gece vakti dışarıda ya da beni duydu ve kıpırdamadan duruyor, hayvan nefesini tutup benim gibi kulak kabartıyor ya da saatlerdir kapanın içinde ve kendi içine çekildi. Mutfağın ışığını yakıp kocaman iki güveyi korkutuyorum, lambaya doğru uçup kanatlarıyla tavana vuruyorlar.

Musluktan bir bardak su içiyorum.

Sevgili Otis, Nike yanında bir kurbağanın iskeletini taşıyor, yeşil kadifeyle kaplı bir armonika kutusunda. Başka sorun? Şimdi yatmaya gidiyorum, gece yarısını geçeli epey oldu, taşkın polderin arkasında bende vurmaya başladı bile, yazıyorum.

İzin günlerimde Mimi beni de yüzmeye götürüyor. Onunla gitmem için beni zorluyor. Âdeti olduğu üzere avucuyla mutfak pencereme vuruyor, gelgit takvimini açıp yakınır gibi havaya kaldırarak sesleniyor, met zamanı! Mayonu ve havlunu al! Met seni beklemez ama ben, ben seni bekliyorum, sonra o korkunç bisikletiyle evin önünde sabırsız turlar atıyor. Mimi denizde yüzmeye bayılıyor, bu bir iksir, diyor, ömrümüzü uzatıyor. Bizi mutlu ediyor. Tanrı'nın bir lütfu.

Bisikletlerle nehrin üstünden, kasabaya giden kıvrımlı yoldan, kasabanın içinden geçiyoruz. Köy meydanı insanlarla dolu,

havada sıcaklık, pamuk helva ve bademşekeri kokusu var, insanlar hediyelik eşya dükkânlarının önünde kararsızca dolaşıyor, çeşmenin başına oturup dondurma yiyorlar, kaplıca bahçesindeki banklarda, devasa ağaçların altında uyukluyorlar, barlarda bir yer kapabilmek için sıraya giriyorlar. Üyeleri sahilin sonundaki barakalarda konaklayan üflemeli çalgı grubu, küçük konser alanında çalıyor, enstrümanları güneşte parıldıyor, kayıtsızca çalıyorlar, tamamen dalıp gitmişler. Köy baştan aşağı berbat, abimin buraya bu kadar uzun süre dayanmış olması, hâlâ dayanıyor olması mucize. Mimi önümden gidiyor, bisikleti yalpalayıp gıcırdıyor, insanlar pasta çatallarını indirip güneş gözlüklerini çıkarıp ona bakıyorlar. Bana bakıyorlar. Bazılarının beni tanıdığını fark ediyorum, birinin, şu patronun barındaki garson değil mi, dediğini duyuyorum. Şu işte. Bisikletli olan. Hayır, uzun olan değil, diğeri. Hiç kimse benim patronun kız kardeşi olduğumu bilmiyor, abim kimsenin bilmesini istemiyor, çünkü bunun kendisini daha yaşlı göstereceğini düşünüyor, ben de kimsenin abimin yanında çalıştığımı bilmesini istemiyorum, çünkü hiç kimseyle ilişkilendirilmek istemiyorum. İnsanların bakışlarını görmezden geliyorum, Mimi'nin peşinden giderken acaba gerçekten nasıl görünüyoruz diye merak ediyorum. Ayağımızda ayakkabı yok. Bisikletlerimiz kiralık değil. Mimi selesinde, sanki sarhoşmuş gibi eğri oturuyor, eteği yukarıda toplanmış, çıplak bacaklarını ortaya seriyor, Mimi köy meydanından geçiyor, her yer onun. İnsanlar sendeleyerek kenara çekiliyor, şaşırtıcı bir şekilde bizim için yolu açıyorlar. Bisikletlerimizi limandaki bendin üstüne çıkarıp gelişigüzel birbirine yaslıyoruz, sepetten çantalarımızı alıp iskeleye çıkıyoruz. Liman havzasının diğer tarafındaki *Shell* epey dolu, abimin elinde kadehler ve şişelerle dolu bir tepsiyle merdivenlerden dengede durmaya çalışarak dikkatle

indiğini görebiliyorum, dikkatini üstüme çekmek gibi bir niyetim yok. Mimi önden hızlı hızlı gidiyor, suya girmek için sabırsızlanıyor. Yüzmek için iskeleden liman havzasına gidiyor, çocukken bile yüzmek için liman havzasına geldiğini söylüyor. Açık deniz onun için fazla sığ, on beş dakika kadar kuma bata çıka yürümek gerekiyor, sonra met zamanında bile su ancak dizlerine kadar geliyor. Mimi'ye göre değil. Onun suya dalabilmesi gerek, elementin içinde olması.

Eskiden her kış sökülen, sezon başında yeniden kurulan ahşap bir merdiven iskeleden suya iniyor, son iki kıştır artık kimse merdiveni sökmüyor, üstünden fırtınalar, taşkınlar geçmiş, merdiven dayanmış. Mimi merdiveni artık kimsenin umursamamasını, böyle şeylerle artık kimsenin ilgilenmemesini düpedüz kötü bir işaret olarak yorumluyor.

Liman havzasına yüzmeye gelen sadece biziz. Su erken gelen yaza rağmen hep buz gibi, paslı kahverengi ve çamurlu, yelkenliler iskelenin yanından geçip açık denize çıkıyor, tankerler ve savaş gemileri daha açıklarda seyrediyor. Cezir zamanı akım güçlü, iyi bir yüzücü olman gerek, güce ihtiyacın var. Mimi eteğinin fermuarını açıp bluzunu başından yukarı çekiyor, sabırsızlıkla iç çamaşırlarını çıkarıyor, deniz sevgiliymiş gibi soyunuyor. Genelde çıplak yüzer. Kıyafetlerini sepetine tıkıyor, saçlarını bağlıyor, güçlü adımlarla merdivenden inip hiç tereddüt etmeden, bir an bile duraksamadan suya giriyor. Önce omuzlarına ve göğsüne su çarpmaz, üşüdüğünü belli eden sesler çıkarmaz, nefesini tutmaz, suya hemen dalar. Bunu ona büyükannesi öğretmiş. Büyükannesi de aralık ve ocak aylarında yüzmeye gidiyormuş, ardından cep konyağını içiyor, kendini rüzgârda kurutuyormuş, Mimi'ye soğuğa nasıl direnileceğini öğretmiş. Bence Mimi'nin büyükannesi onu böyle görse onunla gurur duyardı. Bazen insanlar iskeleye

çıkıp Mimi sirk gösterisi sunuyormuş gibi merdivenin başında dikiliyorlar. Birinin bu berbat denizde, bu su sıcaklığında yüzmesine inanamıyorlar. Su nadiren yirmi derecenin üstüne çıkıyor, çıktığında da Mimi, eninde sonunda kendisine fazla sıcak geldiğini iddia ediyor.

Kraliçe gibi yüzüyor, başını suyun üzerinde tutuyor. Kapalı gözleriyle güneşe doğru yüzüyor, buna *ışık banyosu* diyor. Hiç kimse ona seslenmeye, onu rahatsız etmeye cesaret edemez.

İskele boyunca yüzüp havzanın dışına çıkıyor, epey dışına, öyle ki başı zar zor görülüyor. Açıkta rahat rahat yüzüyor, kendinden emin, akımından kurtulamayacağı gelgit kanallarında yüzmüyor, bir şeyin her seferinde onu çağırdığını ama karşı koyabildiğini söylüyor, şeytana uymadığını. Yirmi dakika sonra geri dönüyor. Daha yavaş yüzüyor, merdivenin altındaki korkuluğa tutunuyor, sırtüstü uzanıp kendini akıntıya bırakıyor, sonra sudan çıkıyor. Derin derin nefes alıp bir köpek gibi silkeleniyor. Çıplak bedeni dolgun ve güzel, her tarafı heybetli, göğüsleri, kalçası, çillerle dolu çıplak, yuvarlak omuzları. Islak ayak izleri hızla kayboluyor.

Muhteşem, diyor. İnanılmaz.

Havlusuna sarınıp yanıma oturuyor, sepetinden çikolata ve kayısı çıkarıyor, bana da bir tane uzatıyor.

Girmeyecek misin?

Gireceğim. Daha sonra.

Mimi iskelede bana denizkızının hikâyesini anlatıyor, yüzdükten sonra; açıktayken, yüzerken aklına gelmiş olmalı. Denizkızı bölgenin armasını süslüyor, evcilleştirilmiş bir kız, saçları örülmüş, sol eli korurcasına göğsünün üstünde, sağ eli yemin eder gibi kalkık. İki yüzyıl önce balıkçıların ağına takılmış, balıkçılar onu

karaya getirip iğfal etmişler, sonra denize geri bırakmışlar, on sekizinci yüzyılın son büyük taşkını denizkızının intikamıymış ya da ona benzer bir şey.

Bölgenin armasını neden bu denizkızının süslediği tartışmalı, diyorum.

Nixe,* diyor Mimi, ona Nixe de. Denizkızı kurtarılmaya muhtaç, Nixe değil.

Kayısıyı reddediyorum. Ben böyle iyiyim, diyorum. Bölgenin armasını neden Nixe'nin süslediği tartışmalı.

Çünkü o buraya ait, diyor Mimi, yüzüme kurtarılamaz biriymişim gibi bakıyor. Çünkü onun hikâyesi buraya ait. Bu bölgeden tek bir hikâye biliyor musun? İnsanlar neden böyleler, biliyor musun, sen nerede olduğunu biliyor musun ki?

Tanrı aşkına Mimi, diyorum. Burada kalmak istemiyorum. Buraya kök salmak istemiyorum.

Öyle mi? diyor. İstemiyorsun yani. Anladım.

Suskunlaşıyor. Sepetinden bir şişe güneş kremi çıkarıp güneş kremini seri hareketlerle omuzlarına ve yüzüne sürüyor, güneş kremini yüzüne kendisi kendisinin çocuğuymuş gibi sürüyor. Şişeyi bana uzatıyor, ben de aynısını yapıyorum. Onun hatırına. Benim de sürmemi bekliyor, o sırada beni izliyor.

Kulakların. Kulaklarını unuttun.

Sonunda, şimdi Nixe'nin hikâyesini tam olarak öğrenmek ister misin, diyor.

Tabii ki, diyorum.

Tamam, diyor. Sevindim.

Dişlerini kayısıya geçiriyor, ısırılmış meyveyle bana suyu işaret ediyor, açıklarda su arduaz renginde, donuk, gemi rotasındaki

* Cermen mitolojisinde belden aşağısı balık kuyruğu biçiminde olan su perisi (ç.n.)

işaret direkleri küçük, lekeli birer süpürge, ötede birbirlerinden uzaklaşıp kayboluyorlar. Vazgeçiyorlar.

Nixe balıkçıların ağına Blaue Balje'de yakalanmış. Akıntıda, su basmış bataklıkta. Onu gemiye alıp karaya çıkarmışlar. Genç bir Nixe, bir kız aslında. Kenarları altın rengi turkuaz pulları, kaymak taşı gibi bir derisi, uzun, yosun yeşili saçları varmış, türünün nadir görülen göz alıcı bir örneği. Onu karaya getirmişler, kulübelerinden birine sürüklemişler, oraya hapsedip ona eziyet etmişler. Ona günlerce gecelerce işkence etmişler.

Ah, diyorum.

Mimi, öyle, diyor. Bir Nixe'ye nasıl işkence edileceğini hayal edebiliyor musun?

Hayal etmek istemiyorum, diyorum.

Öyleyse sana anlatayım, diyor. Pullarını tek tek sökmüşler, ona tecavüz etmişler, dövmüş, tekmelemişler. Arka arkaya, tekrar baştan. Bu Nixe kadar muhteşem bir şeyi hayatlarında daha önce hiç görmemişler ve akıllarına onu yok etmekten başka bir şey gelmemiş. Onunla işleri bittiğinde onu yeniden bir gemiye sürüklemişler, açılıp uzakta denize atmışlar. Aldıkları yere fırlatmışlar.

Mimi nefes veriyor, bir süre öylece duruyor. Kayısının çekirdeğini özenle emiyor, sonra avucuna tükürüp çekirdeğe bakıyor.

Hataları da bu olmuş. Onu her zaman yaptıkları gibi ateş yaktıkları yerlerden birinin altına gömselermiş belki her şey bambaşka olacakmış. Ama onun gitmesini istemişler, korkuyor, utanıyorlarmış. Nixe'yi kendi elementine teslim etmenin en iyisi olacağını düşünmüşler.

Ya sonra?

Sonra toprak martılarla beyaza boyanmış, diyor Mimi korkutucu bir sesle. Ertesi gün toprak martılarla, binlerce ama binlerce martıyla beyaza boyanmış, bugün fırtınalı havalarda gördüğün

martılar onların yanında hiç kalırmış. Martılar tarlalara, tuzlu bataklıklara tünemişler, yerlerinden kıpırdamıyor, bekliyorlarmış. Deniz gitgide kabarıyormuş, akşam rüzgâr çıkmış, karanlık çöktükçe şiddetleniyormuş. Sonra ay yükselmiş ama su çekilmemiş, kabarmış. Gece yarısı bendi aşmış. O zamanki insanların bent dediği, topraktan, samandan ve ölü hayvanlardan yapılmış acınası duvarı aşmış. Taşkın toprağı kilometrelerce su altında bırakmış. Fırtına üç gün üç gece sürmüş. Su bu zavallı insanları beraberinde götürmüş, yaptıkları her şeyi yok etmiş. Her şeyi kırıp dökmüş.

Mimi, efsane böyle, diyor. Bu kadar. Sana bunu, bana neyle meşgul olduğumu sorduğun için anlattım.

Mimi'ye neyle meşgul olduğunu sorduğumu hatırlamıyorum, sormayı aklımdan geçirmiş olabilirim. Geceleri pencere kenarındaki koltuğuna oturup elinde bir parça kil tutarken ne üstünde çalıştığını sormayı.

Hikâye tanıdık geldi mi?

Hayır, diyorum. Şimdi ne yapacağız?

Tanrım, diyor Mimi. Bu hikâye tanıdık gelmiyor mu? Feminist bir hikâye. Neden tanıdık gelmiyor? Kadim ve sıkıcı, dünyanın en eski hikâyesi. Kadınlar. Köleleştirilmiş, işkence görmüş, özgürlüğü elinden alınmış, istismara uğramış kadınlar.

Nereye varmaya çalıştığını anlamadım, diyorum.

Evet, diyor Mimi, ben de anlamıyorum. Şu Nixe'yi bir şekilde tuvallerime yansıtmak isterdim. Kili elime aldığımda ona dair bir şeyler yakalamak. Onun bir parçasını kendimin kılmak. Kendini savunma gücünü. Öfkesini. Hepsini.

Yandan bana bakıyor, arkamı dönüyorum.

Hiç kendini savunacak güçte oldun mu, diyor.

Sanmıyorum. Belki. Muhtemelen bir nedenim olmadı.

Mimi, eğer buraya yüzmeye gelirsen bir nedenin olur, diyor. Onu suda bulursun. İstesen de istemesen de sana bulaşır.

Sence biraz ihtiyacım mı var, diyorum.

Mimi gülüyor. Ne biçim bir soru bu? Yani cidden. Biraz değil gani gani olsa bile yetmez. Sence de öyle değil mi?

Ayağa kalkıyorum, soyunup mayomu giyiyorum. Su karnıma gelene kadar merdivenlerden dikkatle iniyorum, omuzlarıma, göğsüme, son olarak yüzüme biraz su çarpıyorum. Başta Mimi bana sinirli sinirli talimatlar verdi –orada o kadar dikilip durma, hemen girmen lazım, tereddüt etme, yüz gitsin, bu kadar nazlı olma– sonunda talimat vermeyi kesip beni rahat bıraktı. Su yürek hoplatacak kadar soğuk, yosun ve balçık kokuyor. Bir nefes alıyorum, kendimi merdivenden bırakıp dalıyorum, gözlerim açık yüzerek çıkıyorum. Yukarıda martılar hava akımında daireler çiziyor, yan durup kanatlarını çırpmadan uçuyorlar, güneş ışınları yansıyor, ellerimin arasında parçalanıyor. Mimi bir süredir derin suda yüzmekten korktuğumu bilmiyor, daha önce derin sulardan hiç korkmazdım, sanırım bunun Ann'la, taşınmasıyla, Otis ve benden ayrılmasıyla bir alakası var. Sanki Ann olmayınca daha az güvendeymişim gibi, muhtemelen Otis de olmayınca daha da az. Sadece iskelenin kıyısında yüzebiliyorum, sonuna kadar, sonra geriye doğru, bazen birdenbire yüzmeyi bilmediğim hissine kapılıyorum, hareketlerimi kontrol edemeyeceğim, paniğe kapılacağım hissine, o zaman iskelenin taştan kaidesine tutunabilirim. Paniğe kapılmıyorum ama yüzüşüm hâlâ Mimi'ninkinin tam tersi. Kendime korkunun hemen hemen her şey gibi geçeceğini, değişeceğini söylemek istiyorum.

İskelede yarım saat kalıyoruz, havluları serip sırtüstü uzanıyor, gözlerimizi kapatıyoruz. Güneş yakıyor. Su kabarıyor, merdivenin

basamaklarını aşıyor, çıplak ayaklarımızı yalayıp tekrar geri çekiliyor. Rüzgâr yok. Yelkenlilerin donanımları usul usul birbirine çarpıp şıngırdıyor, *Shell*'in verandasındaki müşterilerin sesleri çok uzaklarda.

Hayat yavaşlıyor, sence de öyle değil mi, diyor Mimi. Bence gitgide yavaşlıyor. Bir bakıma hoş bir şey değil. Ama sana, sahip olduklarını düşünecek zaman veriyor – önüne koyup düşünecek. O zaman neye ihtiyacın olduğunu anlıyorsun. Neden vazgeçebileceğini.

Ne demek istediğimi anlıyor musun, diyor.

Evet, diyorum. Belki. Üstüne düşünmem gerek.

Gerinip aynı anda yüzüstü dönüyoruz, uzun bir süre sessiz kalıyoruz. Konuşacak hiçbir şeyimiz yokmuş gibi görünüyor. Ya da olanı kendimize saklıyoruz. Mimi nin ne düşündüğünü bilmiyorum, ben ne düşünüyorum, onu da bilmiyorum. Gözlerimi yeniden açtığımda Mimi yüzünü ellerinin arasına almış bana bakıyor, ciddi ve uykulu, neredeyse sevecen, sonra sertçe doğruluyor, güzel, diyor. Görünüşe göre özgürsün ha. Kimseye borcun yok. Yanılıyor muyum?

İskele babalarının üzerindeki karabataklar kanatlarını açıp geriyorlar, Mimi küçümsercesine, Tanrı gibiler, diyor, onlara tapmamız lazım, ellerini çırpıyor, karabataklar havalanıp üstümüzden uçup gidiyor. Sorusunu cevapsız bırakıyorum, o da bir cevap istemiyor. Ayağa kalkıyor, giyinip eşyalarımızı topluyoruz, bisikletleri sahile kadar itip bende çıkarıyoruz. Abimin bizi fark ettiğini gözucuyla görebiliyorum, bize el sallıyor ama onu görmemiş gibi yapıyorum. Bugün boş günüm, beni bir saatliğine ona destek vermeye ikna etmeye çalışacağını biliyorum, sonra üç saatim gidecek. Bendi geçiyoruz, *Shell* gerilerde kalıyor. Mimi, anne babamın yanına gidelim, diyor, çay içeriz.

Amke ve Onno inziva evinde kalıyorlar – Mimi'nin ailesinde yaşlılar ne zaman çiftliği gençlere devretse bu inziva evine taşınırmış. Ev bendin hemen arkasında, su yükselip bendi yıkarsa yok olacak. Bina kızamık çalıları ve gür kelebek çalılarıyla çevrili, birkaç odası, aydınlık bir mutfağı, geniş bir bahçesi var, bostanı yok ama alçağa gerilmiş bir ağın altında inci grisi ve siyah benekli tavuklar var. Mimi ve Arild çocukken Amke'nin büyük çiftliğinde yazları misafirler ve gündelikçi işçiler oluyormuş, çiftlikte hep yabancılar varmış. Yabancılar mutfakta oturup aileyle beraber kahvaltı ediyor, akşam yemeklerini birlikte yiyorlarmış. Piyano çalabilen bir gündelikçi varmış, Amke onu tarla işlerinden almış, ona gece geç saatlere kadar Rahmaninov çalması için para ödüyormuş. Mimi bu tür hikâyeleri anne babasını ziyaretimiz öncesi üstümdeki çekingenliği almak için anlatıyor, çekindiğimi düşünüyor ama çekinmiyorum. Amke ve Onno'yu ziyaret etmek güzel, dalgın, aldırışsız ve güleryüzlüler. Verandada çay içiyoruz, yüzmek karnımızı acıktırdığı için çayın yanında tereyağlı, kuru üzümlü ekmek yiyoruz, bazen reçelli esmer ekmek, bazen de tereyağlı kek. Onno'nun Mimi'nin dediğine göre soyu tükenmiş türlerin tohumlarını yetiştirdiği bir serası var, her seferinde çayını alıp serasına çekilir, camın ardından bize el sallar, sonra toprakla dolu kâselerin üstüne eğilir, oturduğu yerde bile Arild'in babası olduğu belli, sadece ondan biraz daha narin ve yaşlılıktan beli bükülmüş. Amke ellerini kucağında kavuşturmuş, veranda duvarında dimdik oturuyor. Uzun boylu ve otoriter, çiftliği o yönetiyormuş, Onno toprağı işliyormuş, hiçbir şeye karışmıyormuş. Amke çay içişimizi izliyor, inci grisi tavukların toprağı gagalarkenki dikkatiyle bizi izliyor.

Evet, hava çok sıcak, diyor Amke. Hepimiz için çok sıcak, tavuklar için bile, Onno serada bu sıcağa nasıl dayanıyor, dahası niye orada oturuyor, merak ediyorum.

Mimi, babamın mesafeye ihtiyacı var, diyor.

Hmm, diyor Amke, demek öyle.

Bana hiç soru sormuyor. Abimi, onun yatağına getirdiği kahvaltıyı, onun çocukça cakasını, domuzları besleyememesini eminim çok net hatırlıyordur. Bu konuda bir şey demiyor, muhtemelen kızı abimle ilgili fikrini değiştirdiği için epey memnun. Üçümüz de bendin arkasında akan suyun uğultusunu, ileride denizin kabarışını, dalgaların kıyıya vurup kükreyişini dinliyoruz. Bazen yağmayan yağmurdan bahsediyoruz. Bazen Amke Mimi'ye Arild'i soruyor, bildiğim kadarıyla Mimi değişen koşullara rağmen henüz çiftliğe tekrar gitmiş değil. Mimi, Arild'le ilgili bir şey anlatırken Amke gözucuyla beni süzüyor. Vedalaşırken bana elini uzatıyor, el sıkışı sert, elleriyse alışılmadık derecede yumuşak.

Eve dönüş yolunda Mimi, sanırım Nixe bir yabancıydı, diyor. Bir yerlerden geliyordu. Diğerlerinden farklı görünüyordu. Onların dilini konuşmuyordu, böylece onları korkuttu. Onu hapsettiler, ona tecavüz ettiler, onu öldürdüler, sonra salgınları, fırtınaları, vebayı ondan bildiler. Böyle düşünüyorum ama aslında beni ilgilendirmiyor. Neyse o. Bisikletim çok fena gıcırdıyor, dikkatini çekmiş miydi? Dikkatini hiç çekmedi mi yani? Bir damla yağ bulmam lazım. Acilen bir şey yapmam lazım.

Nike yüzmeyi bilmiyor, diyorum. Abimin kız arkadaşı, sanırım yüzmeyi bilmiyor.

Mimi, deli, diyor. Şu yoluk akıl hastası. O yüksek topuklu ayakkabıları, Charles Manson ceketi, çalı gibi saçları, TK Maxx stilettolarıyla acaba para verir mi diye otopark sayaçlarını tekmeleyen kadın. O da bir Nixe, sence de öyle değil mi? Acilen öğrenmesi lazım. Abin ona yüzmeyi öğretmeli, çok geç olmadan önce.

Abimin Nike'ye yüzme öğretecek son kişi olduğunu düşünüyorum. Yüzmek bir iştir. Nike'ye yüzmeyi Mimi'nin öğretmesi gerekirdi ama eminim daha iyi planları vardır.

Mimi, Arild'den haber aldın mı, diyor.

Bunu öyle bir söylüyor ki önceki konuyla ilişkiliymiş gibi.

Hayır, diyorum, almadım. Sen?

Yanıt vermiyor. Bana göz kırpıyor, sonra pedala basıyor, ıslık çalarak bisikletini sürüp benden uzaklaşıyor. Arkasından bakıyorum, selesinde mum gibi oturuyor, hızlı sürüyor. Kırlangıçlar peşinden süratle uçup birer dikiş izi gibi yolunu kesiyorlar. Sarı eteği kurumuş çayırların ve bakımsız tarlaların arasında parıldıyor. Onu uzun bir süre daha görebiliyorum. Arazi düz, gelen giden her şey gün gibi ortada.

Bu akşam Ann'ı aylardır ilk kez Skype üzerinden arıyorum, polder kıyısına taşındığımdan beri ilk kez. Kuzey Avrupa Ovası'ndayken attığı mesajın üzerinden birkaç hafta geçti, şimdi nerede bilmiyorum. Ann'a yüzmeyi ben öğretmiştim. Diğer her şeyden önce yüzmeyi öğrenmişti, iyi bir yüzücü, güçlü omuzları, sağlam bir göğsü var, sol kolunu da etkin olarak kullanabiliyor ve yorulduğunda geri dönebilsin diye akıntıya karşı yüzebiliyor, bunu Mimi'ye anlatmayı çok isterdim. Ama Ann çevrimdışı, meşgul. Ona ne söylemek istediğimden de emin değilim zaten, onu anlık ve asılsız bir zayıflık yüzünden arıyorum, fiziksel tarafı olan bir zayıflık. Onsuz olmayı, zamanımı onsuz geçirmeyi ve onu düşünmemeyi öğrenmem gerek, sanırım bunu öğrendiğimde derin suda yüzme korkum da kaybolacak. Sadece kısa da olsa sesini duymak isterdim, nerede nasıl olduğunu öğrenmek isterdim.

Mimi'ye yalan söyledim. Arild'den haber aldım –beni arayıp yemeğe davet etti– nedense bunu Mimi'ye söylemek istemedim. Beni evine davet etti, tabii gelirim, dedim. Akşam erkenden yola çıkıyorum, Mimi'yle ilk kez çiftliğe gelirken geçtiğimiz toprak yolu kullanmıyorum, asfalt yolu kullanıyorum, daha çiftliğe varmadan çiftliğin kokusunu alabiliyorum. Gübre. Domuzlar, silodaki hayvan yemi, silaj, kuru saman, sıra sıra uzun kavaklar ancak daha sonra görülüyor, evin çatısı, arkasında heybetli bir ambar, düz çatılı, penceresiz ahırlar. Arild yolda duruyor, koltuğunun altına bir şeyler sıkıştırmış, bir şeyleri yerden kaldırıp bir şeyi düşürüyor, hendekte gözden kayboluyor, sonra küfrederek dışarı çıkıyor.

Hamburger ve Big Mac paketleri.

Strafor kutular, cips poşetleri.

Ezilmiş kahve bardakları, plastik şişeler, bira kutuları. Yerden kaldırdığı bunlar.

Bisikletten iniyorum.

Ben orada değilmişim gibi yanımdan geçip gidiyor, elindeki çöplerle ambara giriyor, çöp kutusunun kapağının açılıp kapandığını duyuyorum, sonra dışarı çıkıyor. Yerden son bir happy meal paketini kaldırıyor. Elinin tersiyle ağzını silip karşımda duruyor, kesinlikle anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor, bir süre sonra, insanlar arabalarının penceresinden çöplerini fırlatıyor, diyor. Etrafta dolaşıp çerçöp yiyorlar, çerçöplerini sardıkları şeyleri de pencereden fırlatıyorlar. Suçüstü yakaladığım ilk kişiyi çekip vuracağım.

Arild'i zorlamadım, beni yemeğe davet etmesini istemedim. Ama dışarıdan bakınca böyle olmuş gibi görünüyor, ben de arkamı dönüp gitmeyi düşünüyorum ama bunun yerine bisikletimi

Arild'in peşinden ambara itiyorum, ambar kapısını arkamdan kapatıyor. Kimse burada olduğumu bilmiyor. Kimsenin burada olduğumu bilmesine gerek yok. Elimi ciddiyetle tutuyor, yan yana ahırdan geçip eve doğru yürüyoruz.

Ayakkabılarını çıkar, diyor.

Yavru kara kediler ortalıkta görünmüyor.

Arild yemek yapmaya henüz başlamamış, birlikte yemek yapalım istiyor. Beni muhtemelen bir zamanlar çiftlik için, aile, hizmetçiler ve misafirler için erzak depolanan, mutfağın yanındaki bir odaya götürüyor. Duvarlardaki raflar tozlu. Köşede bir derin dondurucu var, Arild kapağını açıp bana aldıklarını gösteriyor, seçimini donmuş karnabahar, bezelye, fasulye ve hazır şnitzelden yana kullanmış. Panelenmiş balık, tavuk bagetleri ve karton kutular içinde ıspanak demetleri var. Kutuları eline alıyor, sanki hiçbir ağırlıkları yokmuş gibi havaya kaldırıp sallıyor, tekrar dondurucuya bırakıyor. Aklıma abim geliyor, sığınak hayaliyle ne demeye çalıştığını anlıyorum, Arild ve ben de benzer durumdayız. Yabancı bir gezegende tesadüfen bir aradayız.

Ee, diyor Arild. Ne yemek istersin?

Bir böğürtlen kutusunu sallıyor. Derin dondurucudan gelen kuru soğuk ve denizaltı ışığı beni zayıf düşürüyor; Otis'in bu stoklamayla ilgili ne diyeceğini biliyorum. Bozulma ve çürüme.

Arild dondurucunun kenarına yaslanıyor, içine bakıyor, sonra bana dönüyor.

Dinlenmiş gibi görünüyorsun, diyor.

Karnabahar, diyorum. Yanına da biraz şnitzel. Belki patates de vardır, gerçek patates. Soyabilirim.

Arild şaşırtıcı bir şekilde patates buluyor. Bir soyma bıçağı buluyor. Hepsini mutfağa taşıyoruz, ben masanın başına oturu-

yorum, o karnabahar için su koyup şnitzel için tavayı hazırlarken ben patatesleri soyuyorum, patateslerin pişmesi için gereken süreyi zaman kaybı saydığı çok açık. Aç olduğundan değil, başka bir sebepten, bunun iç huzursuzluğuyla bir ilgisi var. Zamanı doldurmak için birbirimizle bir şeyler hakkında konuşmak zorunda kalmamızla. Yanımda bir şişe şarap getirdim, şarabı açar mısın, diyorum.

Ben şarap içmiyorum, diyor.

Evet ama ben içiyorum, diyorum. Ben şarap içiyorum. Tek başıma da bitirebilirim.

Bir tirbuşon bulup şişenin mantarını amatörce çıkarıyor, patatesleri soyarken antika bir bardaktan ilk yudumumu alıyorum. Sıcak suyu karıştırışını, tavayı ocağa koyuşunu, sonra ocaktan alışını, ağırlığını sağ ayağından sol ayağına, sonra yine soldan sağa verişini izliyorum. Ellerini ensesinde kavuşturup uzun uzun nefes veriyor.

Sofrayı kurabilirsin, diyorum. Sofrayı kurabiliriz.

Başlarda Otis ve ben hep tek bir tabaktan yemek yerdik. İlk zamanlar. Birbirimizden ayrılamıyor, hiçbir şekilde birbirimizden kopamıyorduk, iki ayrı tabakta yemek yememiz imkânsızdı, Otis masaya tek bir tabak koyardı, yan yana oturur, keten yağıyla patates yerdik, yanında kırmızı pancar ve iri taneli gri tuz. Bunun ne zaman değiştiğini hatırlamıyorum, Ann'la bir ilgisi olmalı, bir gün masada iki tabak vardı, ortasında da plastik, derin bir çocuk tabağı, daha sonra tabanına zürafaların ve rakamların resmedildiği bir tabak. Günün birinde de eşit büyüklükte, mavi kenarlı, üç beyaz tabak, sonra Ann'ın karton kutudan Çin eriştesi yediği dönem başladı, ayakta ve çubukla, hemen çıkmam lazım, diyordu, sizi seviyorum, sol elinde kutuyu tutup sağ elinde çubuklarla erişteleri çevirirken mutfak dolabına yaslandığı hali gözümün

önünde, kurt gibi aç, dalgın, bir şeylerin büyüsüne kapılmış hali; çubukların kutunun tabanına sürtüşü hâlâ kulaklarımda. Ann yalınayak, tabanları şehir çimenleriyle yeşile boyanmış, çıplak bacakları sivrisinek ısırıklarıyla dolu, çizik içinde ve güzel. Elleri, bileğine taktığı bileklikler, doladığı iplikler, bir sürü kolye, keçe gibi saçları, gümüş küpeleri, bez çantasında taşıdığı sarma sigara malzemeleri, ekranı kırık cep telefonu, cep telefonunun durmadan çalışı, telefonu açıp selam n'aber deyişi, sonra, annemle mutfaktayım, seni arayacağım deyip gülüşü. Sol şakağındaki yara izi, hep biraz düşük duran sağ gözkapağı, alışılmadık derecede düz ve gür kirpikleri, bakışıma karşılık veriyor, sonra bakışını kaçırıyor. Sakin sakin esniyor. Kutuyu masaya koyuyor, yapış yapış olmuş çubukları masaya bırakıyor, Çin eriştesinin kokusu mutfaktan günlerce gitmiyor. Ve sonunda Ann gitti, Otis ve ben kısa bir süre karşılıklı oturup iki tabakta yemek yedik, çoğunlukla sessizce, sonra ben taşındım. Otis'in tek başınayken bir tabağa ihtiyacı yok. Peksimet ve çay, adalardaki, atollerdeki insanların yiyeceği, teknelerdeki insanların. Çok sürmeyeceğini, peksimetten de vazgeçip çayı bırakacağını, su içeceğini biliyorum. Yirmi yıl önce Otis'le aynı tabaktan yemek yemiş olmasaydım Arild'in sofrayı kurmasını izlemeye katlanamazdım. Biri diğerine bağlı, bu böyle, çünkü diğeri öyleydi. Bunu Otis'e yazmak istiyorum, *bu işler böyle ve ne var biliyor musun – üzücü değil.*

Arild masaya iki tabak koyuyor, kendisininkini masanın baş ucuna, benimkini de hemen yanına yerleştiriyor. Bir sürü insan bu mutfakta oturup birlikte yemek yiyeli bir asır olmuş sanki. Buzdolabından bir bira alıyor, halinden gitgide artan, temkinli bir sevinç okunuyor, bu sevincin sebebi özellikle benim varlığım değil, daha ziyade birinin ona eşlik ediyor oluşu, birlikte yemek yeme fikri.

Et yiyorsun değil mi, diyor.

Evet, diyorum, gördüğün gibi. Her şeye rağmen et yemeyi seviyorum. Muhtemelen bugün son kez.

Kaşlarını çatıyor ve bunu duymazdan gelmeye karar veriyor. Mizah anlayışı yok ya da ürkek veya ikisi birden. Oturuyor, kalkıp tekrar oturuyor, sonra nihayet şnitzeli kızartıp karnabaharı sıcak suya koyuyor, çekmecelerde baharat arayıp bulamıyor, çünkü tuz ve karabiber dışında hiçbir şey yok. Patatesler hazır, patatesleri ocaktan alıyorum. Arild memnun.

Bayağı kolaymış, diyor. Bayağı hızlı oldu.

Tabağıma büyük bir porsiyon koyuyor, kendisineyse bunun iki katı. Karnabahar fazla pişmiş, muskat yok, tereyağı yok. Patatesler iyi, şnitzeller yavan. Açım. Kendime ikinci kadehi dolduruyorum, bu yemekten korkuyordum, şimdiyse bitmek üzere, atlattım. İyi gidiyor, şaşılası derecede doğal, görünüşe göre bazı şeyler hakkında konuşmayı ikimiz de anlamsız buluyoruz. Ahıra gitmeyi, ilişki kurmayı. Yapmıyoruz. Domuzları duyabiliyoruz, muhtemelen bu kadarı yeterli.

Arild her şeyi silip süpürüyor, hemen ardından sofrayı kaldırıyor. Her hareketinin kaba, sabırsız bir tarafı var, tabakları bulaşık makinesine fırlatıyor, sağlam kalmaları mucize, makinenin kapısını çarparak kapatıyor. Tuz dahil masadaki her şeyi kaldırıyor, masayı iki defa silip başka neyi kaldırabileceğini düşünüyor. Buzdolabından bir bira daha alıyor, gömlek cebinden sigarasını çıkarıp masaya kül tablası koyuyor. Mutfaktan çıkıyor, elinde bir yığın fotoğraf albümüyle geri dönüyor, albümleri önüme koyuyor, belli ki ziyaretime hazırlanmış. Yığının içinden birini seçip açıyorum, aklıma Nike geliyor, onun kartlardan birini çekip çevirişi, dudağını büzüp gülümseyişi geliyor.

Belki elli yıl önce çiftliğin, evin ve ambarın havadan görünüşü,

etrafında geniş tarlalar, yol tebeşir gibi beyaz, girişte küçük, mavi bir araba var, biri altına güzel bir el yazısıyla şöyle yazmış – *hiç kimsenin efendisi, hiç kimsenin kölesi değil.*

Arild'in çocukluğu.

Arild ve Mimi, karahindiba dolu bir çayırda, mavi bir havuzun önünde çıplak. Küçücük oğlaklar. Papatya çelenkleri. Hasat festivali. Arild traktörün üstünde, sarı saçları güneşte ağarmış. Kısa kaküllü Mimi'nin üstünde, kısa yenlerinin ucundaki keten manşetleri ütülü, yeşil bir gömlek elbise. Yumuşak renklerde, kahverengi, sepya ve gri tonlarında, silik şipşak fotoğraflar. İlkbaharda çiftlikle bent arasındaki arazi, kanola ve buğdaylar, sonbaharda kararmış tarla, kışın kalın kar örtüsü. Kürtünlerin önünde kuş üvezleri. Noel ağaçları. Arild mutlu ve şaşkın. Mimi ile Arild, benimle abim kadar yakın görünüyorlar.

Sayfaları çeviriyorum. Arild paketinden bir sigara çıkarıyor, ucunu masaya vurup yakıyor. Arkasına yaslanıyor, sert bakışlarla sayfaları çevirişimi, fotoğraflara ne kadar zaman ayırdığımı inceliyor.

Bu topraklar eskiden yoktu, diyor. Bataklıktı, yaşama elverişli değildi. Sonra deniz çekildi, insanlar da cesaret edip ilerlediler. Yerleşim yerleri kurdular. Toprak verimliydi.

Yine sayfa çevirmeden önce duraklıyorum.

Bu yüzden kalmak istediler, diyor.

Bir fotoğrafta Mimi evin arkasındaki devasa bir mor kayının tepesinde, üstteki dal çatallarından birinde, geniş dalın üzerine ata biner gibi oturmuş. Dizleri yaralanmış, kabuk bağlamış, saçları kalın kalın örülmüş, ön dişleri yok. Muhtemelen beş yaşında, dayanıklılığın simgesi gibi görünüyor.

Arild sigarayı havaya kaldırıp kibarca benden uzak tutuyor, duman mutfakta dağılıyor. Zifiri karanlıktı, diyor. Kanola ya da

onun gibi bir şey yoktu, parlayacak hiçbir şey yoktu. Torf ve cüruf, dinmeyen yağmur. İnsanlar ölü bebeklerini ateş yaktıkları yerlerin altına gömüyorlardı. Ölü hayvanları da oraya gömüyorlardı. Vahşiydiler.

Mimi bana bundan bahsetmişti, diyorum, evet. Anlaşılan bilmemi istiyorsunuz. Bundan bir şey mi çıkarmam gerek?

Arild sigarasından bir nefes alıyor, şaşkınlıkla, olabilir, diyor. Belki bundan bir şey çıkarman gerekiyordur. Burası romantik değil.

Böyle bir şeyi kim düşünür ki, diyorum.

Senin de böyle albümlerin var mı?

Muhtemelen benzer albümler, diyorum tereddütle.

Neredeler, diyor.

Şehirde. Otis'in arşivinde. Kocamın. Onun dairesinde, albümleri bizim için saklıyor. Kızımız için saklıyor.

İki farklı şeyden konuşuyoruz, Arild kendi çocukluğumuzdan bahsediyor, bense Ann'ın çocukluğundan; bunu o da fark ettiyse bile bir şey demiyor. Gözlerini kısıyor, sigarasını söndürüyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. Her şeyi biliyormuş gibi başını sallıyor.

Boğazımı temizliyorum. Fotoğraf albümünü kapatıp masanın üzerinden ona doğru itiyorum.

Ara sıra yüzmeye gidiyor musun, diyorum.

Burada mı, diyor. Denize mi. Hayır. Asla. Aklıma bile gelmez.

Ben de böyle tahmin etmiştim, yine de üzülüyorum. Mimi ve Arild'in, iki kraliyet çocuğunun birlikte yüzmeye gittiklerini hayal etmiştim, üçümüzün yüzmeye gittiğini hayal etmiştim, sonra bunun hiç olası olmadığını düşündüm.

Peki hiç başka bir yerde yaşadın mı? Buradan hiç ayrıldın mı, seyahate çıktın mı?

Arild başını kararlılıkla iki yana sallıyor, konuyu kapatırcasına sağ elini açıyor. Asla, diyor. Hiç ayrılmadım, hiç seyahate çıkmadım, hiçbir yere gitmedim. Nedenini de bilmiyorum.

Daha sonra büyük gömme dolabın orta kapısını açıp girmem için açık tutuyor. Kapının arkasında bir merdiven var, beş basamakla karanlık bir odaya iniliyor. Arild'in yatak odasına. Jaluziler indirilmiş, oda izole ve kapalı, bir merkez, karmaşık ve kişisel bir sistemin uygulama merkezi. Arild gibi birinin dünyadan kaçıp sığındığı bir oda, onun dışında buraya ayak basan ilk kişi olduğum hissine kapılıyorum.

Duvarın dibinde askerî nizamla yapılmış geniş bir yatak duruyor, ayak ucunda bir televizyon kalıntısı, köşede bir askılık, hepsi bu. Yatak çarşafı Arild'in çocukluğundan kalma, mavi, üstünde sarı yıldızlar, dost canlısı bir ay var. Soyunuyorum, kıyafetlerimi askılığa asabilirim, sandalye yok, sonunda üst üste yere koyuyorum. Yatağa uzanıyorum, çarşaf serin, sabun ve deri kokuyor. Banyodan Arild'in sesini duyuyorum, tüm sesler erkeksi ve şahsi, hepsi birer memnuniyet ve sahiplik ifadesi. Yana dönüyorum. Başım dönüyor, sarhoş ve yorgunum. Ne beklediğimi söylemek zor, bütün izlenimlerin şaşırtıcı da olsa her zaman yanılttığını düşünüyorum. Arild odaya geliyor, kapıyı arkasından kapatıyor, akustik, bir kayıt stüdyosundaki gibi boğuklaşıyor. Arild çıplak. Karnı sıkı, cinsel organı kendinden emin. Bir an için öylece duruyor, sonra ışığı kapatıyor, etrafımızdaki karanlık, su gibi yayılıyor.

Gün ağarırken cep telefonu çalıyor, Arild hemen uyanıyor, uyurken bana iyice sokulmuş, elini sol mememin üstüne koyuyor, başını kürekkemiklerimin arasına bastırıyor, iç çekiyor, battaniyeyi üstünden atıp kalkıyor. Cep telefonunu yanına alıyor, telefonun

sesi gitgide uzaklaşıyor. Gözlerimi açıp kulak kesiliyorum. Evin çevresinde rüzgâr. Kavakların yapraklarında hışırtı. Uzakta tek bir mitolojik hayvanın iniltisi gibi domuzların tiz bağırışları, bunlar Arild için her zamanki gündoğumu sesleri. Jaluzilerin boşluklarının arasında ip gibi ince, yumuşak ışık çizgileri yüzüyor. İnilti yükseliyor, devam ediyor, cehennemî bir hal alıyor, kesiliyor. Yatakta kalıyorum, yarım saat, bir saat, sonunda kalkıyorum.

Mutfakta iki kişilik sofra kurulmuş, Arild benim için üç yumurta haşlayıp çay demlemiş. Ona çay içtiğimi söylememiştim, bir yerlerden biliyor. Radyo açık. Arild gazete okuyor. Gazeteyi bölüp bir kısmını bana veriyor. Dışarıda güneş kanolaların üstüne yükselmiş bile, çiçekleri aydınlatıyor. Oturuyorum. İlk yumurtayı masanın kenarına vuruyorum, katı sayılır. Katı sayılabilecek yumurtalar yüzünden Otis'in sabahları siniri bozulurdu. Rafadan yumurta yapamadığı için kendine kızardı, yumurtanın onun için büyük bir anlamı olmalı, sonuna kadar, Ann on sekiz yaşına gelene kadar ne olduğunu çözemedim. Otis'in sinir bozukluğunun anısı, sansar kapanı karşısında nükseden sihirbazın kutusunun anısı kadar ani ve net, Otis'in kendi yumurtasını, benim yumurtamı incelerkenki ifadesi, iki yumurtayı da kaldırıp yenilerini kaynatışı. Sabahın erken saatlerinde mutfaktaki masa, ahşap kâsedeki tuz, benim sükûnetim, zaman zaman. Pazar günleri. Sayısız pazar. Ann pijamasıyla, ipek gibi saçları uyurken ensesinde birbirine girmiş. Ann kucağımda. Ann'ın küçük başı omzuma yaslanmış.

Neden bütün bu şeylerin aklıma geldiğini düşünüyorum, belki de öleceğim diye düşünüyorum. Çok yakında öleceğim, ölmeden önce her şeyi bir kez daha hatırlıyorum.

Yumurtayı soyuyorum, dilimliyorum, dilimleri esmer ekmeğin üstüne koyup yumurtaya sarı tuz serpiyorum. Arild gazetenin

sayfalarını gürültüyle çeviriyor. Muhtemelen genelde katı yumurta yiyor. Muhtemelen rafadan yumurtanın narin insanlar için olduğunu düşünüyor. Yumurta zamanlayıcısını kuracak vakti olan insanlar için. Anlamsız bir şeye dikkat edecek vakti olan insanlar.

Olduğumdan farklı biri olabileceğimi düşünüyorum. Her sabah kahvaltıda üç katı yumurta yiyen, bir yandan kötü haberlerin yer almadığı bir gazeteyi okuyan biri olabilirdim, sonra kim olmak istediğime, kim olabileceğime karar verebileceğime hâlâ inanıyor olmama şaşırıyorum.

İkinci yumurtayı masanın kenarına vuruyorum, soyup yiyorum, üçüncüyü masanın üstünden Arild'e doğru yuvarlıyorum, başını gazeteden kaldırmadan yumurtayı yakalıyor.

Çayı bitiriyorum, uzanıp kısa bir süre elini tutuyorum. Elini çekmiyor, dalgın dalgın gülümsüyor, yüzüme bakmıyor. Avuç içi sert ve nasırlı. Birinin elini tutmak hayatım boyunca sık sık yaptığım bir hareket değil, Otis'ten önce belki üç-dört kez, sonrasında hiç, şimdiyse beklenmedik bir şekilde yeniden, anlamını unuttuğum bir hareketi tekrar ediyormuşum gibi bir his.

Gitmem lazım, diyorum.

Gözlerini gazeteden ayırmıyor, burada tam olarak ne yapıyorsun, diyor.

Burada yaşıyorum. Çalışıyorum. Senin gibi. Limanda, abimin barında çalışıyorum. *Shell.* Yanıma uğra. Sana bir bira ısmarlayayım.

Söylediklerimi önce kendi diline çevirmesi gerekiyormuş gibi yavaşça başını sallıyor.

Ambarla ev arasındaki penceresiz alanda ayakkabılarımı giyiyorum, Arild gözden çıkarılmış bir çekyatın üstünde oturuyor,

elleri dizlerinin arasında bekliyor. Aklından ne geçiyor, bilmek imkânsız. Sonra derin bir nefes alıp, onları görmek ister misin, diyor.

Domuzları mı?

Evet. Domuzları.

Tabii, diyorum.

Öyleyse gel, diyor.

Ahırdaki koridorda önümden yürüyor. Sağ taraftaki pencerelerden içeri güneş ışığı vuruyor, sol tarafta kapılı bölmeler var. Bölmelerden birinin önünde duruyoruz, Arild kapının yanındaki şalteri indiriyor, camın ardındaki alanda neon ışıklar yanıyor. İçeride yüzlerce domuz, ızgaralı bir zeminin üzerinde, ortalıkta gözlerini kırpıştırıyorlar, üst üste yatıyor, birbirlerine takılıp düşüyorlar, yemliklere tırmanıp ağılların demir parmaklıklarına tosluyorlar. Ağılların üstünde çelik sepetler sallanıyor. Domuzların hepsi kesinlikle birbirinin aynı, tuhaf bir şekilde domuza benzemiyorlar, sayıca çok fazlalar. Neredeyse hepsi bize bakıyor. Birçoğunun kuyruğu yok, sırtları ve sağrıları çizik içinde, bir tanesi köşede tek başına yatıyor, kısa bacaklarını germiş, nefes alıp almadığını anlamak imkânsız. Işık diğerlerini heyecanlandırıyor, tiz bağırışları giderek şiddetleniyor, korkunç bir ses. Yan yana durup onlara bakıyoruz, uzunca bir süre, sonunda Arild ışığı kapatıyor. Tek kelime etmeden ambara geri dönüyor, büyük kapıyı iterek açıyor.

Kendine iyi bak, diyor.

Bisikletimi dışarı çıkarıyorum, binip gidiyorum. Arkama dönüp bakmıyorum, onun da gittiğinden, kapıyı yeniden kapattığından eminim.

Geldiğimde abim boş barın önünde oturuyor. Martılar sıra halinde iskeleye tünemişler, bize bakıyorlar. Met zamanı su altında kalan alan çamurlu ve geniş, donuk gökyüzünü yansıtıyor.

Abim kahve içiyor. Hiç değilse verandayı hazırlamış, menü tahtasını yarıya kadar doldurmuş.

Taze ringa balığı
Dondurma
YENGEÇ YOK
Esmer ekmek

Yazısı fazlasıyla keskin ve abartılı, sanki bambaşka bir şey yazmak istemiş gibi. Ben bisikletimi bırakana kadar bekliyor, bakışlarından kaçınıyorum.

N'aber, diyor. Neredeydin? Sana geldim, seni alacaktım, toptancıda balık kalmamış, başka bir şey de yok, depolar boşalmış. Hiçbir şey satamayız, ringa balığının tazelikle uzaktan yakından alakası yok, ufalanıyor. Evde değildin. Kapıyı açmadın. Evin etrafında dolaşıp içeri baktım – kimse yoktu. Neredeydin?

Evimin etrafında dolaşıp odalarıma bakmanı istemiyorum, diyorum.

Neden nerede olduğunu söylemiyorsun, diyor. Haline bak.

Niye, diyorum. Ne varmış halimde.

Tuhaf görünüyorsun, diyor abim.

Sen en iyisi dükkânınla ilgilen, diyorum. Ayrıca seninle toptancıya gelmek istemiyorum. Canım bisiklet sürmek istedi. Kırk yedi yaşındayım, biraz terledim, hepsi bu.

Yanından geçip merdivenden bara çıkıyorum. Martıların arkamdan havalandıklarını, bizden bıkmışlar gibi kararlılıkla dağıldıklarını duyabiliyorum. Tezgâhın başında önlüğümü takıp

bluzumu düzeltiyorum, yakamı kaldırıyorum, kadehlerin üstündeki aynaya sırtımı dönüyorum. Sayısız domuzun biçimsizliğinin, anlamını yitirene dek tekrarlayıp durduğun bir sözcüğe benzediği geliyor aklıma. Bileklerimde hafif bir meni, tıraş losyonu ve amonyak kokusu var.

Akılda kalıcı.

Ann birkaç hafta sonra Skype üzerinden geri arıyor. Arayacağını önceden bildirmiyor, sadece şansını deniyor, şanslı, oradayım, bilgisayar da çevrimiçi. Öylece arıyor. En son on gün önce koordinat göndermiş, o arada şaşırtıcı bir mesafe katetmişti – kuzeydeki kayalıklar arasında bir nokta, yeşil adalarla, mavi suyla çevrili, rahim kesesindeki bir embriyo gibi, belli ki bir teknedeydi. Hâlâ orada mı, ilerledi mi bilmiyorum.

Anne, diyor. Geçenlerde aramışsın. Önemli bir şey miydi?

Otis'e göre, çocuklar sende duygular uyandırıyorlar, sonra çekip gidiyor, seni duygularınla baş başa bırakıyorlar. Sorulsa bunu söylediğini inkâr eder ama söyledi, biliyorum, istisnai olarak çok net hatırlıyorum. Mutfakta sabahın ikisiydi, şarap içiyor, otu aramızda döndürüyorduk, Ann'sız ilk geceydi. Ann taşındıktan, birkaç eşyasını toplayıp bize veda ettikten sonraki ilk gece. Teşekkür etmiş ve gitmişti; Otis ile ben pencereden gidişini izlemiştik, Ann'ın güzel bir yürüyüşü olduğu konusunda hemfikirdik, özgür ve dik, kendinden emin, biraz da meydan okuyan bir yürüyüş. Sonra köşeyi döndü ve gitti, mutfakta fazla büyük olan masanın başına oturduk, bir şişe şarap açtık, sonra Otis bu cümleyi kurdu. Buruk değil, daha ziyade şaşkındı. Biri için endişe etmeyi, birine

destek olmayı, birine bağlı olmayı Ann'dan öğrendiğini söyledi. Bunları ona Ann öğretmişti – şimdiyse gitmişti ve Otis bu öğrendikleriyle ne yapacağını bilmiyordu. Bana, sen ne yapacağını biliyor musun, diye sordu, sanki sevgiyi ve endişeyi benim de ancak Ann'la öğrendiğimi varsayıyordu. Düşünmem lazım, dedim. Öyle de yapıyorum. Düşünüyorum.

Önümde bilgisayar, mutfakta oturuyorum. Bu sabah bir kuşun tuzağa düşmesiyle erkenden uyandım, dayanılmaz kanat çırpışlarıyla ve ötüşüyle uyandım, gün ağarırken kalkıp evin arka tarafına yürüdüm. Arild'i aramayı düşündüm ama kapana kısılmış bir kuş için gelmesini rica edersem kendimi aptal durumuna düşüreceğime kanaat getirdim. Kapanı açtım. Bir karatavuk. Parlak siyah, tüyleri yoluk yoluk, kafası karışmış, sendeleyerek dışarı çıktı, yana sıçradı, uçup gidene kadar bekledim, kapanı kapattım. Başka hayvanlar kapana kısılıp dururken bir sansarı yakalamaya çalışmak pek mantıklı değil. Kahvaltı ettim, evin önüne çıkıp güneşte oturdum, öğlen içeri girdim, bilgisayarı açtım, *Shell* için içecek, peçete, mum ve masa örtüsü sipariş ettim. Kahve çekirdeği ve çay. Taze balık da sipariş etmeliydim ama gerçekten hiç balık yoktu, ne yengeç ne ringa balığı, ya çok geç kaldık ya da bir şey oldu ve kaçırdık. Krema sipariş edebilirdim, krema var, depolar krema dolu, Otis olsa her şey yolunda derdi. Abim ipin ucunu kaçırıyor, böyle giderse *Shell*'i kapatabilir, ben de başka bir iş aramak zorunda kalırım.

Pencereler açık.

Mimi çimleri biçiyor, pazartesi öğle sonrası, boş gün.

Ann beni beyaz mutfak duvarının önünde görüyor, pencerenin önündeki bahçenin bir kısmını görüyor, şaşırtıcı derecede çiçeklenen ebegümeciyi, masalsı büyüklükteki kırkkilit otunu; otu birileri ekip birkaç yaz boyunca onunla ilgilenmiş, sonra başka

bir yere taşınmış. Ann belli bir uzaklıktan Mimi'yi, bir anda belirdiğini, çim biçme makinesiyle ekrandan geçip yine gözden kaybolduğunu görebilir. Mimi çimlerin düzgün olmasına önem veriyor. Dünyanın bu köşesindeki bahçelerin, diğer her şey düzensiz olduğu için bu kadar düzenli olduğunu söylüyor, dinmeyen rüzgâr, kuru bir hava. Artık yağmur yağmadığı için çimler de büyümüyor, Mimi çim biçme makinesini kuru toprakta inatla sürüyor. Çim biçmeyi bırakırsa bir daha hiç yağmur yağmayacağını söylüyor, çim biçmesi bir yakarış.

Ann ise kabin gibi bir yerde oturuyor. Açılır kapanır bir masanın başında. Arkasında bir bank, bankın üstünde bir lomboz, görebildiğim kadarıyla dışarıda yelkenli donanımı ve epey parlak bir ışık. Belki kabin bir karavandadır, donanım da çadıra aittir. Bankta biri yatıyor, Ann'ın sol omzunun üzerinden üst üste atılmış, çoraplı iki ayak uzanıyor. Çok soğuk olmalı, Ann'ın üzerinde yenleri gevşemiş kalın bir yün kazak var. Saçları çok kısa, muhtemelen bir hafta önce kazıtmış, belki de bitlendi. Mahcubiyetle kulak memelerini çekiştiriyor. Selam verirken çocuk yüzü takınıyor, sonra gülümseyerek bana bakıyor. Gönül alıcı gülümsemesiyle.

Hiç rüyanda kendini gördün mü, diyor. Caddenin karşısında biri var ve o sensin. Ben gördüm, dün gece, şu kadarını söyleyeyim, çok rahatsız edici bir rüyaydı.

Ann hiç anaokuluna gitmek istemedi. Herhangi bir gruba dahil olmak, karnavalda kılık değiştirmek, herkesin yediğini yemek, okul gezilerinde çiftler halinde yürümek, bir grubun odağında durmak, kimseye hafta sonunu nasıl geçirdiğini anlatmak istemezdi. Eşyalara düşkün değildi, küçük kirpisi dışında onun için önemli olan hiçbir şey yoktu, ne kitap ne resim. Bir süre birkaç tiki oldu, boğazını temizliyor, yüzünü buruşturuyor, derdini bir

yerlere vurarak anlatıyordu, rahatsız ediciydi, sonra geçti. Otis ona genel olarak kimseye güvenmemesini tavsiye ederdi. Yalnızca kendini dinlemesini, başka hiç kimseyi değil. Hiçbir beklentiye girmemesini, felaket dışında hiçbir şey beklememesini. Ona yanında çakı taşımayı ve kullanmayı öğretti. Soba yakmayı, çorba yapmayı, düğüm atmayı, duvara çiviyi doğru düzgün çakmayı. Otis'e göre Ann, sandalyelerin çember şeklinde sıralandığı anaokuluyla okul gezilerine çıktığı, öğle sonraları arka arkaya mandala boyadıkları yıllarda tesadüfen büyümüştü; Ann'ın bu koşullarda yaşamasını kabul etmiyordu ama koşulları değiştiremiyordu da, boyun eğmek zorundaydı. Boyun eğdi. Sabahları Ann'ın yatağına limonlu mine çiçeği çayı, akşamları ballı sıcak süt götürürdü. Ona kitap okur, okul yolunda eşlik ederdi, çocukların ancak kayıplarla ve yaralarla öğrendiğini düşünmesine rağmen onu okuldan alırdı. Bu yaraları kendisi açacak değildi, kendiliğinden hallolacağını umarak kendini rahatlatıyordu. Ann okulda kötüydü, onu seven bir öğretmeni vardı, öğretmen Ann'ın diğer çocuklardan daha fazla mesafeye ihtiyaç duyduğunu fark etti, Ann bu öğretmen sayesinde bazen biyolojiden, bazen tarihten iyi notlar alıyordu. Bisiklet sürmeyi severdi. Odasını asla bir düzene sokamazdı. Yardım kurumlarının bağış kutularından kendine kıyafet alır, iki kez yıkar, sonra giyerdi. Sigaraya erken başladı, ot içiyordu, bildiğimiz kadarıyla hiç kimyasal uyuşturucu kullanmadı. Bir süre Monk dinledi. Bizden sakladığı, bizimle paylaşmak istemediği kitaplar okuyordu, sadece Murakami okurken bize, sizce de Murakami sadist mi, diye sordu. On dört yaşındayken ilk dövmesiyle eve geldi, baldırında üç santim uzunluğunda mavi bir çizgi, dediğine göre ona hep belli bir şeyi hatırlatacaktı, sonra bu dövmeye deniz feneri eklendi, pusula, takımyıldızlar. Bana hiç çocukluğumu sormadı, Otis'e de hiç. On sekiz yaşına geldiğinde okulu bıraktı,

çekip gitti. İki ay ortalıkta yoktu, sonra geri geldi, bir hafta kaldı, uyuyup yıkanıp yemek yiyip yeniden uyuyarak geçirdiği yedi gün, sonra bize hiçbir şey anlatmadan yine ortadan kayboldu. Ama sonra şu koordinatları yollamaya başladı, nerede olduğunu, dünyanın neresinde bulunduğunu bilelim istiyordu. Ben taşındığımda, Otis'i terk ettiğimde on dokuz yaşındaydı, *http://t1p.de/dxx5*, güneyde bir adada yanıp sönen bir nokta. Bana neden taşındığımı hiç sormadı, Otis'e bensiz nasıl olduğunu sordu mu emin değilim. Çocukken abime karşı güçlü bir sevgi duyardı, dayısına. Abim ara sıra gelir, iki üç gece bizde kalır, sonra yine giderdi, Ann'la pek de ilgilenmezdi, onu rahat bırakırdı, belki de Ann ondan bu yüzden etkilendi. Abim ona işaret ve ortaparmağıyla zafer işareti yapmayı öğretmişti, *never give up** demeyi. Never. Give. Up. Eh, tam olmadı ama çok yaklaştın, bir kez daha. Nevergiveup. Aynen öyle. O sırada elini ters tutma, sadece aptallar böyle yapar. Zafer işareti yaparken avuç için dönük olsun. Yürü be.

Otis bazen bana, sen Ann'a ne öğrettin, derdi.

Ona kibar olmayı öğrettim, derdim.

Diğer şeylerden bahsetmezdim. Yüzmeyi öğrettiğimden. Susmayı.

Hiç rüyamda kendimle karşılaştım mı, hatırlamıyorum.

Ann'ın arkasındaki bankta uzanan doğrulup oturuyor, geriniyor, sonra ayağa kalkıyor. Kızıl saçlı, açık mavi kot pantolonlu, zayıf bir çocuk, bir kez daha geriniyor, Ann'ın yanına gelip masaya yaslanıyor, kameraya doğru esniyor. Gözleri korkutucu bir absent yeşili, dişleri hemen hemen Nike'ninkiler kadar kötü.

Elini kaldırıp, selam, diyor.

Ann, bu Gap, diyor.

* (İng.) Asla pes etme. (ç.n.)

Gap ekrandan kayboluyor, arka taraftan bir hışırtı duyuluyor, bir kapı kapanıyor, çınlamaya benzer, anlaşılmaz, kısık sesler, ekran sallanır gibi oluyor. Dışarıdan lomboza vuran ışık saman rengi, göz alıcı bir parlaklık. Gap'ın eli yeniden kameranın önüne uzanıyor, klavyenin yanına içinde sıcak bir şey olan bir fincan bırakıyor, Ann bir an için koluna dokunuyor. Masanın üzerindeki şeyleri karıştırıyor, bir şey arıyor, öne doğru eğilip ekranı tamamen kaplıyor, arkasına yaslanıyor, masanın altına eğilip tekrar doğruluyor.

Sigara yaprağı.

Sigara yaprağını kameraya doğru tutuyor, bir sigara sarıyor, tütünü iyice sıkıp sigarayı kibritle manalı manalı yakıyor.

Günde kaç sigara içiyorsun, diyorum.

On.

Neredesin? Şu anda neredesiniz?

İşte, kuzeye doğru ilerliyoruz. Kuzeydoğuya. Hâlâ.

Yüzünü buruşturuyor, tam olarak nereye gittiklerini söylemek istemiyor, ona eve dön dememden korkuyor. Bunu söyleme ihtimalime karşı tedbir almak zorundaymış gibi. Ama bir şey demiyorum. Tamamen onu izlemekle meşgulüm. Hayranlıkla izlemekle.

Sascha Dayım bana yeni sevgilisi Nike'nin fotoğrafını gönderdi, diyor.

Abimin Nike'yi Ann'a da anlatmış olmasına şaşırıyorum, belli ki kafası göründüğünden çok daha karışık.

Yeni sevgilisi değil, diyorum. Nike seninle yaşıt. O dayının sevgilisi değil tiki.

Ann, tik, diyor. Öyle olsun anne. Tamam.

Fincanını üflüyor, dikkatle bir yudum alıp fincanı masaya bırakıyor. Esnememek için kendini tutuyor. Kibarca, şu anda ne yapıyorsun, diyor.

İnternetten alışveriş yapıyorum. Dükkân için bir şeyler sipariş ediyorum. Dayın Sascha bu aralar tiki yüzünden bu işlere vakit bulamıyor. Bugün boşum, sonra yüzmeye gideceğim.

Ann kameranın üzerinden, kabinin kapısında olan bir şeye bakıyor. Kabinin sallandığı belli. Pekâlâ bir karavan da sallanabilir, Ann'ı nerede görmek istediğime karar veremiyorum – bir çadır kentinin kıyısındaki bir arabada mı, kuzey denizinde bir teknede mi, hangi varış noktasına doğru nasıl bir yolculukta. Kaşlarını çatıp yine bana dönüyor. Lombozun önünde iki kişi bir bezi açıp peşlerinden sürüklüyor, gözden kayboluyorlar. Yelken mi? Pencere camındakiler belki su damlası belki de kum.

Sadece nasıl olduğunu merak etmiştim, diyorum.

İyiyim, diyor Ann. *Si claro.** Merak etme, iyiyim.

Sascha Dayım bana bütün bunların anlamı ne diye sordu, diyor. Tikiyle yaşadığı şeyin ne olduğunu biliyor muyum, bunun nereden kaynaklandığını biliyor muyum diye.

Ne, diyorum. Sana bunu mu sordu? Peki sen ne cevap verdin?

Bana sorması komik değil mi, diyor Ann. O kaç yaşında. Ben gencim ama tam tersiymiş gibi bana soruyor. Ne dedim biliyor musun? Hiçbir anlamı olmadığını söyledim. Var olan tek şey şu an yaşadığın deneyimdir, buna yönelik her açıklama uydurulmuş bir açıklamadır ve ancak sen dile getirdiğinde var olur dedim. İçinizde sizi siz yapan bir kütüphane, görüntülerden ve anılardan oluşan bir koleksiyon olduğunu düşünüyorsunuz. Neyi sevip neyi sevmediğinizi belirleyen nedenler olduğunu. Oysa bu kütüphane hayal ürünü. Sascha Dayım Nike'yle ilgili nedenleri olduğunu düşünüyor, ona bence yanılıyorsun dedim.

Peki ne demek istediğini anladı mı? Anladığından emin değilim. Ben anladım mı, ondan da emin değilim.

---

* (İsp.) Tabii ki. (ç.n.)

Zaten dinlemiyor, diyor Ann nazikçe. Soru soruyor ama cevabını dinlemiyor. Yeni bir şey sayılmaz herhalde.

Gap yeniden beliriyor. Ann'ın arkasındaki banka oturuyor, garip ama yanında bir kavanoz enginar turşusu getirmiş, iki parmağını rahat bir tavırla kavanoza daldırıyor, görünüşe göre Ann'ın açıklamalarına katılıyor. Annesiyle konuştuğunu biliyor mu bilmiyorum. Konuşmamızın başını yakaladı mı.

Şu kütüphane nereden aklına geldi, diyorum.

Gap ile ben bir yerde okuduk. İnternette.

Gözlerini kısıyor, arkamda bir şey dikkatini çekiyor, dikkati dağılıyor, kaşlarını çatıyor.

Dalgın dalgın, bilinçdışının aydınlanacağını düşünüyorsun, diyor. İçinde ışık yakılan bir mağara gibi. Böyle bir mağara yok.

Arkasına yaslanıp memnuniyetle iç geçiriyor. Sigarasını omzunun üstünden Gap'a uzatıyor, o da enginarı kavanoza bırakıp sigarayı alıyor, yaslanarak ekrandan biraz uzaklaşıyor.

Sascha Dayıma herhangi bir gerçeğe ulaşamayacağını söyledim. Neyse o. Kendini ve Nike'yle hikâyesini yorumluyor ama yorumunun bir geçerliliği yok, sadece bir iz yığını. Sen ve o. Çocukluğunuz. Bunun izleri.

Gap ekranın dışından muzafferane, yıldız...lar, diye sesleniyor. Yıldızlar gibi, yıldızlar da yok artık. Parlıyorlar ama artık orada değiller, anılar da tıpkı böyle.

Ann ona dönüyor, Gap da ona uzanıyor, onu biraz aşağı doğru çekiyor, Ann anlayamadığım bir şey diyor, sonra kameraya, bana geri dönüyor.

Yüzü kızararak, nasıl biri ki, diyor. Nike yani.

Dişsiz bir çocuk. Bir kutuya kapatılmış bir çocuk. Okumayı bilmiyor, yüzmeyi bilmiyor. Nasıl desem ki. Sascha Dayın onunla ilgileniyor. Daha fazlasını ben de bilmiyorum.

Ann anlamış gibi başını sallıyor.

Babam seni ziyaret edecek mi?

Hayır. Sanırım hayır. Arşivinden ayrılabileceğini sanmıyorum ama eminim sen onu ziyaret etsen çok sevinirdi. Eve dönüp kapısına dikilsen, ona sürpriz yapsan.

İşte şimdi söyledim – eve dön. Söylemek istememiştim ama ağzımdan çıkıverdi.

Ann uzun uzun esniyor, kazağının kolunu bileğinin üstüne kadar çekip masadaki tütün kırıntılarını siliyor, işaretparmağını yalayıp masadaki bir şeyi ovalayarak temizliyor. Bakalım. Burada yapacağımız şeyler var. Planlarımız var, şu anda buradan ayrılamam. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Sanırım anlamıyorum, diyorum. Özür dilerim. Bir şeyleri anlayacak kadar çok şey bilmiyorum.

Çocukluğunu hatırlıyor musun, demek istiyorum. Kar yağdığı zamanı, Otis kömür kovalarını merdivenden yukarı taşırdı, sen de iki eline birer tane küçük briket kömürü alırdın. Soba tüterdi, senin de hoşuna giderdi. Karı hatırlıyor musun? O kar bir hayal mi ya da iz mi veya bir yanılgı mı, onu senin yerine ben hatırlamak istesem – hiçbir anlamı olmaz mı? Baldırındaki şu çizgiye ne oldu – sana neyi hatırlatacaktı, hatırlıyor musun, yoksa unuttun mu? Belki de şu an her neredeyseniz orasıyla başa çıkmanızın tek yolu budur demek istiyorum. Planlar yapmak, planların başarısızlıkla sonuçlanabileceğini, başarısızlıkla sonuçlanacağını düşünmemek, hayattaki hemen hemen her şey başarısızlıkla sonuçlanır Ann, bildiğim için söylüyorum ama tabii ki hiçbirini söylemiyorum.

Gap sigarayı söndürüp yine uzanmış, kalın çoraplı ayaklarını bankın koluna dayamış, pantolon cebinden bir şey çıkarıp ağzına sokuyor, ucundaki bir şeyi hafif hafif çekiştiriyor.

Ann gözlerini deviriyor, bileğini zarifçe sallıyor. Ekrana iyice

yaklaşıyor, Gap gerçekten harika biri, diyor, ama maalesef ağız kopuzu çalıyor. Bu da biraz sinirimi bozuyor, aslında hepimizin sinirini bozuyor. Onu çok yakında bu alışkanlığından vazgeçireceğim.

Tekrar kenara çekiliyor, çekilince Gap'ı görebiliyorum, lombozu, ardındaki bulanık dünyayı, bir anda gerilmiş gibi görünen ipten ağları. Gap'ın enstrümanından çıkan sesler havada dalgalanıyor, çirkin, aynı zamanda büyülü sesler.

Ann, diyorum.

Sizi bir şeyden alıkoymak, tutmak istemiyorum.

Rüyanda ne gördün? Kendinle tam olarak nerede karşılaştın?

Ann, caddenin karşısında duruyordum, diyor. Caddenin diğer tarafındaydı, orada duruyordum. Kendime baktım, ben ve ben birbirimize baktık. Garipti.

İşaretparmağını gözünün kenarına koyup göz kapağını yukarı çekiyor.

Gitmemiz gerek.

Şu kadın kim, diye fısıldıyor, arkandaki bahçede dolaşan. Niye çıplak?

Ah, o Mimi, diyorum. Benim tikim. Komşum. Kendine iyi bak. Dikkat et. Yakında görüşmek üzere Ann. Seni yine ararım, olur mu?

Ann sadece, ara, diyor. Görüşmek üzere anne. Babama selam söyle.

Elini kaldırıp avucunu üç kez öpüyor, sonra elini çevirip büyük bir ciddiyetle bana gösteriyor.

Hoşça kal, diyor.

Şaşırtıcı ama Mimi dışarıda, kurumuş çimenlikte gerçekten de çıplak. Sırtı bana dönük, çırılçıplak güneşin altında duruyor, hareketsiz, kollarını sarkıtmış, çim biçmeyi bugünlük bırakmış.

Ann'la görüşmemizin sonunda uzun zamandır olmadığım kadar yorgun düştüm, hemen yatmam gerek, bir zamanlar sahip olduğum her şeye delice bir özlem duyuyorum, özlemimden hareket edemiyorum. Ann olsa izleri özlediğimi söylerdi. Neyin izi? Pencereyi kapatıp kapıyı içeriden sürgülüyorum, yatağa uzanıp gözlerimi yumuyorum. Uyumuyorum ama görüntüler bir an için bağlamını kaybediyor. Ann kar kıyafetlerinin içinde, onun o tatlı ve sevimli çocuk yüzü, kürklü bir şapkayla çevrelenmiş, yanakları soğuktan kızarmış, gözleri parıl parıl ve yusyuvarlak. Ann doğmadan önce Otis'in yaşadığı terk edilmiş fabrikanın bir odasında, pencerenin kenarında duran yatak. Bir üniforma içinde abim, çıplak omuzları, lotus taktığı saçlarıyla bir Undine gibi suyun içinde duran Nike. Kapının tıklatıldığını duyuyorum, yana dönüp yorganı başıma çekiyorum.

Akşam evin önüne oturuyorum. Bir şişe şarap ve iki kadeh alıyorum, Mimi'nin gelmesi çok sürmüyor. Kolunun altında bir paket var, ağır görünüyor. Uzaktan el sallıyor, resmî bir tavırla el sallıyor. Bendin üstünde yükselen ayı işaret ediyor, sarı, yuvarlak, devasa ve parlak, başımı sallıyorum – gördüm. Evin önündeki bankta yan yana oturuyoruz, çok konuşmuyoruz. Tarlalardan ufuktaki rafineri bacalarına kadar geniş bir alanı görebiliyoruz, bacalar haftalardır tütmüyor. Vızıldayan ağustos böceklerini dinliyoruz, sesleri toprağı ıslatan küçük küçük, sayısız çim fıskiyesinin sesi gibi geliyor. Akşam katırtırnağı ve ısınmış taş kokuyor. Baykuşların ötmesini, karacaların cesaret edip açık alana çıkmasını bekliyoruz. Mimi'ye neden güpegündüz çimenlikte çıplak durduğunu sormuyorum, o da bana neden postacıya kapıyı açmadığımı sormuyor. İkimiz de suskunuz. Paket şehirden gelmiş, Otis'ten. Paketi Mimi'nin önünde açmayacağım, o da bunu biliyor.

Paketi Mimi eve gittiğinde, ay iyice küçüldüğünde açıyorum, ay tam tepede, yumurta kabuğu renginde ve soğuk. Su kenarındaki çayır sisli, sisin içinde nihayet dört karaca var. Karanlık odada pencereye yaslanıp onlara bakıyorum. Sonra paketi açıyorum, içinde bir mektup var, bir de geçen yıldan bir gazeteye sarılmış, ayakkabı kutusu büyüklüğünde, ağır ve dikdörtgen ikinci bir paket. Bu paketi sonraya saklayacağım. Otis'in bana yazdığı mektubu alıp yatağıma gidiyorum.

Sevgilim, bir kez daha düşündüm. Singapur hikâyesini, o zamanları, şu sihirbaz olayını. Sen o zaman makinenin başında durmuyordun. İlk fabrikada makinenin başında duruyordun evet ama ikincisinde başka bir iş yapıyordun, insanlara fabrikayı gezdiriyordun. Mühendislere. Makine üreticilerine. Teknisyenlere. Öğrencilere. Sosyal bilimcilere. İş hukuku avukatlarına. Doktorlara. Patronlara fabrikayı gezdiriyordun, bu yüzden bir kostüm giyiyordun, hostes gibi. Sana üniforma giydiriyorlardı. Mavi bir etek, mavi bir blazer ceket, beyaz bir bluz, naylon çorap ve ucuz olduğu için dans kıyafetleri satan bir dükkândan aldığın ayakkabılar. Tango ayakkabıları. Tango ayakkabılarıyla fabrikada dolaşıyordun, ayakkabıların topukları muşambada iz bırakıyordu, bu da sorun yaratıyordu. İnsanlarla kantinde öğle yemeği yiyordun. Vardiya şeflerinin masalarıyla işçilerin masalarının arasına oturuyordunuz, tam ortasına. Sen ne birine ne diğerine aittin, bu da sorun yaratıyordu. İnci küpeler takıyordun. Ruj sürüyordun. O günlerde artık benzin istasyonunun yanındaki şu tek odalı dairede oturmuyordun. Eski bir binanın zemin katında iki odalı bir dairen vardı. Balkonun yoktu. Yatağını dibine kadar çektiğin bir cumba vardı. Yaşlı adam seninle konuştuğunda şu hostes kostümüyle süpermarketten tarçınlı sakız ve su alıyordun. Üstünde bu kostüm olduğu için seninle konuştu. Eğer asistanı

olmuşsa onun kostümüne benziyordu. Süpermarkette seni izledi, dışarıda bekledi ve seninle konuştu. Zaten daha içerideyken dikkatini çekmiştin. Aklı başında değilmiş gibi görünüyordu.

Bacaklarımı toplamış, yatakta oturuyorum, arkamda iki yastık, sayfalar dizlerimde. Mektup arkalı önlü üç sayfa. İlkini okudum. Arka sayfayı, üçüncü sayfayı okumak istediğimden emin değilim. Bir süre uzanıyorum. Sonra sayfayı çeviriyorum.

İşe gitmek zorunda olmadığın günlerde kahvaltıdan sonra yine yatağa dönüyordun. Kalkıyor, kahve içiyor, rafadan bir yumurta, yanında tereyağlı tost yiyordun, sonra başın masaya düşüyordu, yeniden yatmak zorunda kalıyordun. Zamanını nasıl değerlendirebileceğini hiç bilmiyordun. Bunu bilmiyordun. Bir şey okuyamıyor, yürüyüşe çıkamıyor, bir bira içmek için biriyle buluşamıyor, müzeye veya sinemaya gidemiyor, ikinci bir iş arayamıyordun. Bunların hiçbirini yapamıyordun. Bazen abini arıyordun ama sonra ne diyeceğini bilemiyordun. Bazı günler açık yüzme havuzuna gidip yarım saat yüzüyordun. Ama çoğunlukla yatağa dönüyor, akşam olana kadar uyuyordun. Fabrikadaki insanlardan seni daha çok çalıştırmalarını istiyordun. Olmuyordu, sana iki gün izin vermek zorundaydılar. Sen de doktora gittin. Doktor, gençsin, dedi. Deri değiştiriyorsun. Yenisi çıkıyor. Bu güç ister. Bunu hatırlıyor musun? O zaman anneni aradığını hatırlıyor musun? Sihirbazla karşılaştıktan sonra. Anneni arayıp ona ne yapayım diye sordun. Singapur'a gideyim mi gitmeyeyim mi? Daireyi boşaltıp eşyalarımı toplayıp ortadan kaybolayım mı kaybolmayayım mı? Sihirbaza güvenebilir miyim güvenemez miyim? Tüm bunları nereden bildiğimi soracak olursan söyleyeyim. Biliyorum, çünkü hepsini sen anlattın. Öpüyorum. Senin Otis'in.

Sayfaları yanıma koyuyorum, ışığı kapatıp öylece uzanıyorum. Tavanda bitkilerin siyah gölgeleri beliriyor. Derin bir nefes alarak karnımı şişirip nefes veriyorum, pencere camına vuran şaşkın güvelerin sesini duyuyorum. Otis'in yanında yatmak isterdim, şu anda. Hayal bile edemiyorum Otis, demek isterdim. Bunları sen mi uydurdun. Söylediklerinin neredeyse hiçbiri doğru değil.

Abimde ve bende kendi evimizin anahtarı yoktu. Çocukken, küçükken. Diğer bütün çocuklar boynunda, ucunda anahtar olan bir ip taşırdı, biz hariç bütün çocuklar. Hayatta hiçbir şeyi ucunda anahtar olan bir ipi boynumda taşımak istediğim kadar istemedim.

Okuldan geldiğimizde annemiz evde olurdu, evde değilse eve gelmesini beklemek zorunda kalırdık. Başka bir yere gidip daha sonra gelemezdik, annemiz gelene kadar beklemek zorundaydık. Anlaşma böyleydi.

Bir süre şehirde bir apartmanın ikinci katında oturduk. Merdiven boşluğu nemliydi, basamaklar kaygandı, yırtılmaya yüz tutmuş yeşil muşambayla kaplıydı, duvarlar yağlı boyayla boyanmıştı. Koridor ışığı zayıftı, iki dakika sonra kendiliğinden sönüyordu. Evimizin önündeki sahanlığa oturur, beklerdik. Bazen, abimin dersleri erken bitmişse, merdivenleri çıktığımda onu orada otururken bulurdum, bazen de ben tek başıma otururdum, o daha sonra gelirdi. O zamanlar onun benden büyük olduğu belliydi, uzun denecek boydaydı. Karşısına çıktığımda arkasını dönerdi.

Saatlerce beklemek zorunda kaldığımız günler olurdu. Komşular ve misafirleri yanımızdan geçip üçüncü ya da dördüncü kata çıkar, daha sonra aşağı inerlerdi, biz kapalı kapının önünde

hâlâ oturuyor olurduk; bazıları onlarla gitmemizi, onlarda beklememizi teklif ederlerdi, reddetmek zorundaydık. Çok konuştuğumuz bir zaman olduğunu hatırlamıyorum, abim ve ben sanki birbirimizi tanımıyormuşuz gibi, sanki diğeri orada değilmiş gibi oturuyorduk. O bazen bir defter çıkarıp bir şeyler karalıyor, sonra defteri kapatıyordu, ben de bazen bir kitaptan bir sayfa okuyordum. Ama sürekli ayağa kalkıp şu korkunç koridor ışığını yakmak zorunda kalmak çok yorucuydu, biz de öylece oturuyorduk. Uyuyakalıyorduk, sık sık uyuyakaldığımızdan eminim. Kollarımızı dizimize dolayıp başımızı dizimize koyup. Duvara, merdiven korkuluklarına yaslanıp.

Süzülüyorduk. Bu anımın izinde, koyu kahverengiye boyanmış kapılar arasında, yüksek duvarlarla çevrili merdiven boşluğunun loş ışığında süzülüyorduk.

Annem bir ara eve geliyordu. Onu ayak sesinden tanıyorduk, ayağa kalkıp okul çantalarımızı sırtlanıyorduk. Gözlerimizi ovuşturuyor, karıncalanan bacaklarımızı sallıyorduk. Bazen ancak akşam olunca eve geliyordu, gece geldiği günler de oluyordu, hatırlıyorum, evin kapısını içeriden açıp bizi eliyle içeri çağırdığı günler de oluyordu. Sağ eliyle küçük bir hareket, yüzümüze bakmadan. Saatlerdir evdeydi, kapının önünde oturup onu beklediğimizi biliyordu ve zamanının geldiğine kanaat getirene kadar bizi orada bırakıyordu. Hiçbir zaman bir şey demiyordu. Payımıza düşen yalnızca şu el hareketi oluyordu, bazen de bir baş hareketi.

Annemin o zamanlar ne yaptığını bilmiyorum. Ne evde olmadığı ne de evde olup da bizi içeri almadığı zamanlarda. Hiçbir zaman bir açıklama yapmadı, özür dilemedi. Kendisiyle baş başa kalmak

istiyordu, bu durum kendine ait bir alana ihtiyaç duymasıyla, yalnız olup arzularının peşinden gidebilme ihtiyacıyla ilgiliydi. Böyle bir anneye sihirbazdan bahsettiğimi hayal bile edemiyorum. Sihirbazın kutusundan, mavi cilalı kâğıttan, yıldızlardan. Ona sihirbaza güvensem mi ya da onunla gitsem mi diye sorduğumu hayal bile edemiyorum.

Abime soruyorum.

Merdivende beklemek zorunda kaldığımızı hatırlıyor musun, diyorum. Annemiz eve dönene kadar. Orada oturup onu beklemek zorundaydık, başka bir yerde bekleyemezdik, o geldiğinde orada olmamız gerekiyordu, bazen ancak hava ağardığında geliyordu.

Abim yandan bana bakıyor, gür kaşlarını kaldırıyor, bu soru onu şaşırtıyor.

Hatırlıyorum, diyor, evet.

Öksürüyor.

Yani merdiven boşluğunu hatırlıyorum, diyor. Sen benden bir basamak yukarıya otururdun, aslında tam tersi olması gerekirdi.

Niye?

Ben senden büyüğüm de ondan.

Merdiven boşluğundaki pencere camında çiçek resimleri vardı, diyor, kurşun çerçeveli zambaklar. Camlardan biri kırılmıştı, biri de oraya hardal kavanozunun kapağını sokmuştu. Kapak deliğe tam oturuyordu. Aklımda kalmış. Neden sordun?

Öylesine, diyorum.

Abim rahat bir tavırla, her şeyi hatırlıyorum, diyor. Gözümün önünde. Tüm berraklığıyla. Sanki elli yıl önce değil de daha dünmüş gibi.

Ben aynısını söyleyemem, diyorum.

Bir süre tereddüt edip sonra soruyorum. Her şeyi tüm berraklığıyla hatırlıyorsan benim az daha Singapur'a gidecek olduğumu da hatırlıyorsundur. Sihirbazı hatırlıyor musun? Fabrikada çalıştığım zamanı. Evim benzin istasyonunun yanındaydı.

Ev bir Fin filminden fırlamış gibiydi, diyor abim. Sen de bir Fin filmindeki kız gibi balkonda oturup sigara içiyordun.

Haklı, öyleydi. *Kibritçi Kız*'daki* kız gibi sigara içiyordum, kız sarışındı, suskundu, ortasında bir bilardo masasının durduğu, içinde başka hiçbir şey olmayan bir odada oturuyordu, sigarasının dumanı ters ışık sayesinde gümüş rengindeydi. Abimin beni bu kıza benzetmesi dokunaklı.

Bir keresinde ben de az daha Singapur'a gidiyordum, diyor. Eskiden. Chris ya da Marion ya da Stine'yle, yoksa şu tavşan dudaklı Polonyalıyla mıydı, bir saniye, Maria, Agniezka, Tanrım, sanırım Nan'dı, az daha onunla Singapur'a gidecektim, hostesti, uyluklarının arasına bir kütük sıkıştırılmış gibi duran seksi bacakları vardı. Hatırlıyorum ama aynı zamanda unutmuşum. Ne sihirbazı? Sihirbaz falan hatırlamıyorum.

Bira şişesini kaldırıp, şerefe, diyor. Bea. Tabea. Tanja. Hayatıma giren tüm kadınlar Nike'ye çıkıyor.

Bu konuşmayı Mimi'de, onun bahçesinde, bahçe masasında yapıyoruz, akşamlar aniden geç gelir, ağır ağır çöker oldu, yaz ortası gibi, hareketli, telaşlı. Kırlangıçlar tarlanın kenarında daireler halinde alçalıp yükseliyor, son gelincikler solmuş, kanolalar güneşte yanmış. Şaşırtıcı bir şekilde hepimiz aynı masada oturuyoruz, Mimi, Arild, abim, ben ve Nike ama Nike aşağıda, sahilde, telefonla konuşuyor. Mimi masanın üzerine muşamba örtü serdi,

---

Tulitikkutehtaan Tyttö, Aki Kaurismäki'nin yönettiği 1990 yapımı bir Finlandiya filmi. (ç.n.)

örtünün üzerine dünya haritası basılmış, kıtalar; denizler, iki kutup, oranlar kafa karıştırıcı, Amerika küçük, Afrika en büyük kıta, İtalya'nın olması gereken yerde İspanya var, Norveç Kanada'yla yan yana. Yine de denizler var, aşı boyası renginde çöller, mavi su. Mimi ile ben beyaz şarap içiyoruz, benim kadehim Okyanusya'da, yamulmuş bir kara parçasında duruyor, Mimi'nin kadehi New York'ta. Arild bira içiyor, bira şişesi elinde ama abimle şişe tokuşturmuyor.

Şu sihirbaz olayı ne, diyor Mimi. Niye Singapur? Ayrıca annenizle ilgili mesele neydi, siz neden bahsediyorsunuz yahu.

Abim Nike'nin çizimlerini Mimi'ye göstermek için Nike'yle birlikte uğramıştı. Aslında Mimi'yle temasa geçmek istemiyor, Mimi onu korkutuyor, abim Mimi'nin masanın üzerinden ona uzanacağından, ona dokunacağından, belki de onu yalayıp yutacağından korkuyor. Ama Nike'yle yalnız kalmaktan bıkmış, mutfağında geçirdikleri akşamlardan, Skip-Bo'dan, country müzikten; dışarı çıkması, insan içine karışması gerek. Burada Mimi ve benden başka pek seçeneği yok.

Arild kapandaki yemi değiştirmek için uğramıştı. Dediğine göre ziyaretinin nedeni buydu. Kapanı kapalı ve boş görünce tek kelime etmedi. Taze yemi yerleştirdi, kapanı gerdi, banyomda büyük bir özenle ellerini yıkadı, sonra, hadi Mimi'ye gidelim, dedi. Gitmişken birlikte bir bira içeriz. Ne dersin? Neden olmasın.

Nike benden bir şey istemek için gelmişti. Abimle ilgili konuşmak isteyeceğini sandım ama benden ona sürme çekmemi istedi. Ona sürme çektim, masada, akşam güneşinin altında, Mimi'nin katı gözetiminin, abimin zapt etmeye çalıştığı tutku dolu bakışlarının, Arild'in uzaktan gözleminin altında. Nike çok yakınımdaydı, kapalı gözleriyle bir papanınki kadar ciddi yüzü,

iri gözenekli, pudralı cildi, rimelli kirpikleri, ince ve çarpık burnu, paçuli ve kedi kokusu. Sol gözkapağına güzel, sağ gözkapağına hafif titrek bir çizgi çektim ve üçümüz Skip-Bo'nun Nike versiyonunu oynarken Nike'nin gözkapaklarında mükemmel bir çizgi olduğunu ancak işimi bitirince fark ettim – oyununa gelmiştim.

Abim içinde Nike'nin çizimlerini topladığı bir karton dosyayı yanında getirmiş. Ona kalın ve ince kalemler almış, sulu boyalar, çizim defterleri, fırçalar, yumuşak ve sert kurşunkalemler, silgiler, kalemtıraşlar; her şeyi düşünmüş. Nike iş çıkışı uğruyor, bazen boyalarının başına geçip bir şeyler çiziyor, kurşunkalemi ağzına sokup emiyor, sayfanın sol alt köşesine düşündürücü bir karalama konduruyor. Abim bunların hepsini saklıyor. Karton dosyayı Mimi'nin önüne koyuyor, çizimlerle ilgili bir şey söylesin istiyor.

Mimi sert ve tombul eliyle karton dosyaya, dosya bir ineğin böğrüymüş gibi dokunuyor. Neşeyle, birçok şeyi hatırlayabiliyorum, diyor, bazı şeyleri unutuyorum ama unuttuğumu biliyorum ve onlar yerine aklıma bambaşka şeyler geliyor. Kokular. Işık. Sabahın altısında, üstelik kışın, okul otobüsünü beklerken ışık nasıldı. Kömür karası, ıslak mürekkepten bir kumaşa dokunmuş gümüş bir iplik. Öyle değil mi Arild?

Başını kaldırıp Arild'e bakıyor, gülümsüyor, Arild ifadesiz bir yüzle hiç kıpırdamadan duruyor. Mimi buna rağmen gülümsemeye devam ediyor. Karton dosyanın kapağını açıp içinden Nike'nin çizimlerini çıkarıyor. Çatlamış kalpler, mürekkepten güneşler, ikon gibi bir ağaç, bir yıldız. Bir gökkuşağı, sarı bir dikdörtgen.

Bir kâğıdı havaya kaldırıyor, Nike burada içinden bir şeyler çıkan bir kalp çizmiş.

Diş, diyor. Yanılmıyorsam bunlar diş, bana sorarsan içinden diş çıkan bir kalp derim.

Arild hafifçe öne doğru eğiliyor. Kalbi o da inceliyor ama bir şey demiyor.

Abimle ben bakışıyoruz.

Mimi, belki de kalp değildir, diyor. Belki de bir kıçtır, kocaman bir kadın kıçı, içinden de dişler ya da pençeler çıkıyordur, nasıl bir anlam çıkarılması gerektiğini çözemedim.

Abim, evet, diyor. Ama bu iyi bir şey.

Hayır, değil, diyor Mimi öfkeyle. Bu saçmalık. İstediğin gibi evir çevir, fark etmez, hiçbir şeye benzemiyor. Hiçbir anlamı yok, bunu nasıl ciddiye alabildiğini anlamıyorum.

Ciddiye almak zorundayım, diyor abim. Bu benim görevim. Bunu ciddiye almamak demek dünyada yapayalnız olmak demekken nasıl ciddiye almayabilirim.

Dünyada yapayalnızmışsın gibi davranıyorsun, diyor Mimi. Bir taş kadar yalnızmışsın gibi davranıyorsun.

Mantarı şişeden sertçe çekip kendine bir kadeh daha şarap dolduruyor, kaşlarını çatıp abimin yüzüne bakıyor, onun hakkında ne düşünüyor, emin değilim. Bir zamanlar abim gibi biriyle ilgilenmiş olmasını bugün nasıl karşılıyor. Kırgın mı merak ediyorum. Ya da öfkeli mi, belki ikisi birden.

Dünyada senden ve Nike'den başka hiç kimse yokmuş gibi davranıyorsun, diyor Mimi. Ama etrafında bir şeyler var. Bir şeyler oluyor. Bir sorumluluğun var.

Ah, diyor abim. Bunu şaşkınlıkla, uzatarak söylüyor. Ne sorumluluğu?

Tanrım, diyor Mimi, gözlerini deviriyor. Ne sorumluluğu acaba? Büyük resimden bahsediyorumdur belki. Batıyoruz, farkında mısın? Boğuluyoruz, açlıktan, susuzluktan ölüyoruz.

Ne demek istiyorsun şimdi, diyor abim. Balinalardan mı söz ediyorsun? Çöplerden? Böceklerden falan mı? Arild'in bin beş yüz domuzundan mı bahsediyorsun?

Arild tepki vermiyor. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla aşağıdaki bahçede, su kenarındaki çimlerin üzerinde fantastik bir balıkçıl gibi yürüyen Nike'ye bakıyor. Nike'nin üstünde bir tür neglije var, menekşe rengi satenden askılı bir gecelik. Kolları bacakları beyaz, uzun ve düz, hiç dövme yok, saçlarını düzinelerce tarak tokayla bir kule gibi toplamış, siyah cilalı pamuk şekerden yapılmış gibi görünüyor, solgun bir yaz hayaleti. Telefonla konuşuyor ya da telefonla konuşuyormuş, heyecanlıymış gibi davranıyor, zarif ve geniş jestler yapıyor, baştan aşağı abartılı, aynı zamanda çocuksu. Arild'in ne düşündüğünü, onu çekici mi garip mi bulduğunu söylemek zor.

Olabilir, diyor Mimi. Evet. Tam olarak bundan bahsediyor olabilirim. Seninle bunun hakkında konuşmak anlamsız. Yani hepinizle. Hepimizle. Ben de dahil.

Bunun hakkında konuşmanın kendisi anlamsız, diyor abim. Bunun hakkında konuşamazsın. Elbette bağlantıyı anlıyorum, çöplerden, balinalardan, böceklerden haberdarım. Nike'nin resimlerini de battığımız için saklıyorum.

İyi öyleyse, diyor Mimi. O zaman sıkıntı yok.

Arild esniyor. Elleriyle masaya yaslanıyor, kimseye yönelmeden öne doğru eğiliyor. Ben bir bira daha alacağım. İsteyen var mı?

Ben bir bira daha alırım, diyor abim.

Arild ayağa kalkıyor, sineklikli kapının önünde durup bize dönüyor, düz, sarı araziye bakıp dalgın dalgın geriniyor. Tişörtü biraz yukarı kayıyor, bana çıplak karnını, cildindeki koyu renk çatlakları, kasık kemiğinin ucunu gösteriyor, sonra eve giriyor, güveleri çekmemek için ışığı yakmıyor. Kapı kapanırken gelen

terebentin kokusu, bir rengi varmışçasına belirgin; Arild'in kapana koyduğu hormonun insan üstündeki etkisini merak ediyorum. Abim masanın altından ayağıma vuruyor. Benimle gizlice bakışmak, benimle bu insanlarla ilgili iletişim kurmak istiyor, Arild ile benim aramda bir bağlantı kuramaz. Arild'in Mimi'yi ziyaretiyle benim aramda; bu çiftçiyle aramızda bir şey olabileceği abimin rüyasında bile aklına gelmez. Bazen herhangi biriyle aramda bir şey olabileceğini bile hayal edemediğini düşünüyorum. Ayağımı çekiyorum. Arild geri geliyor, iki bira ve bir şişe şarap daha getirmiş, yürüyüşüne deli oluyorum, omuzlar yukarıda, bacaklar açık, bakışı yerde, öfkeli ve inatçı; devasa bir güç göğsünde ve pazılarında yoğunlaşmış gibi, her türlü görünmez şeyi yolundan çekiyor.

Arild oturuyor, sandalyesini geri çekip bizden epey uzaklaştırıyor, birayı dişiyle açıp kimseyle şişe tokuşturmadan ilk yudumunu alıyor.

Arild, diyor Mimi, adının iki hecesini söylerken elinin kenarıyla masaya iki kez vuruyor. Bu konuyu açtı bir kere, belli ki hemen kapatmak istemiyor. Bin beş yüz domuzun. Domuzlarını nasıl hayal ediyorsun?

Yeşil bir çayırda, diyor Arild.

Ne, diyor Mimi. Peki bunu nasıl yapacaksın?

Yapamayacağım, diyor Arild. Sen bana ne hayal ettiğimi sordun, yoksa yanlış mı anladım? Birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yok.

Abim, ben de öyle diyorum, diyor. Kastettiğim tam olarak bu.

Ama Arild bir el hareketiyle savuşturuyor. Sakince, ben sadece iyi zaman geçirmek istiyorum, diyor. Fazlasını değil. Başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorum.

Hava kararırken Mimi fenerleri çite asıyor, içlerine mum koyup yakıyor, hiç rüzgâr yok, çit turuncu aylarla dolu. Yanımıza gel-

sene, diye aşağıdaki Nike'ye sesleniyor abim, Nike yanımıza geliyor, telefonla konuşurken kopardıklarını da yanında getiriyor, bataklık otu, civanperçemi, devedikeni, yabani bitkilerden bir çayır buketi. Buketi Mimi'nin sandalyesinin yanına, çimenlerin üzerine bırakıyor, geceliğini düzeltip saçlarını topluyor, abimin ona uzattığı çakmağı görmezden gelip sigarasıyla fenere doğru eğiliyor, ateş yalazlanınca korkup bir kuş gibi başını eğiyor. Tarlanın üstünde, gökyüzünde mercan kırmızısı kor gibi bir çizgi var, gökyüzü siyaha dönüyor. Eşekarıları karanlıkta vızır vızır fenerlere doğru uçuyorlar, ötelerden biçerdöverlerin sesi duyuluyor, Arild'i huzursuz eden, uyaran bir ses. Neye ihtiyacımız var ve nelerden vazgeçebiliriz. Birer uyduyuz, diye düşünüyorum, her birimiz kendi güneşimizin etrafında dönüyoruz. Benim güneşim Ann. Otis ve Ann.

Size yakaladığımı göstereyim, diyor Mimi.

Ayağa kalkıp hep birlikte odunluğa gidiyoruz. Çok geniş değil, bu yüzden Mimi dışarıya bir sürü çivi çakıp eşyaları çivilere asmış, tırmıklar, dirgenler, makaralar, tekerlekler, bahçe makasları; odunluğun masalsı bir tarafı var, geceleyin bir tür totem yeri gibi görünüyor. Abim hemen arkamda duruyor. Mimi'nin çalışmalarıyla ilgilenmediğini biliyorum. Mimi'ye Nike'nin çizimleriyle ilgili fikrini sormak ve Mimi'nin çalışmalarını umursamamak kabalık, bunu ona nasıl belli edebilirim bilmiyorum, bir yolu olmadığını düşünüyorum.

Mimi yakaladığı sanki bir canlıymış gibi odunluğun kapısını kilitlemiş. Sanki elinden kaçabilirmiş gibi. Anahtar kapının yanındaki bir çiviye asılı, tiyatrolarda kullanılan bir anahtar kadar büyük. Anahtarı havaya kaldırıp bize gösteriyor, sonra kilidi açıyor, ışığı yakıp kenara çekiliyor.

Tuvali bir sandalyeye yerleştirip etrafındaki her şeyi kaldırmış.

Tavandan sarkan lamba zayıf, içerisi neredeyse hiçbir şey göremeyeceğimiz kadar loş. Gelgit tuvale küçük bir beden yapıştırmış, tuvale kazımış; küçük bir bedene benzeyen bir şey, dört kısa uzuv, ensiz bir kafa. Sadece bir taslak, bir kontur, her şey olabilir.

Mimi, sadece bir gölge, diyor.

Abim şaşkınlıkla bakıp, neyin gölgesi, diyor. Hiçbir şey anlamıyor. Mimi'nin tekniğinden haberi yok.

Besbelli bir timsah, diyor Nike. Yani bana sorarsanız yavru timsah derim, apaçık ortada.

Tanrım, diyor Arild rahatlayarak. Domuz sanmıştım.

Ne domuz ne de yavru timsah, diyor Mimi. Beni dürtüyor.

Omuz silkiyorum.

Mimi dilini şaklatıp başını iki yana sallıyor.

Biraz düşünürsen belki aklına bir şey gelir, diyor.

Gece yarısı evden radyoyu getirip masanın üzerine koyuyor, denizlerde hava durumunu açıyor. Bira kalmadı, Arild ve abim su gibi beyaz şarap içiyor, Nike bir şey içmiyor. Spikerin sesini dinliyoruz, uykulu, yatıştırıcı tınısını, denizle ilgili bir ninni, sanki denizler kâğıttan yapılmış gibi, sanki kontrol edilebilir, tasarlanmış şeyler gibi –

Alçak basınç 1103 Aland Adaları, yavaş yavaş güneydoğuya hareket ediyor, sırt 1010 Güney Baltık Denizi, güneydoğuya dönüyor, yüksek basınç 1021 İngiltere, biraz değişken, kama 1018 Shetland hafifliyor. İzlanda alçak basınç cephesi 1015 Hebridler, yavaş yavaş güneydoğuya dönüyor. Dogger, hafif rüzgârlı. Fischer, batıya yöneliyor, Skagerrak Denizi 1 metre, Belte ve Sund kuzeyden kuzeybatıya üç ila dörde düşüyor. Nike topuklu ayakkabılarını çıkarıp başını abimin kucağına koyuyor, uykulu bir sesle spikeri taklit ediyor.

Kuzey kuzey doooğu, doooğu, kuzey.

Arild elini dizime koyuyor, ben elimi elinin üzerine koyamıyorum, o da elini geri çekiyor, ardında kısa süren, nemli bir sıcaklık bırakıyor. Ann bu sabah bana koordinatlarını gönderdi, önce tereddüt ettim, sonra baktım, şimdi gece mavisi denizde küçücük bir nokta, yola çıkmış.

Deniz hava durumunu dinlerken, diyor Mimi, içim uzaklara gitme isteğiyle dolup taşıyor.

Ağustos başında, akşamları işten çıktıktan sonra, Arild'in çoktan tırpanladığı, şimdiyse sürdüğü tarlaların önünden birkaç kez geçiyorum. Bisikletimi hendeğin kenarına bırakıp tarladan geçerek ona doğru yürüyorum, durup ben yanına gelene kadar bekliyor, traktörün kapısını araba kapısıymış gibi açıyor. Binip açılır kapanır koltuğa oturuyorum, *Shell*'den iki bira getirdim, içerisi çok sıcak ve daracık, ayaklarımı koltuğa çekiyorum, biraları açıp birini Arild'e uzatıyorum. Pulluk tozlu toprakta debeleniyor, arkamızda dumanlı bir bulut yükselip güneşi kapatıyor. Tek bir martı bile yok, bendin üstünde varış noktası belirsiz bir koyun zinciri. Motor çok gürültülü, birbirimizle konuşamıyoruz, zaten Arild'e anlatmak istediğim bir şey de yok, sormak istediğim çok az şey var. Ter kokuyor, mavi tişörtü tozdan griye dönmüş, yüzü kirli, saçlarında samanlar var. Teni saç çizgisinin altında, bronzlaşmış boynundan, bronzlaşmış kollarından daha açık renkli, kırılgan ve ürkek görünüyor. Ona yaslanabilirdim, yaslanmak isterdim ama yaslanmıyorum. Bazı akşamlar Onno arabasıyla önümüzden geçiyor. Tarlanın önünden hendeğe kadar gidip geri dönüyor, duruyor, farlarını tarlaya çevirip arabadan iniyor, karık açışımızı izliyor. İkimiz de el sallıyoruz, Onno da bize el sallıyor, Arild'le bir-

likte traktörde oturmamda hiçbir sorun yokmuş gibi görünüyor. Yolun kenarında Onno'nun silüeti, biçilmiş tarlaların önünde bir gölge. Yol bir nehir, Onno gemi kaptanı.

Arild, arazi onun, diye bağırarak motorun gürültüsünü bastırıyor. Her şey onun. Ben sürüyorum ama arazi onun ve onun atalarının, her zaman da öyle oldu.

Üç tur atışına eşlik ediyorum, nadiren biraz daha fazlasına. Biralarımız bitince duruyor, traktörden iniyorum.

İyi geceler, diyorum. Çok çalışma.

Tamam, diyor. Bakalım.

Hiç biraz daha kal demiyor, ben de hiç biraz daha kalayım mı diye sormuyorum. Bisikletimi yola çıkarıyorum, Onno'yla tokalaşıp yoluma devam ediyorum.

Ay büyüyor, dolunay oluyor, tekrar küçülüp kayboluyor. Amke'nin doğum günü. Mimi onunla gitmemi istiyor, insan içine karışmam gerektiğini düşünüyor.

Bütün yaz insan içindeydim, diyorum ama Mimi, yaz artık bitiyor, diyor, sonra sonbahar, sonra kış gelecek. *Shell* kapanacak. Bir şeyler değişecek. Daha kalacak mısın yoksa gidecek misin?

Cevap vermek yerine boş ellerimi gösteriyorum, parmaklarımı açıyorum.

Mimi iç geçiriyor. İyi. Bekleyip göreceğiz. Her zamanki gibi. Eğer kalırsan hayatında hiç olmadığın kadar yalnız kalacaksın. Hayal edemeyeceğin kadar yalnız. Birbirimize muhtaç olacağız.

Ellerini omzuma koyup beni hafifçe sarsıyor. Her yer sessiz olacak, diyor. Sessizlik bazılarını uysallaştırır, bazılarına kafayı yedirir. Zor olacak. İnan bana.

Mimi, diyorum. Sana inanıyorum. Zaten burada ilk kışımı geçirdim bile.

Amke seksen ikinci yaşına giriyor. Evde kutlayacak. Mimi ve Arild ona engel olmaya çalıştılar, doğum gününü otelde kutlamasını istediler, bir oda kiralamak, yemek sipariş etmek, böylece meseleyi halletmek istediler ama Amke baskın çıktı. Bunun kendisinin doğum günü olduğunu, bu yüzden de ne isterse yapabileceğini söyledi.

Doğum günü sabah on birde başlıyor. Bir sürü misafir geliyor – papaz, belediye meclisi üyesi, cankurtaranlar, çiftçiler. Çay ve dolgulu, tereyağlı kek var, öğlen çorba, öğleden sonra çay ve konyak, akşam bira, esmer ekmek ve yengeç, Amke'nin yengeçleri nereden bulduğunu kimse bilmiyor.

Mimi, ne zaman istersen gel, diyor. Misafir olarak gel. Bulaşıkları yıkamak için gelme.

Akşamüstüne kadar çalışıyorum, sonra abimi barda yalnız bırakıyorum. Mimi haklı. Yaz bitti, ayın devresini tamamlayışı soğuğu beraberinde getirdi, kasabada çok daha az turist var, farklı turistler, durup bekleyen, önümüzden geçip giden, uzun uzun bakan, kendi aralarında konuşup sonunda yürümeye devam eden insanlar. Arabalarını rıhtıma çekip motor çalışırken içinde yarım saat oturan, uzaktan *Shell*'e bakan, sonra ayaklarını frenden çekip yollarına devam eden insanlar. Bu insanlar abimi deli ediyor. Pastanın sadece dörtte birini satabiliyoruz. Çoğu zaman yapacak hiçbir işimiz olmuyor. Abimin Nike'yle ilgili hiç değişmeyen monologları için bolca zamanı var, ben de ondan kaçıyorum. Kitabımı alıp pencere kenarındaki masalardan birine oturuyorum. Dışarıda kalan birkaç tekne sudan çıkarılıyor, römorklara çekilip

götürülüyor. Abim yanıma oturuyor, kitabı kaldırıp yüzümü kapatıyorum.

Abim, *Yalnızlığın On Bir Hali*, diyor.

Evet, Richard Yates, diyorum.

Saat dört olmak üzere, diyorum. Dörtte gideceğim.

Abim, dört buçukta burada yirmi kişi olabilir, diyor.

Bunun mümkün olmadığını o da benim kadar biliyor.

Belki de kapatmamız gerek, diyor.

Evet, diyorum. Belki de.

Nereye gidiyorsun?

Amke ile Onno'ya.

Abim kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzüyor.

Kitabı bırakıp ayağa kalkıyorum, önlüğümü çıkarıp kadehlerin üstündeki aynada saçlarımı düzeltiyorum. Mimi'nin annesinin doğum gününe gittiğim için kendimi çocuk gibi hissediyorum. Abim pantolon cebinden cep telefonunu çıkarıyor, açıp tekrar kapatıyor. Mesaj yok.

Kibirli insanlar, diyor.

Sen de öylesin, diyorum.

Evet, diyor, ama ben belki giderim. Belki Nike'yle dünya seyahatine çıkarım.

Nike'yle hiç sahile gittin mi, diyorum. Hiç birlikte yemeğe çıktınız mı? Sinemaya gittiniz mi? Bunlarla başla istersen.

Abim dik dik yüzüme bakıyor, bir şey demiyor. Tıraşsız, yanakları çöküк, işi bitmiş.

Ayrıca dünya seyahati için çok geç, diyorum.

Öyle mi, diyor. Çok mu geç?

Amke'nin evinin önüne bir sürü araba park etmiş. Arild'in arabası da burada. Bisikletimi garajın yanına bırakıyorum. Mimi açık

kapıda bekliyor, üstünde mürdüm rengi, dize kadar inen, beli kuşaklı bir elbise, boynunda kalın bir kehribar kolyesi var, altın rengi kehribarlar koynunda bir düşesin mücevheri gibi duruyor, ellerini çırpıp uzaktan bana sesleniyor.

İçeri gel! Gelmene çok sevindim.

Amke saçlarını sıkıca örüp başının etrafına dolamış. Gözleri bugün Arild'inkilerden bile daha küçük, tavrı denetimli ve mesafeli. Masada benim için bir yer ayırmış – Arild'in yanında, masaya küçük bir kart koymuş, üstünde ikimizin de ismi yazılı, isimlerin etrafına narin kiraz çiçekleri çizilmiş; bu kiraz çiçekleri Amke'nin başının altından çıktı, diyor Mimi, benimle bir ilgisi yok.

Arild kenara çekilip hafifçe ayağa kalkıyor, bu masa düzeninden memnunsa gayet iyi gizliyor. Üstünde siyah bir takım var, içinde fiyakalı bir damat gibi görünüyor, takım elbise onu utandırıyor, nihayetinde beni de. Onno karşımızda oturuyor. Arild'den çok daha sıcakkanlı, onunla kıyaslandığında düpedüz içten, uysal biri. Sol kulağında işitme cihazı var, sık sık ona dokunup cihazın küçük düğmesini çeviriyor, her şey çok fazla geldiğinde cihazı kapattığından şüpheleniyorum.

Kocaman, sıcak elini masanın üzerinden bana uzatıyor.

Mimi'nin arkadaşı da gelmiş, güzel.

Arild açıklayıcı bir sesle, daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı, diyor. Mimi'nin arkadaşı yani, sıra dışı bir şey, bizim ailede kimsenin doğru düzgün dostluk kurmuşluğu yoktur.

Onno onaylayarak gülümsüyor, onun da asıl söylemek istediği tam olarak buymuş gibi. Arild haklıymış gibi. Bana bir kadeh konyak dolduruyor, kendine de dolduruyor, kadehini kaldırıp bize göz kırpıyor. Onno'nun Mimi ile Arild'i gençken her cuma ve cumartesi sabah iki buçukta diskotekten aldığını biliyorum. Bana Mimi anlattı, birileri onu yandan dürtüp, babanız burada, diyormuş,

Mimi etrafına bakınıyormuş, Onno dans pistinin kenarında duruyormuş, hafif kambur, elleri temiz tulumunun ceplerinde, gülümsüyormuş. Onları eve götürüp buna değdi diyormuş. Eve varınca hemen yatıyor, iki saat sonra domuzları beslemek için kalkıyormuş.

Arild, konyağı içmek zorunda değilsin, diyor.

Biliyorum, diyorum.

Aç mısın?

Evet.

Tabağı bol bol yengeçle dolduruyor, tereyağını, ekmek sepetini, karabiber değirmenini ve tuzu bana doğru itiyor.

Teşekkürler, diyorum. Özür dilerim. Biraz yorgunum.

Ben de, diyor. Özür dilemene gerek yok. Çalıştın.

Sen de.

Evet. Henüz enerjim tükenmedi. Aslında yine gitmek istiyorum.

Yakında gidebilecekmiş gibi durmuyor. Durmadan kapı çalıyor, insanlar gelip gidiyor, çay partisi düzenleyenler, koro üyesi kadınlar, Amke ve Onno'nun hayatları boyunca Şükran Günü'nü, harman festivalini, yeni yılı, Hamsin Yortusu nu, Paskalya'yı birlikte kutladıkları çiftçilerin aileleri. Amke Mimi ile Arild'e durmadan talimat veriyor, ikisinin de yapacak işleri var. Mimi'nin pragmatik kararlılığını, Arild'in pragmatik inatçılığını nereden aldığını fark etmek çok kolay. Amke Mimi'den büyük teyzelere arabalarına kadar eşlik etmesini, Arild'den mahzene inip bira ve konyak getirmesini, Mimi'den sofrayı toplamasını, yeni örtü sermesini, tereyağlı keki kaldırmasını, limonlu turtayı masaya getirmesini, limonlu turtayı kan portakalı ve kremayla süslemesini istiyor; kan portakalları kremanın beyazının üzerinde inanılmaz bir canlılıkla parlıyorlar. Mimi'nin kirli bulaşıkları elde yıkamasını istiyor,

bulaşık makinesi olmasına rağmen, tabakların altın yaldızlı kenarları bulaşık makinesinde soyuluyor, yapacak bir şey yok.

Sana demiştim, diyor Mimi. Yerinden kalkma. Her şeyi izle ve oturduğun yerden sakın kalkma.

Kan portakallarını işaret edip, neredeyse müstehcen, sence de öyle değil mi, diyor.

Sandalyemin yanında duruyor, bir an için sandalyemin arkalığına yaslanıyor, sonra yine gidiyor, geride sıcaklığı kalıyor, pamuk ve çamaşır kolası kokusu kalıyor, rüzgârda kuruyan çamaşırların kokusu.

Yerimden kalkmıyorum. Onno ile ben oturduğumuz yerden birbirimize gülümsüyoruz. İki elini masaya, tabağının iki yanına koyup öne eğiliyor, bu yıl hayatımda hiç olmadığı kadar az yağmur yağdı, diyor.

Ama şimdiden biraz yağdı, diyorum.

Onno, o bir şey değil, diyor. Aslında hiç yağmadı. Hiç. Yağmurun kumda küçük delikler açışını hatırlıyor musun? Yağmur yağınca bir tarlanın nasıl koktuğunu.

Yağmur yağınca şehirdeki yolların nasıl koktuğunu hatırlıyorum. Asfalt. Toz. Ihlamur çiçeği.

Başını iki yana sallıyor. Bir sürü tarlama yağmur yağdı. Yine de o kokunun tam olarak nasıl bir şey olduğunu artık hatırlamıyorum, onu kaybettim. O kokuyu alsam hemen tanırdım, oysa kaybettim.

Konyak kadehini kendinden epey uzağa itiyor, ansızın, duydum, sansar kapanı kurmuşsun, diyor.

Arild kurdu, evet.

Tekrarlıyor – Arild kurdu. Ama Arild kapan kuran biri değil ki. Bir kapanı var ama bu aynı şey değil. Sana yeterince uzağa bırakılmazsa sansarın geri geleceğini söyledi mi?

Sansarı bir yere götüreceğini söylemedi. Onu katledeceğini söyledi.

Arild öyle mi dedi?

İkimiz de kendimizi tutamayıp gülüyoruz, tuhaf ve fesat bir gülüş bu. Onno konyak kadehini tekrar kendine çekip kaldırıyor, bir gözünü kapatıp içine bakıyor.

O zaman daha tuzağa düşmedi.

Hayır, diyorum. Henüz düşmedi.

Belki tam şu anda düşüyordur.

Sanki kapanın dört kilometre ötedeki sessiz bahçemde, sundurmanın altında kapandığını duyabilecekmişiz gibi ikimiz de kulak kabartıyoruz.

Geçenlerde tuzağa bir karatavuk düştü, diyorum. İlk kurduğumuzda da şişman bir kedi.

Öyledir, diyor Onno. Yakalamak istediğin şeyi çok nadiren yakalarsın. Bazen bambaşka bir şey yakalarsın. O zaman onunla ne yapabileceğine bakman lazım.

Zaten sansarın gittiğini düşünüyorum, diyorum. Artık evde değil. Birkaç haftadır geceleri gürültü yapmıyor, her yer sessiz.

Onno beni düşünceli düşünceli süzüyor.

İyi, diyor.

Sonra ayağa kalkıp, sanırım uzanmam lazım, diyor. On beş dakika kadar. Biraz kestirip hemen geleceğim. Kusura bakma.

Arild'in mahzen merdiveninde bıraktığı sepetten bir bira alıp kanepeye oturuyorum. Mimi'nin anne babasının evi sıcak ve aydınlık, desenler ve renklerle dolu, her şey yerli yerinde. Beyaz çinili bir soba, hemen dibinde ahşap bir koltuk var, koltuğun üstünde işlemeli, kalın minderler. Pencerelerde cam toplar asılı, üstlerine bent ve gökyüzü yansıyor. Fildişi renginde perdeler. Yemek

masasının üstünde Mimi'nin tablolarından biri; büyük olanlardan, üçe iki metre, yağlı boya bir tablo. Etine dolgun çıplak bir kadın denizde yüzüyor, altında, derinlerde gemi enkazları, batık şehirler, yüzücü bir kadeh kırmızı şarabı havada tutuyor, bir balık sol ayağına dişlerini geçirmiş, su şişe yeşili, kadının vücudu köşeli, su göğüslerini yüzeyde tutuyor, edep yeri kapalı ama belirgin. Amke ve Onno'nun böyle bir resmi yemek masalarının üstüne asmış olmaları şaşırtıcı. Amke odalarda dolanıyor, bu tablonun önünden geçip duruyor, tablo ona ait, aynı zamanda kendini de gösteriyor. Amke kendini misafirlerine adıyor, yemek odasına çıkan kemerli koridor gürültülü ve hareketli, Amke herkese kesin olarak bir zaman biçmiş. Nike'nin yanında çalıştığı lokantacı kadını, plaj gişesindeki kadını, liman şefini tanıyorum, üçü de soğuk ve meraklı bakışlarla beni inceliyorlar, ben de fark etmemiş gibi yapıyorum. Pencereden dışarı bakıyorum, Arild dışarıda, altında tavukların tozu toprağı eşelediği ağın yanında durmuş, sigara içiyor. Elini ensesine koyuyor. Çapayla sigarayı söndürüyor, izmariti alıp arkasına dönüyor, çünkü bakışlarımı hissediyor.

Mimi, bir gelebilir misin, diyor. Babam pek iyi değil.

Bir el işaretiyle beni koridorun yanındaki dar bir odaya çağırıyor. Onno bir şezlongda yatıyor. Gayet normal görünüyor.

Mimi üstüne doğru eğiliyor.

Uyuşma var mı, diyor. Baş dönmesi. Baba.

Sol kolum uyuştu, diyor Onno nazikçe. Ya da üstünde bin tane karınca geziniyor. İkisinin arasında bir şey. Oturunca başım dönüyor.

Mimi bana bakıyor. Ne yapmalıyız? Kulağa nasıl geliyor?

Pek iyi gelmiyor, diyorum.

Annem kasten yaptığını söyleyecek, diyor.

Kuşağını sertçe çekiştirip ellerini kalçasına koyuyor. Neyse. Sen burada kal. Ben hemen geleceğim.

Şezlongun kenarına oturuyorum, Onno durum çok doğalmış gibi bana bakıp kibarca başını sallıyor, ben de aynı şekilde başımı sallıyorum. Duvarda, pencere kenarındaki masanın üzerinde bir sürü saat asılı, tiktakları abimin evindekilerden farklı olarak dakik ve rahatlatıcı. Met ve cezir için bir saat var, böyle bir saat olduğunu bilmiyordum.

Onno, gelgit saati, diyor. Metcezirler için.

Su şimdi yükseliyor, iki saat içinde en yüksek seviyesine ulaşacak, sonra tekrar geri çekilecek. Çok güzel bir saat.

Şu an iyi misin, diyorum.

Evet, diyor Onno. Şu an, evet.

Amke dar odaya girmeyi, Onno'yla konuşmayı reddediyor. Mimi'nin tahmin ettiği gibi bunu kasten yaptığını düşünüyor. Ona göre Onno bunu partisini mahvetmek, pasif bir şekilde de olsa ilgi odağı olmak için yapıyor, hayatı boyunca hep öyle yapmış, hiç değişmemiş. Onunla bunun hakkında konuşmak istemiyor, evin önüne bir ambulans gelmesini hiç istemiyor, hele de doğum gününde.

Arild, Onno'yu hastaneye götüreceğim, diyor. Amke ne derse desin.

Onno'nun buna bir itirazı yok gibi, karısının doğum gününde oğlu tarafından hastaneye götürülmeyi iyi bir ihtimal olarak görüyor sanki. Doğrulup sırtını dikleştiriyor, ellerini havaya kaldırıp sağ eliyle sol avucuna bastırıyor.

Sol yanım uyuştu. Aslında sol yanımın tamamı.

Mimi babasının önünde diz çöküyor, çekecekle ayakkabılarını giymesine yardım ediyor.

Baba, diyor. Saçmalama.

Arild o sırada ceketini çıkarıp ahırda giydiği montu giymiş. Odanın kapısında durmuş, Mimi'nin Onno'nun ayakkabı bağcıklarına çift ilmek atıp bağcıkları sıkmasını bekliyor.

Geliyor musun, diyor.

Ben mi? diyorum.

Gelsen güzel olurdu, diyor.

Bence de, diyor Onno.

Mimi ayağa kalkıyor, dizleri çatırdıyor. Başını geriye atıp Onno'nun saatlerine bakıyor, duvara astığı fotoğraflara, atalarının, ailesinin fotoğraflarına, derin bir nefes alıyor. Muhtemelen böyle hayal etmemişti, bu kadarı ona fazla geldi. Kolyesini çekiştiriyor, taşlar birbirine çarpıp tıkırdıyor.

Tamam, diyor. Bisikletini yarın da alabilirsin. Ben garaja çekerim. Hadi gidin.

Onno'yu ortamıza alıyoruz, onunla birlikte Arild'in arabasına doğru yavaşça yürüyoruz. Doğum günü partisine gelen herkesin gözü bizim üzerimizde, göze batacak kadar değil, yine de açıkça ve sessizce; neden benim de onlarla gittiğimi kimsenin anlamadığı apaçık ortada. Bunun ne anlama geldiğini.

Onno'ya yolcu kapısını açıyorum, arabaya binene kadar bekliyorum, kemerini bağlamasına yardım edip kapıyı dikkatle kapatıyorum.

Arild, arka koltukta şıringalar var, diyor. Domuzlar için. Üstüne oturma diye söylüyorum.

Tanrım, diyorum.

Arka koltuktaki şıringaları, iğneleri, ampulleri kenara itiyorum, sonra biniyorum. Avludan ayrılıyoruz, dönüp arkamıza bakmıyoruz bile.

Siyah tarlaların üzerinde akşam güneşi asılı. Traktörler hendeklerin yanında duruyor, yuvarlak saman balyaları, akşam göğünün karşısında kâğıttan kesilmiş silüetler gibi. Rüzgâr türbinleri ağır ağır dönüyor. Arild boğazını temizliyor.

Tamam, diyor. Bu kimin tarlası? Eskiden burada ne yetişirdi baba?

Korktuğu belli. Onno'nun onu anlayabildiğinden, kendinde olduğundan, düzgün konuşabildiğinden emin olmak için ona soru soruyor, hastane yirmi kilometre uzakta, belki ambulans çağırmak daha mantıklı olurdu.

Enno'nun tarlasıydı, diyor Onno sakince. Keten ve arpa yetişirdi. Bence bakımsız. Daha düzenli olabilirdi.

Karıkların içine oturmuş kazları işaret ediyor.

Hafifçe bana doğru dönüp, mısır kazları, diyor. Çok fazlalar.

Bir şeyler çok fazla, bir şeyler çok azdır, diyor. Hep böyle olur.

Arild dikiz aynasına bakıyor, bana bakıyor, aynada bakışlarımı arıyor. Bulunca sıkı sıkı tutuyor. Mimi olsa, bir nesneyi sıkı sıkı tutar gibi, derdi.

Sanki cebine atabileceğin bir şeymiş gibi. Sence de öyle değil mi?

Ee, derdi. Hoşuna gitti mi?

Hastanede Onno'yu felç geçirenleri yatırdıkları koğuşa yatırıyorlar, kelimelerini özenle seçiyorlar, sadece bir gece koğuşta tutmak istiyorlarmış, kontrol için, herhangi bir tehlikeye karşı.

Hint doktor çok genç. Onno'yu neredeyse şefkatle muayene ediyor, içten bir ilgiyle, Onno'nun yaşına, kahverengi lekelerle dolu cildinin güzelliğine, sağlam kemik yapısına, sedef gibi gözlerine, sıcakkanlılığına duyduğu büyük bir hürmetle. Onno'nun, doğum gününde yorgun düştüğünü, yorgunluktan başka bir şey

olmadığını düşünüyor, endişelenmeyin, diyor, onu getirdiğiniz iyi oldu, oğlunun, gelininin ilgilenmesi güzel. Aile en önemli şeydir.

Arild doktoru düzeltmiyor, ben de düzeltmiyorum, Onno'nun da düzeltmek gibi bir derdi yok. Onno tamamen hemşirelerin ve doktorun talimatlarıyla meşgul, parmağıyla burnuna vuruyor, gözleriyle hareketlerini takip ediyor, tek ayağının üzerinde duruyor, her şeyi doğru yapıyor, artık başı dönmüyor, sol tarafı da uyuşuk değil.

Açım, diyor.

Hemşire, içinde nane çayı, ekmek, işlenmiş peynir ve tereyağı olan bir tepsi getiriyor. Onno kanül takılı olan elini kaldırıp, ekmeğe yağ sürebilir misin, diyor, lütfen.

Ekmeğe tereyağı sürüyorum, çayına şeker atıyorum, tepsiyi önüne koyuyorum, kibarca gülümseyip teşekkür ediyor. Arild duvara yaslanıyor. Bizi izliyor, kollarını, onu ilk kez mutfağının sineklikli kapısının önünde gördüğüm akşam olduğu gibi göğsünde kavuşturmuş, hiç mi hiç gülümsemiyor.

Çayını içip ekmeğini yiyene kadar Onno'nun yanında kalıyoruz. Arild, Mimi'yi arayıp, her şey yolunda, diyor, ama yine de bu gece burada kalacak, eve ancak sabah dönebilecek.

Onno konuşmayı dikkatle dinliyor. Çok selam söyle, diyor. Mimi'ye ilet, herkese selam söylesin.

Başıyla Arild'i işaret edip bana, Arild'in dişleri pek iyi değil, diyor. Kötü genler. Onca tarım ilacı, domuzlar için onca zımbırtı. Dişlerinde sorun var, dikkat etmeniz gerek.

Baba, diyor Arild. Ama yani.

Onno, ama bilmesi gerek, diyor. Birinin ona söylemesi gerek. Sen söylemezsen ben söylemek zorunda kalırım.

İşitme cihazını kulağından çıkarıyor, sırtüstü uzanıp ellerini karnının üzerinde kavuşturuyor, kendisiyle barışıkmış gibi bir izlenim bırakıyor. Pencerelerin önündeki ağaçlarda küçük kargalar toplanıyor, parıldayan kanatlarını açıp dengede duruyorlar, tüyleri gitgide çöken akşam karanlığında havada uçuşuyor. Arild babasının üzerine eğiliyor, omzuna dokunuyor. O halde gidelim.

Köye geri dönüyoruz ama sanki bambaşka bir yerden gelip bambaşka bir yere gidiyormuşuz gibi. Arild bent kıyısındaki yoldan geçiyor, koyunlar karanlıkta far ışığıyla boyanıp aybuzağıları gibi parıldıyorlar; beyaz, çıplak; bir anlam ifade ediyorlar, evrensel barışa dair. Ufukta solgun bir şimşek çakıyor, gökyüzü kurşun ve gümüş rengi, dünyanın sırtı gibi bir şeyin üzerinde sessizce ilerliyoruz. Arild sigara içiyor. Elinden sigarayı alıp bir nefes çekiyorum, sonra ona geri veriyorum.

Nihayet bir şey söylüyor, evin boş mu, diyor.

Evet, boş.

Yani bir misafir, herhangi biri var mı?

Hayır, kimse yok.

Öyleyse gelmek isterim.

Güzel.

Bir süre hiçbir şey demiyoruz.

Kalbim güm güm atıyor.

Sonra, domuzlarını yalnız bırakabiliyor musun, diyorum. Bin domuzu.

Bazen hayat o kadar uzun bir süre dümdüz ilerler ki rotan değiştiğinde kimse fark etmez, diyor Arild.

Bin değil dokuz yüz yedi, diyor. Bu arada evet, onları bir gece-

liğine yalnız bırakabilirim. Domuzların farklı bir zaman algısı var. Muhtemelen hiç yok.

Hint doktoru iki hafta sonra tekrar görüyorum, akşam erken bir saatte, patoloji bölümünün soğuk odalarının önünde, koridorda. Beni hatırlıyor. Kayınpederiniz nasıl, diyor, kayınpederim iyi, diyorum, sahiden de kutlama telaşındanmış, onca misafir, gerginlik, başını sallayıp gülümsüyor, kayınpederiniz dayanıklı, diyor, yüz yıl yaşayacak, güçlü biri.

Kayınpederiniz ağaç gibi, diyor.

Bu hastanede çok fazla personel yok gibi, öyle mi, diyorum.

Çok fazla değil, diyor, evet. Burası ücra bir yer, kışlar uzun ve karanlık, burada çalışmak isteyen çok az insan var.

Evinizden ne kadar uzaktasınız, diyorum. Nerelisiniz?

Kalkütalıyım, diyor.

Yan yana duruyoruz, nefes alıyoruz, yutkunduğunu duyuyorum, tavandaki neon lambaların çıtırdadığını duyuyorum, böcek kanadından geliyormuş gibi bir vızıltı, üstümüzdeki borularda akan suyun sesini duyuyorum, kanımın şarkısını duyuyorum.

Hazır mısınız, diyor.

Hazırım, diyorum.

Büyük kapıyı itiyor, ışığı yakıp önden odaya giriyor, olabildiğince yakınında, arkasındayım, sol taraftaki büyük çekmecelerin yanından ilerliyor, numaraları mırıldanıyor, her bir çekmeceye hafifçe vuruyor, sonra duruyor, daha fazla beklemiyor, çekmeceyi sonuna kadar çekip gömme dolaptan çıkarıyor ve sedyede yatan kişinin üstündeki çarşafı yana çekiyor.

Nike sırtüstü yatıyor, kolları uzatılmış, avuç içleri yukarıya bakıyor, açık ve yumuşak. Kolları zarar görmemiş, yalnızca bileklerinde muhtemelen iplerden kaynaklanan mor izler var. Tırnakları kırılmış. Vücudundaki dış yaralanmalar onu ezen aracın tabanından kaynaklanıyor, aracın tabanı karnını ve göğsünü yarmış, göğüs kafesini parçalamış ama büyük ihtimalle o sırada hayatta değilmiş, boğularak ölmüş, otopsiye göre ölüm saati akşam yedi ile dokuz arasında. Abim onu karavanların önündeki caddede bulmuş, bulunduğunda öleli en az iki saat olmuş. Abim arabadan indiğinde çevresindeki bataklık kunduzları etrafa kaçışmış. Yüzü hasarsız. Makyajsız, solgun ve güzel, gözleri kapalı, kirpikleri sarı ve gür, dişsiz ağzı çökük, dar, bir rönesans yüzü, saçları düz ve tuhaf bir şekilde ıslak, Nike'nin çıplak omuzlarına dökülüyorlar, saçlarında küçük küçük bir şeyler var gibi, muhtemelen cam kırıkları, ufacık, parlak aynalar. Fosfor, bir deniz parıltısı.

Bu o mu, diyor Hint doktor.

Evet, diyorum, o.

Üst kattaki hastane ofisinde, cinayet masasından bir memur pencere kenarındaki kaloriferin yanında oturuyor, içeri girdiğimizde ayağa kalkıp bana kibarca elini uzatıyor. Hint doktor kahve makinesini çalıştırıp masaya iki bardak koyuyor, bana sandalyesini gösterip bizi yalnız bırakıyor. Polis memuru benim yaşımda, yorgun, eminim başka bir yerde olmayı benim kadar o da istiyor. İkimiz de kahve makinesine bakıyoruz, demlik dolana kadar bekliyoruz, bardaklara kahve dolduruyor, krema ve şeker ister miyim diye soran bir yüzle bana bakıyor, ikisini de istemiyorum, ben de kullanmıyorum, diyor, kömür karası olmadıktan sonra asla kahve içmem.

Nike'yi abim bulmuş, polisi ve ambulansı aramış. Nike'nin yanında hiçbir belge yokmuş, yanında hiçbir şey yokmuş, yakınları ya da haber verilebilecek bir ailesi de, yalnızca abim var, o da asfaltta yatan bu parçalanmış insanın Nike olduğuna ve onu ezenin kendisi olmadığına yemin etmiş. En azından arabasında böyle bir kaza izi yokmuş. Abimin saat yedi ile dokuz arasında başka bir yerde olduğuna dair bir delil de yokmuş. Ayrıca Nike'yi teşhis edecek biri de bulunamamış, *Çapa*'yı işleten kadın yapamayacağını söylemiş, keza mekânın gediklileri de.

Biliyor muydunuz, diyor polis, karavanlarda yaşayanların hiçbir şeyden haberi yokmuş. Kız karavanlarının önünde ezilmiş, onlar hiçbir şey görmemişler. Hiçbir şey duymamışlar.

Karavanlarda yaşayanları tanımıyorum, diyorum.

Ama genç kadını tanıyordunuz, diyor.

Pek değil, diyorum.

Karavanlarda ne yapıyordu?

Doğruluyorum, avuç içlerimi kot pantolonuma siliyorum, aynı şekilde ellerimin tersini de.

Kart oynadıklarını düşünüyorum, diyorum. Öyle değil mi? Siz ne düşünüyorsunuz?

Kart oynuyorlardı, diye tekrarlıyor, düşünceli ve kibar, bakışlarını arkamdaki duvarda bir noktaya öyle bir sabitliyor ki dönüp bakmamak için kendimi tutmak zorunda kalıyorum.

Sonra, sizin olay ânında nerede olduğunuza dair bir deliliniz var herhalde, diyor.

Çalışıyordum, diyorum. Abimin barında çalışıyordum, ona kadar, sonra kapatıp eve gittim.

Tanık, diyor.

Dokuz buçuğa kadar bir sürü, diyorum. Müşteriler, tezgâhta oturan insanlar. Dokuz buçuktan sonra yok.

Anladım.

Esniyor, hafifçe gülümsüyor, bazı insanların günlerini ne biçim nesnelerle geçirdiğine şaşıyormuş gibi doktorun stetoskobunu, kalemlerini, bilgisayar faresini masanın üzerinde bir ileri bir geri itip duruyor. Kabalık sayılacak kadar dikkatle, bilgisayarın yanında duran fotoğrafa bakıyor, fotoğrafta Hint doktor ailesiyle birlikte, buradaki, penceredeki gibi olmadığı çok belli olan bir manzaranın önünde.

Siz değildiniz, diyor, bundan eminim.

Emin misiniz, diyorum.

Üstdudağını yukarı kaldırıp bir an için dişlerini gösteriyor, dikkatli olun, diyor.

Bir süre daha abinizle ilgilenmem gerekecek, diyor. Onun dışında birkaç kişiyle daha, örneğin komşunuzla ama abinizle ilgileneceğim kesin. Ne de olsa siz çalışırken şans bu ya dükkânda değildi. Şans bu ya, yedi ile dokuz arasında kahve makinesinin başındaki patron koltuğunda da değildi.

Nefes alıyorum. Hayır, diyorum. Değildi.

Başını sallıyor. Kimdi o, diyor. Nike yani.

Abimin bir arkadaşıydı, diyorum. Garsondu. Sıradan biriydi, sizin benim gibi bir insandı.

Gitmeme izin veriyorlar, Hint doktorla el sıkışıyorum, bir an için orada öylece duruyoruz, eli kuru, son derece rahatlatıcı, ince başparmağı nabzımda duruyor. Zihninde bana, aileme, kocama ve kayınpederime dair bir imge var, büyük bir ailenin, bir soyun parçası olduğumu, hayatımın bizzat kendim hatırlamadığımda başkalarının hatırlayacağı izler bıraktığını sanıyor. Benim zihnimde de ona dair bir imge var. Ailesine, soyuna dair; yine gelip bana dair imgesini düzeltebilirim. Elimi bırakıyor, hastaneden çıkıyorum, kapılar arkamdan kapanıyor.

Dışarıda, otoparkta, Mimi ile abim Mimi'nin arabasında oturuyorlar. Bütün yıl boyunca yağmuru özledim ama hiç şu anda olduğu kadar çok özlememiştim – her şeyi yıkayan, süpürüp götüren, ortadan kaldıran şakır şakır bir yağmur, şiir gibi bir yağmur, merhamet gibi; o zaman Mimi ile abimin yüzü araba camının ardında bulanıklaşıp belirsizleşir, yağmur yüzlerini gizlerdi. Ama yağmıyor ve ben ikisini de görüyorum, yüzlerindeki solgunluğu, çaresizliği, abim sigara içiyor, dumanını açık camdan dışarı üflüyor, bana bakıyorlar, uykusuz ve bitkinler, onlara verecek yeni bir haberim olmadığını gayet iyi biliyorlar.

Arabaya biniyorum, kapıyı kapatıyorum. Şu polisi yukarıda, pencerede görebiliyorum, hareketsiz, aşağıya, bize bakıyor, doğrudan bize.

Mimi bana dönüyor, o muydu, diyor.

Anlamayarak, tabii ki oydu, diyorum. Başka kim olacak?

Abim bana dönmüyor, izmariti pencereden fırlatıp gözyaşlarına boğuluyor, tüm vücudunu sarsan, pençelerini öfkeyle geçirten, kontrolsüz hıçkırıklar, abim kendini koltuğa atıp iki büklüm oluyor. Mimi motoru çalıştırıp gaza basıyor, ağır ağır kalkan bariyeri geçip caddeye dönüyoruz.

Abimin evine gidiyoruz. Mimi girişe doğru ilerleyip duruyor, el frenini çekiyor, iniyoruz. Akşam serin, ilk kez sonbahar gibi, tüm renkler donuk. Oklahoma güllerinden topraksı bir koku yükseliyor, hazirandakinden farklı bir koku, zamanla ağırlaşmış bir şeyle yüklü. Gülleri uzun zamandır budamadığım geliyor aklıma, yabanileşmiş, bakımsız kalmış, Uyuyan Güzel'in çalıları gibi fazla büyümüşler, bu hayatta onları bir daha budamayacağımı biliyorum, bu işi başkasının üstlenmesi gerekecek, belki Mimi yapacak, o üstlenecek. Mimi önden gidiyor, elinde bir sepet var, bir şeyler almış,

anahtarı abimin elinden alıp kapıyı açıyor, ışığı yakıyor, ceketini yirminci yüzyılın başlarından kalma gardıroba asıyor, sepeti mutfak masasına koyup boşaltıyor.

Tavuk almış.

Sebze, patates ve beyaz ekmek.

Abim ve ben masaya oturuyoruz. Ceketlerimizi çıkarmıyoruz. Mimi'nin ellerini lavaboda bir cerrah gibi yıkayışını izliyoruz. Avuç içlerini, elinin tersini, bileklerini, parmaklarını, parmak uçlarını, sonra baştan bir kez daha. Sebzeleri yıkayışını, rendeleyişini, dilimleyişini, maydanozu doğrayışını, soğanı, sarımsağı, parlak kırmızı, harika acı biberleri. Ocağa bir tencere su koyuyor, içine bolca tuz döküyor, tavuğu yıkıyor, büfenin çekmecelerindeki peçete halkalarının, kibrit kutularının arasında keskin bir bıçak arıyor, sonunda bir tane bulup tavuğu ortadan ikiye kesiyor, eklemleri çatırdayarak ayrılıyor, organlarını küçük bir tabağa koyup su kaynayana kadar bekliyor. Butları tencereye atıyor, kereviz, havuç, patates; hareketlerinde garip bir cömertlik, belki de kayıtsızlık var. Pişirdiği ilkel bir çorba. Tarihin başlangıcından kalma bir çorba. Tencerenin üstüne eğiliyor, tahta bir kaşıkla çamaşır leğenini karıştırır gibi karıştırıyor.

Hepimizin sıcak bir şeye ihtiyacı var, diyor. Güç verecek, bir tabak sıcak tavuk çorbasına.

Ben sıcak bir şeye ihtiyacım olduğundan emin değilim. Üşümüyorum. Sıcaklamıyorum da ama gitmek istiyorum.

Abime, ona sen mi çarptın, diyorum.

Abim sanki daha önce hiç karşılaşmamışız, masasında bir yabancı oturuyormuş gibi yüzüme bakıyor. Gözlerinin altındaki gölgeler ebegümeci renginde, dudakları kuru ve beyaz, kenarları köpük köpük.

Kavga etmedik, diyor. Ay sonunda işten ayrılacaktı, ben de

Shell'i kapatacaktım, seyahate çıkacaktık. Benimle seyahate çıkmak istediğini söylemişti. Onu karavanlara götürdüm, her zamanki gibi, biraz uzun sürebileceğini, onu almam için beni arayacağını söyledi. Aramadı. Ben de aramadım; abim susuyor, daha fazla konuşamıyor, sesi titriyor, başının tamamı titriyor.

Ciğeri önceden kızartacağım, diyor Mimi. Kalbi de. Siz sakatat yemezseniz ben yerim.

Abim kolumu tutuyor, derimi sıkıp beni kendine çekiyor, canımı acıtıyor.

Eve geldim, diyor. Buradaydım.

Beni bırakıp etrafı gösteriyor – artık asılı duran kupaların olmadığı, masanın üstündeki rafı, kuzineyi, mutfak dolabını, Nike'nin pencere eşiğindeki tokalarını, çakmağını, Miel-Dore kremini, X-lash maskarasını, garsonluk yaparken kullandığı not defterini, ahududu şekerlerini.

Bekledim, diyor. Aramadı, bir süre sonra tuhafıma gitti, ben aradım ama açmadı, ben de yola çıktım. Karavanlara doğru gittim, yolda yatıyordu. Ona çarpmadım ama az kalsın çarpacaktım. Bir anda belirdi, far ışığında, rüya görüyorum sandım. Kimse yoktu. Bütün karavanlar karanlıktı. Şimdi ne yapacağız, ne olacak, bir fikrin var mı?

Nike'nin, ağzını açtığın anda yalan söylüyorsun deyişi. Kuzinenin olduğu köşede dans edişi, neden hep bu köşede, tozlu örümcek ağlarının, mavi çinilerin önünde. Charles Manson ceketi, nerede o, cep telefonu nerede, nerede, diye soruyorum kendime, Skip-Bo, armonika kutusu, o narin, kırılgan kemikler nereye gitti. O dikkafalılık, huysuzluk.

Böyle birinin defnedilmesiyle kim ilgilenecek, diyor Mimi.

Böyle biri ne demek, diyor abim.

Ailesi olmayan biri, diyor Mimi aldırmadan. Parası ve ailesi

olmayan biri. Kim yapacak? Cenaze törenine, ritüellere kim karar verecek?

Ben yaparım, diyor abim. Ben yapacağım.

Ateş mi toprak mı, diyor Mimi. Yoksa deniz mi? Eh. Deniz olmasa daha iyi herhalde.

Ayağa kalkıyorum, gitmem gerek, diyorum, kusura bakmayın, ikisi de itiraz etmiyor, beni durdurmuyorlar, yanlarında kalmamı rica etmiyorlar. Masada oturuyorlar, çorba tenceresinden duman yükseliyor, yağ, defne yaprağı, sıcak demir kokusu. Mimi ile abimin yüzü masanın üstünde asılı duran lambanın ışığında gölgeli ve örtük. Mimi'nin yüzü örtük, zamanın dışına çıkmış, yaşsız ve ciddi, bir cam kadar düz, Mimi'yi sevdiğimi, onun da bunu bildiğini düşünüyorum. Elimi kaldırıyorum, sonra gidiyorum. Uyuyan köyün içinden yürüyüp, köyden çıkıp nehrin karşısındaki kıvrımlı yoldan evime geri dönüyorum. Anahtar kapının yanındaki midye kabuklarının altında, anahtarı yanıma almak yerine midye kabuklarının altına koymaya ne zaman başladığımı hiç hatırlamıyorum ama bir süredir böyle yapıyorum ve bunun uzun sürmeyeceğini, bu evin kapısını artık kilitlemeyeceğimi, sonunda açık bırakıp gideceğimi hissediyorum. Mutfak sessiz, kimse yok. Otis'in paketini masaya koyuyorum, ceketimi çıkarıyorum, musluktan bir bardak su alıp son üç mumumu yakıyorum. Paketi saklamak istiyordum, saklamaya devam etmek, bir süre daha beklemek istiyordum ama bir şeyler oldu, bir şeyler bitti, suyu içiyorum, ikinci bardağı da, sonra oturup kahverengi ve yumuşak paket kâğıdını yırtıyorum.

Bir ayakkabı kutusu, Otis kapağına, *sevgilim arşivi dağıtmaya çalışıyorum çünkü dünya dağılıyor kullanabileceğin şeyler var birbirimizi kaybetmeyelim diye kullanabileceğimiz şeyler*, yazmış,

kapağı açıyorum. Bana kısa dalga radyo yollamış, Salut 001, Made in UdSSR,* aşağı yukarı benim yaşımdaymış gibi görünüyor. Pilleri de akıl etmiş, kadranda bir parıltı var, Edding kalemle 4625 kHZ üzerine bir işaret koymuş. Anteni çekiyorum, frekans düğmesini dikkatle soldan sağa çeviriyorum. Ud sesi, ziller, çıngıraklar. Köpek havlaması duyuyorum, bir kadın kahkahasının titreyişini duyuyorum, kısık sesler, hüzünlü ve yorgun. Jeneratör uğultusu, belki pazar yerinde bir pazarlık, bir Chet Baker trompeti, uzaklaşan bir tren. 4625 kHz'de bir hışırtı, demir şıngırtısı, bir şey rüzgârda takırdıyor. Belki bir yelkenli. Belki Ann'ın sesi, çok uzaktan geliyor, eski iyi günlerdeki o neşeli sesi, onu duyabiliyorum, sahiden bir çocuk şarkısı söylüyor. Belki de rüya görüyorum, her şeyi rüyamda gördüm, Nike'yi de, onun o çıkık elmacıkkemiklerini de, kart oyununu, kendini savunma gücünü, Ann'ı rüyamda gördüm, Otis'i, suyu rüyamda görüyorum, çocukluğumu, kendimi.

* Sovyetler Birliği nin Almanca kısaltması. (ç.n.)

O zamanlar, sigara fabrikasında, paydos ettikten sonra bir lambanın önünden geçiyordun. Rastgele çalışan bir makine – lamba yeşilse yoluna devam edebiliyordun, kırmızıysa kapıcı kulübesinden çıkıp üstünü arıyordu. Seni götürüyor, çantanı alıyor, içindeki her şeyi masasına döküyordu. Her şeyi karıştırıyordu, ceketine bakıyor, ceketinin astarını yokluyordu. Kadın işçilere dokunması yasaktı ama dokunmak istediği kesindi. Sigara bulursa üstünde sigara bulduğu kişiyi vardiya şefine götürüyordu, işçi de fesih ihbarnamesini alıyordu; kim sigara çalarsa sorgusuz sualsiz şutlanıyordu. Kural buydu.

Ben her gün sigara çalıyordum. O zamanlar tam olarak bir günde içtiğim kadar sigara çalıyordum – bir paket, tek tek değil paket çalıyordum, koridordan çıkarken banttan bir paket alıyor, mavi önlüğümün cebine atıyordum, soyunma odasına gidince de önlük cebinden çantama. Lambanın önünden geçerken kırmızının yanmasını bekliyordum, yansın istiyordum. Adımlarımı yavaşlatıyor, kapıcı lekeli sudokusundan başını kaldırıp kahve fincanını bırakana, ne var diyene kadar lambanın yanında oyalanıyordum. Lamba yeşildi, yeşil kaldı. Çantasını göstermek zorunda kalanlar hep başkaları oldu, bütün o haftalar, aylar boyunca hiç kırmızı ışıkta durdurulmadım.

Kantinde etli yemekler oluyordu, bir tane de etsiz yemek. Alüminyum kâselerde salata, üstüne Fransız sosu. Tetrapaklarda kakao, hiç içmiyordum. İşçilerin ayakkabıları muşambada gıcırdıyordu. Pencerenin önünde birilerinin ilgilendiği, birilerinin suladığı bitkiler vardı, biri onları buduyor, saksılarını değiştiriyor, dökülen yapraklarını süpürüyordu.

Hibiskuslar, nilüfer sarısı, uçuk pembe.

Kendine has bir akustiği vardı, yemek sırasında bekleyen insanların mırıltıları; küçük küçük adımlarla ilerlemenin, tüm bu durumun can sıkıcılığını atlatmak için kibar, anlamsız konuşmalar. Bir tabakla sıraya gir, birinin tabağına yemek doldurmasını bekle. Mutfakta çalışan kadınlar nadiren yüzüne bakarlardı. Kendi içlerine gömülmüş olurlardı, dalgın ya da baygın, gerçekten bir şey duymak istiyor gibi görünmezlerdi, sadece kendilerinden isteneni, yapmaları söyleneni yapıyorlardı. Eriştenin yanına sos lütfen. Çok patates olmasın, mümkünse bezelye istemiyorum. Gri tepsiler, küçücük, dandik kâğıt peçeteler vardı, bazen çatal bıçaklar yamulmuş oluyordu, belli ki birileri yemek yerken öfke nöbeti geçiriyordu. Büyük salona parlak, neredeyse göz kamaştırıcı bir ışık vuruyordu, ışığın alaycı bir yanı vardı. Pencerenin önünde otopark bulunuyordu, arkasında bahçeler, tek katlı müstakil evler, şehrin ilk yüksek binaları.

Çok net hatırlıyorum, bu kantinlerdeki öğle yemeklerinde bir anda yutkunamaz olmuştum. Bu dediğim, taşıma bandının başında çalıştığım fabrikanın kantininde mi yoksa patronlara eşlik ettiğim, patronlarla birlikte öğle yemeği yediğim ikinci fabrikanın kantininde mi olmuştu hatırlamıyorum. İkisi de aynıydı. Masaya oturup yemeye başlıyordum, yemek idare ederdi, ne iyi ne kötüydü, üstüne kafa yormamıştım, çatalı bir şeye batırıp ağzıma götürdüm, çiğnedim, yutacak oldum ama yutamıyordum. Olmuyordu. İmkânsızdı. Nasıl yutulduğunu unutmuştum, yutkunma kasını nasıl kullanacağımı, ağzımdakini mideye nasıl indireceğimi bilmiyordum – yapamaz olmuştum. Denemeye kalkışsam kasın çalışmayacağını, yemeğin boğazımda kalacağını, boğulacağımı biliyordum. Bazen o kritik anda yutkunmayı başarabiliyordum. Ellerimi masanın altına indirip sandalyenin bacaklarını tutuyor,

kendimi kasıp yutkunuyordum, oluyordu ama sonrasında yemek yemeye devam edemiyordum, aynı şeyi tekrar yapamayacağımdan emin oluyordum. Bazen de yutkunmayı başaramıyordum, o zaman kalkmam gerekiyordu, tuvalete gidip tükürüyordum, masaya geri dönüyor, neredeyse dolu olan tabağı kaldırıp, sorun yok, diyordum, bir şeyim yok, iyiyim, teşekkürler. Korkunçtu.

Tarçınlı sakıza sarmıştım, o zamanlar. Sadece büyük pakette satılıyordu, bir kere başladım mı duramıyordum, hepsini arka arkaya ağzıma atıyordum. O sırada ağzım sulanıyordu. Sakızdan tarçın aromasının geldiği an kısa sürüyordu ama kesinlikle karşı konulmazdı.

Otis haklı, ara sıra açık yüzme havuzuna gidiyordum. İlkbaharın ve sonbaharın başlarında, yazları fazla kalabalık oluyordu. Kulvarlara aldırmadan yüzüyordum, belki bir yarım saat kadar. Yanımda hasır mat, bir sepet, güneş kremi, bir şişe su, bir kitap oluyordu. Güneşin altında yüzüstü yatıp uyuyordum. Bir gün akşamüstüne doğru şehrin üstünde, ansızın patlak veren bir fırtına toplandı, beraberinde sağanak yağmuru ve şiddetli şimşekleri de getirdi, insanlar havuzdan alelacele kaçıştılar. Elbisemi giyip soyunma odalarına koştum, fırtınanın geçmesini beklemek istiyordum, fırtınaları seviyordum. Erkekler ve kadınlar için büyük kabinler, bir de üstünü yalnız değiştirebileceğin küçük kabinler bulunuyordu, onların önünden geçtim, son kabinde bir adam vardı, adam daha önce de gözüme çarpmıştı çünkü durmadan atlıyordu. Dalış kulesine çıkıyor, suya zarifçe ve balıklama atlıyor, bazen bir, bazen iki kulvarda yüzüyor, havuzdan çıkıp kuleye tırmanıyor ve yine atlıyordu. Amerikalıya benziyordu. Uzun boylu, sarışın, kaslı, doğal olmayan bir şekilde çekiciydi, kesinlikle soğuk bir tarafı vardı. Bu soyunma kabininin açık kapısında duruyordu, çıplaktı. Elimdekilerle birlikte yanına girdim, sepetim,

matım, elimde sandaletlerimle, beni içeri aldı, kapıyı arkamdan kapatıp kilitledi. Kendim soyundum. Yağmur üstümüzdeki cam tavanı deli gibi dövüyordu. Cam tavan, süt yağmuruna tutulmuş gibi görünüyordu.

Başka adamlar da oldu.

Otis'le sinemada tanıştık. Kışın, unuttuğum bir filmin öğle sonrası gösteriminde, erken saatlerden beri kar yağan bir günde. Öğle sonrası gösterimlerinde, muhtemelen akşam gösterimlerinde de hep bir başına olunan şu eski sinemalardan biriydi; sinemaya yalnız gitmeyi seviyordum. Sinemadaki kadından bir bilet aldım, salonun kapısını açan, biletleri yırtan, filmi oynatan da oydu, her şeyden o sorumluydu. Film başlamadan önce tuvalete gittim, tuvaletin yanındaki bahçe kapısı açıktı. Bahçede bir adamla bir köpek vardı. Bahçe loştu. Kar beyazdı, adam ve köpek siyah. Adamın elinde bir dal, dalın diğer ucu köpeğin ağzında. Dal için savaşıyorlardı. Köpek dalı bıraktı, adam dalı havaya kaldırdı, köpek sıçradı. Köpek bir kurttu.

Filmde binalar ağır çekimde yıkılıyordu. Gri apartmanlar, yıkım güllesi içlerine giriyor, duvarlara çarpıyordu, evler yıkılıp devriliyordu. Moloz dağlarının üstünde toz bulutları. Kül.

Sinemadan çıktığımda akşam olmuştu, adam fuayede oturuyordu. Beni bekliyordu; kurt gitmişti. Sokaklar hâlâ karla kaplı, şehir bizden yanaydı, bir arı sürüsü bizden kaçarak havalandı, bizi özgür bıraktı.

Sihirbaz ve karısıyla tanıştığımda neden korkmadığımı merak ediyorum. Neden onlarla gittiğimi – uyurgezermişim gibi. Bugün aklıma gelen, o gün aklıma gelmeyen her şey. Köleleştirilmiş, işkence görmüş, özgürlüğü elinden alınmış, istismara uğramış

kadınlar, Mimi'nin sözleri, kutulara kapatılmış, yatakların altına itilmiş, ihtiyaç halinde çıkarılıp sonra yeniden kutulara kapatılmış kadınlar, bunlar o gün neden aklıma gelmedi. Ya da aklıma geldi de umursamadım. Sihirbaz bana kapısını açtı, ben de evine girdim. Soğuk çayını içtim, kutusuna uzandım, kutuyu kapattı, sonra açtı, o sırada karısı bizi izledi. Beni ikiye bölmesini dilemiş olmalıyım, yapmadı. Hayata güvendim – belki Ann'ın yaptığı da budur. Çok uzaklarda, kıtanın ucunda, durumun ciddileştiği yerde. Koordinatları uzaklaşıyor, yaklaşık olarak görünen, haritalarda artık işaretlenmeyen bir su kütlesine giriyor. Sanki dünya çatlayan ve evrene dökülen bir küreymiş gibi.

Mimi bana akşamları üzerinde çalıştığı şeyi gösterdi, bana bir figür gösterdi. Denizkızı değil, Nixe değil. Oturan bir kadın. Çıplak, dizlerini gövdesine çekmiş, elleri çapraz bağlı, çenesi dizlerinde, saçları kalın bir topuz halinde toplanmış, gözkapakları kapalı.

İşim gerçekten bittiğinde bunu sana vereceğim, dedi. Ama henüz bitmedi. Biraz daha zamana ihtiyacım var.

Sana benziyor, dedi, sence de öyle değil mi. Fark ettin mi? Benim gözümde bu sensin.

Arild'e, bir keresinde bir kruvaziyerle Singapur'a gitme şansı olan bir kadınla tanışmıştım, diyorum, bir sihirbazın asistanı olarak, kutuda testereyle kesilen şu bâkire olarak, o numarayı biliyorsun değil mi.

Arild'in uzun hikâyeleri karmaşık bulduğunu biliyorum. Dil, içgüdülerini karıştırıyor gibi, dolaysız anlaşmayı, manayı bulmayı zorlaştırıyor, ayrıca Arild'de o sabır da yok, uzun bir hikâyeyi kafası kaldırmıyor. Ama aslolanı görmek gibi bir becerisi var, meselenin özünü kavrayabiliyor.

Evet, diyor Arild. O numarayı herkes bilir herhalde.

Asla şunu demez – bunu bana neden anlatıyorsun?

Ya da – bu nereden çıktı şimdi?

Bir şey amaçladığını düşünmez, bir hikâye anlatırken herhangi bir niyetin olabileceği aklına gelmez.

O numarayı o da biliyordu, diyorum. Provasını yapmıştı, şu sihirbazla birlikte, gemide değil karada, bir evde, sihirbazın karısıyla birlikte. Birlikte çalışıp çalışamayacaklarını, olup olmayacağını denediler. Gayet iyi oldu. Ama kadın yine de aksi yönde karar verdi. Onlarla Singapur'a gitmedi.

Kötü bir şey olabilirdi, diyor Arild. Şu evde yani. Nasıl bir psikopatın eline düştüğünü asla bilemezsin. İnsanların asıl niyetini.

Evet, diyorum, kötü bir şey olabilirdi. Ama olmadı. En azından bilindik anlamda.

İkimiz de susuyor, düşüncelere dalıyoruz. Çıplak, yan yana uzanıyoruz, ben yüzüstü yatıyorum, Arild'in kolu sıcak, sırtımda. Arild ve Onno'yla hastaneye gittiğimden beri Arild akşamları daha sık gelir oldu. Bende kalıyor, evimin bu kadar boş olmasının hoşuna gittiğini söylüyor, evimin boşluğunu şaşırtıcı bir şekilde rahatlatıcı buluyor, öyle diyor. Yatak odamın kapısındaki sürgüyle ilgili bir şey demedi, yatağımın altındaki biber gazını, tabancayı, bıçağı da henüz görmedi. Yanımda kalması hoşuma gidiyor. Uykuya dalmak ve yalnız olmamak, uyanık yatmak zorunda kalmamak, geceleyin seslere kulak kabartmamak, bir şey olacak diye beklememek güzel. Hayvan hâlâ evdeyse bile Arild bende kaldığında gizlendiği yerden çıkmıyor, ben de dibe batan bir taş gibi uykuya dalıyorum. Uyku beni beraberinde götürüyor, dibe indiriyor.

Bu kadın bana yıllar sonra bile kendinden bir şeyleri bu kutuda kaybetmiş gibi hissettiğini anlattı, diyorum. Bir parçasının hâlâ

o kutuda olduğunu hissediyormuş, önemli ama adını koyamadığı bir parçasının.

Ruh, diyor Arild.

Hem evet hem hayır, diyorum.

Sanırım gençti.

Epey gençti. Yirmilerinin başındaydı.

Bir gün ben gençken, diyor Arild, veteriner gelmişti. Onno ve Amke'nin çoktan gittiği, çiftliği benim devraldığım zamandı. Giderken her şeyi götürmüşlerdi, sadece mutfak masasını bırakmışlardı. Bir sandalye. Bir de televizyon.

Dönüyor, yatak sallanıyor, bedeni ağır. Üzerime geliyor, ellerini bacaklarımın arasına sıkıştırıp diziyle bastırarak bacaklarımı ayırıyor, parmaklarını içime sokuyor, bir davet bu, beni bir kez daha hazırlıyor.

Kulağıma doğru sakince nefes alıyor.

Alıp veriyor.

Veteriner domuzlara bakmak için geldi, diyor, ve ben donakaldım. Onunla konuşamadım, ahırların kapısını açamadım, onunla birlikte domuzlara bakamadım. Gerek de yoktu zaten, her şeyi biliyordu, kendi başına yaptı, işini bitirdiğinde arka kapıdan eve girip mutfaktan geçti. Salon kapısında durdu, ben salonda, televizyonun önündeki şu tek sandalyede oturuyordum, her şey yolunda, dedi. Sonra içeri girip yanıma geldi, elini omzuma koydu, muhakkak bir planın vardır, dedi.

Arild dirseğine yaslanıyor, yüzümü kendine çeviriyor, hafifçe saçlarımı çekiyor. İçerisi karanlık. Birbirimizi tam olarak göremiyoruz.

Yumuşak bir sesle, hiçbir planım yoktu, diyor. Hiçbir şeye karar vermemiştim, o da bunu biliyordu. Böyle demesi büyük incelikti, elini omzuma koyuşunu unutmadım. Her durumda ben

olsam ben de Singapur'a gitmezdim. Bugün olsa yine başka bir yere gitmem. Burada kalırım.

Evet, diyorum. Biliyorum.

O gece kapanın kapanmasıyla uyanıyorum. İşin garibi, bir saniye öncesinde uyanmış olmam, uyanığım, kapanın kapandığını, kilitlendiğini duyuyorum. Bu sefer tuzağa düşen hayvan karşı koymuyor, ânında donup beklemeye başlıyor, kendi kozasında, benim zamanımın dışında. Arild derin uykuda, uzun aralar vererek sakince, derin derin nefes alıp veriyor. Sabah gitmeden önce kapana bakmasını rica ederim diye düşünüyorum ama telefonu dört buçukta çalıyor, ben uyku mahmuru, konuşamayacak kadar yorgun oluyorum. Koridorda sessizce yürüyor, banyoya gidiyor, uzun uzun işiyor, yüzünü yıkıyor, giyinip çıkıyor, ben tekrar uykuya dalıyorum; nihayet uyandığımda saat sekiz, ortalık aydınlık, yataktan kalkıyorum.

Çay yapıyorum, çayımı alıp bahçeye çıkıyorum. Tarlaların üzerinde sonbahar sisi var, bacalardan duman tütmüyor, mısır kazları karıklara kurulmuş, gri ve beyaz, erimek üzere olan kar gibi. Güneş bendin üzerinde, cam gibi. Çayı evin arkasına, sundurmanın altına götürüyorum. Sığ su hareketsiz, tarçın rengi, yeni ve bilinmeyen bir element. Karşı kıyıdaki atlar dip dibe duruyor, burunlarından soluduklarını duyuyorum, toynaklarını sert toprağa vuruşlarını duyabiliyorum. Kapan köşede duruyor, iki kapağı da kapalı, içinde hiçbir kıpırtı yok, hiç, sessiz.

Bir sandalyeyi kapanın yanına çekip oturuyorum.

Çayı içip son yudumu çimenlere döküyorum. Sonra öne doğru eğiliyorum, derin bir nefes alıp kapanı açıyorum.

Teşekkürler
Mark A. Augustat'a
pek çok şey için.

Kuzey Denizi kıyısında bir belde: Yazın tekneleriyle gelen tatilciler, kışın bu ıssız köşede yaşayan köy insanları. Kızı dünyayı dolaşmaya çıkan, dünyanın sonunun yaklaştığına inanan kocası da Berlin'de kalan orta yaşlı anlatıcı, yabancısı olduğu yerde kendine yeni bir hayat kurmaya başlar. Yalın bir hayat olacaktır bu. Ağabeyinin barında çalışacak, ağabeyinin arkadaşlarıyla dostluk kuracak, yaşamında beyaz bir sayfa açacak, yeni bir yuvaya sığınacaktır. Bu yuvanın içine yerleşirken günlerini nelerle besleyecektir? Geçmişten neleri getirecek, geleceğe neleri bırakacaktır? Issızlıkta kurduğu yuvayı hayatla nasıl dolduracaktır? Radikal biçimde bireyselleşmiş insanların nasıl bir araya geldiği, onca farklılıkta nasıl ortak noktalar buldukları, kendi niteliklerini yitirmeden nasıl sosyalleştikleri meseleleri üzerine eğilen yazar bütün bu sorulara, minimalist dili ve çağdaş kurgusuyla *Yuva*'da cevap buluyor.

Yaz Evi, Daha Sonra'da yetkin öykücülüğüyle tanıştığımız Judith Hermann'ın gözlem gücünü bir kez daha kanıtlayan, günümüz insanının yeni bir 'yuva' arayışını yalın, tarafsız bir dille anlatan, geride bırakmak, yalnız kalmak ve kendini yeniden oluşturmak hakkında bir roman, Yuva.

siakitap.com.tr
/sia_kitap
/siakitap
/siakitap

sia

ISBN: 978-625-8129-44-1